

OERA-LINDA

En Fornfrisisk Krönika.

Ulla och John Hamilton

Till våra värderade Lugal och K.-G. med
hjärtlig hälsning från

Ulla och John.

920208.

OERA-LINDA

En Fornfrisisk Krönika.

Omslagsbild:
Ulla och John Hamilton
som tidigare utgivit böckerna:
Västgötasaga 1981
Vänerns Goter-saga 1984
Jordpuls 1986
Stenring 1988
Gaia 1991

© Cradle Publishing AB 1992
Distribution:
Karlstedts Bokhandel AB
541 30 Skövde.
Tfn: 0500-880 60
ISBN: 91-88158-04-7
Västergötlands Tryckeri AB. Skara.

ALTLAND - DEN SJUNKNA KONTINENTEN.

Denna häpnadsväckande bok avslöjar en förgången, hemlighetsfull civilisation. Den innebär en historisk sensation, som väl kan mäta sig med legenderna om Atlantis, Avalon och landet Mu, som en gång uppslukades av havet.

ALTLAND var den försvunna ö-kontinent, där en överlägsen folkras utvecklades tusentals år före vår tidräkning. Det var hemlandet för ett folk, vars okända ättlingar än i denna dag lever bland oss, skingrade över hela världen.

År 2193 f. Kr. förintades Altland genom en enorm katastrof av samma slag, som skildras i Immanuel Velikovskys bok: "Worlds in Collision".

En förrymd asteroid träffade jorden och rubbade jordaxelns lutning, vilket fick konsekvenser för såväl klimatet som den seismiska aktiviteten.

Men några av dess forna innevånare och kolonister runt om i världen, som klarade sig undan förödelsen, lyckades rädda denna halvt bortglömda urkund, som beskriver FRYA-folkets historia, äventyr, lagar och dagliga liv.

Första gången Oera Linda-Krönikan på 1870-talet översattes från ett ålderdomligt frisiskt språk, väckte den stormig debatt, men avfärdades sedan som en bluff och glömdes.

I ljuset av arkeologins framsteg, geologiska och vetenskapliga landvinningar och ändrad uppfattning om esoteriska ting, pockar berättelsen om det sjunkna ALTLAND på återupprättelse.

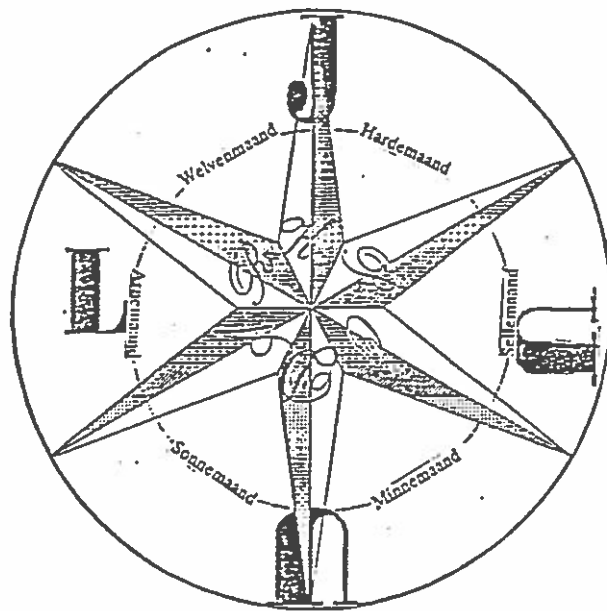
Under sina historiska forskningar har Ulla och John Hamilton ofta stött på vittnesbörd om stora katastrofer, som i forntiden drabbat människorna: Jordbävningar, vulkanutbrott och syndafloder, i jämförelse med vilka vår tids hemsökelse ter sig ganska måttliga.

Kontinenten Atlantis sjönk en gång i havets djup. Avalon och Lyonesse uppslukades av vågorna. Bibelns syndaflod dränkte en fördärvad mänsklighet. Ragnarök förgjorde Nordens asagudar i en katastrof, vars minne bevarats i Eddans sagovärld.

Oera-Lindakrönikan berättar om det sjunkna Altland: En fornfrisisk landmassa, som översköljdes av Nordsjön 2.193 f.Kr. Medryckande berättas om händelser och olyckor, som drabbade det högt civiliserade Frya-folket. Boken är översatt från tyskan samt bearbetad och illustrerad av Ulla och John. Ursprungligen skrevs den på gammal-frisiska, med bokstäver, som liknar våra runor. De olika författarna redovisas i kronologien.

Är detta dokument en dikt? Eller är det en verklighet, som kommer att förändra vår historiesyn?

Läs själv och begrunda!

Innehållsförteckning

Sid:	Sid:
Hur vi fann Oera-Linda-Krönikan. 1.	Hell - alla äkta Fryas! 52.
Oera-Linda-Handschriften. 3.	Magy och Denemarken. 56.
Altland - Den sjunkna kontinenten. 4.	Magys fortsatta öden. 60.
Arvbrev. 5.	Adelas anhängare. 62.
Inledning. 6.	Adelbrost och Appollonias skrifter. . 65.
Kronologi för Oera-Linda-Krönikan. 11.	Borgjungfruns lovtal. 68.
Äldsta läran. 12.	Förebild för andra Jungfrur. 71.
Andra delen av den äldsta läran. . . . 13.	Gaugrevarna. 73.
Den tidigaste historien. 15.	Appollonias bok. 74.
Detta står skrivet i alla Borgar. . . . 19.	Alexander och Frisco. 78.
Hur den onda tiden kom. 21.	Frethorik och Wiljos skrifter. 85.
Vårt folks historia. 22.	Skenland, Nordland Frethoriks skrift. 87.
Wodin. 24.	Nu skall jag skriva om Friso. 90.
Teunis och Inka. 27.	Frisos vidare öden. 94.
Kriget mellan Kälta och Minerva. . . 31.	Frisos son Adel. 96.
Historien om Jon. 34.	Beedens och Rikas skrifter. 98.
Ur Minnos skrifter. 37.	Svarte Adels krig. 101.
Minnos senare skrifter. 40.	Franas - Gosas - Koneredes skrifter. . 105
Minnos anvisningar 41.	Reintjas uppdrag. 108.
Slutet på Minnos skrifter. 43.	Fryas och Fastas lagar. 111.
Gertmannernas historia. 44.	Borgarnas lagar. Allmänna lagar. . . . 113.
Gudaspråket. 46.	Fryafolkets alfabet. 122.
Pengab och Hindoos. 47.	Ordlista. 124.
Ulysses äventyr. - Athens förfall. . . . 49.	Litteraturförteckning. 127.

HUR VI FANN OERA LINDA-KRÖNIKAN.

I hjärtat av Tyskland, inte långt från staden Horn, finns Extensteine. År-
rade och skrovliga reser de genom årtusenden sina rödbruna kolonner. Det-
ta är sedan urminnes tid germanernas heliga plats.

Hit, till dessa stenstoder har man förlagt episoder ur den skandinaviska
Eddan. Bland de fyrtio meter höga stenkolumnerna lever fortfarande den
germanska hjältesagans myter.

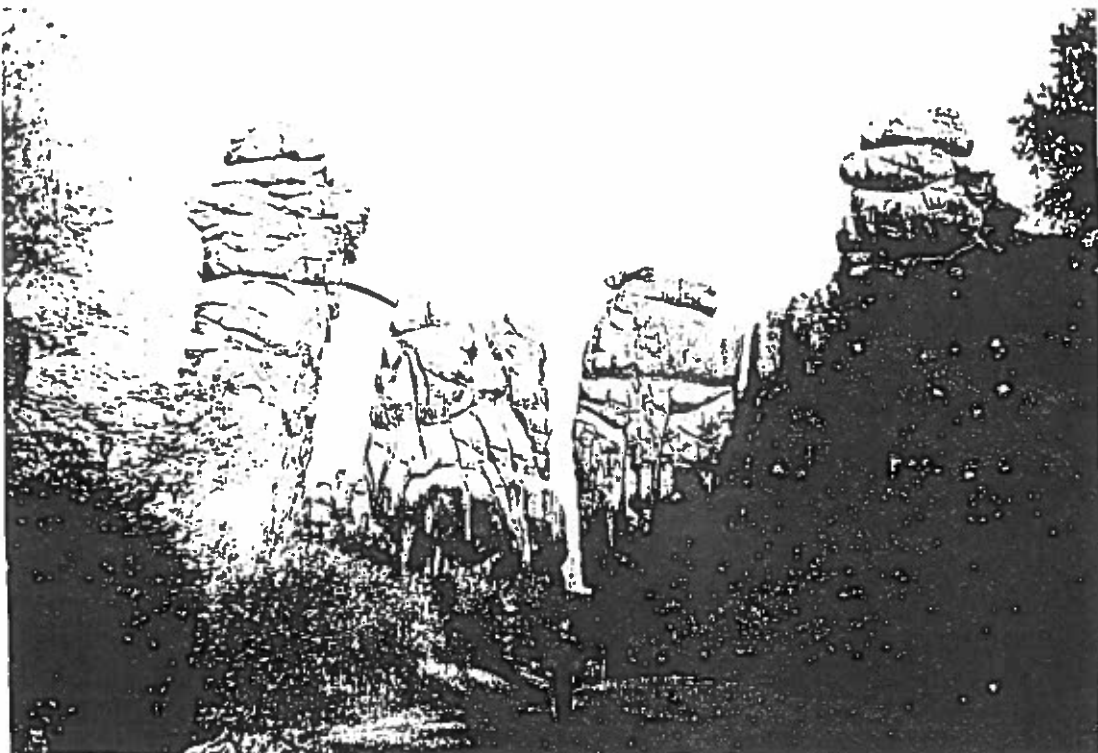
Långt före historisk tid var detta en plats, dit fornfolken vallfärdade. Kel-
ter och saxare, markomanner, teutoner, cherusker, angler och suevi. Alla
kom de hit till Extensteine för att dyrka sina gudar och offra till dem.

Hedniska riter utfördes här, ända tills Karl den Store i det åttonde år-
hundradet lät hugga ner "Irmensul", germanernas livsträd - en symbol för
gammal religion och kraft.

Ännu vaktar en väderbiten stenstaty ingången till grottan, som är uthug-
gen i foten på den största stenpelaren.

En medeltida relief visar Irmensul, nedböjd i underdånighet till en pall,
på vilken Nicodemus stiger, när han lyfter ner den döde Jesus från korset.

En novemberdag 1987 besökte vi denna märkliga plats. Medan vi med
pekare och pendel undersökte de starka pulser och riktade strålar, som
finns här, iaktogs vi av några personer, som verkade påfallande intressera-
de av våra förehavanden.

Oera Linda-krönikan.

Till sist kunde de inte behärska sin nyfikenhet längre, utan kom fram till oss och frågade vad vi egentligen höll på med. Slagrutekonsten kände de väl till, men de undrade vad vi funnit. Då vi förklarat hur energierna pulserade bland stenarna, nickade de instämmande och frågade om vi var intresserade av fornhistoria. "Jo då!" erkände vi. "För några år sedan sammanfattade vi vår uppfattning i en bok, som vi gav namnet "Vänerns Gotersaga".

"Då ska jag skicka er några gamla böcker om Tyskland, som jag fått tag i", lovade den vänlige doktor Stück innan vi skildes åt.

För tio år sedan läste vi en egendomlig bok, som hette: "Secrets of lost Atland". Författaren Robert Scrutton beskrev ett sjunket Altland, det gamla Frya-folkets hembygd, som sjönk i havet för över 4000 år sedan. Ständigt hänvisade han till sin källskrift, en urgammal bok, som hette Oera Linda-krönikan, som han översatt till engelska.

Nyfikna på vad som egentligen stod i denna krönika, beställde vi den på bibliotek. Trots energiskt sökande, lyckades man inte spåra upp den.

Två månader efter vårt besök vid Extensteine, när vi givit upp hoppet att någonsin få de utlovade historieböckerna, anlände ett brunt paket med tyska frimärken på omslaget.

Förväntansfullt rev vi upp pappret. Döm om vår glädje och förvåning, när vi i bunten av fornlitteratur påträffade: Oera Linda-krönikan. På stencilerade blad hade den tolkats till tyska från ett gammalfrisiskt språk. Andäktigt läste vi igenom den urgamla historien om Frya-folkets öden och lagar. Ungefär vid samma tid hade bibliotekstjänstens kvarnar lyckats mala fram Robert Scruttons engelska översättning av krönikan från ett bibliotek i Tromsø i Norge! Nu hade vi fått både en tysk och en engelsk översättning av det gamla frisiska manuskriptet.

Nu har vi efter bästa förmåga översatt Oera Linda-krönikan till svenska. Bildmaterialet fanns inte i den tyska och engelska upplagan. För att göra framställningen livligare, har vi själva illustrerat vår utgåva efter eget val, huvudsakligen ur Olaus Magnus Historia om de nordiska folken.

Är berättelsen ett välkomponerat falsarium eller en sann urkund, som kommer att vända upp och ned på historien? Ja, det får Du själv avgöra. Men vi kan lova Dig en spännande läsning av folk som levat i forntiden och katastrofer, som hänt för inte alltför länge sedan.

OERA - LINDA - HANDSKRIFTEN.

URSPRUNGLIGT NAMN:

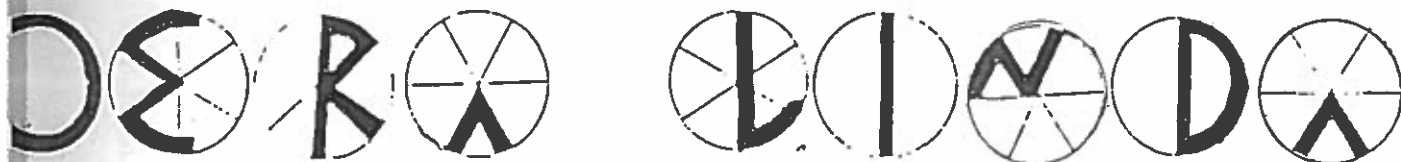
THET BOK THERA ADELA FOLSTAR.

Avskrivet av H. Weisse / Höschen, i Lenzing 1962.

Översatt till tyska av Emil Sturm.

Översatt till engelska av Robert Scutton.

Översatt till svenska av Ulla och John Hamilton.

FÖRFATTARNA TILL OERA LINDA KRÖNIKAN.

1. ADELA, nedskrivet 559 - 557 f.Kr. Innefattande Fryas TEX (lagar); Minnos skrifter; berättelsen om Fryas folk; inskriptionerna i citadellen.

2. ADELBROST och APOLLONIA, 530 f.Kr. som inrymmer Burgtmaagdens vemodiga saga; De äldsta lärosatserna och en beskrivning av citadellet Liudgaarde.

3. FRETHORIK och WILJOW, 303 f.Kr., som behandlar Greertmännens återkomst; amiralen av Wichhirs dagbok; Hellenias verk och Eere-moeder Franas testamente.

4. KONERED.

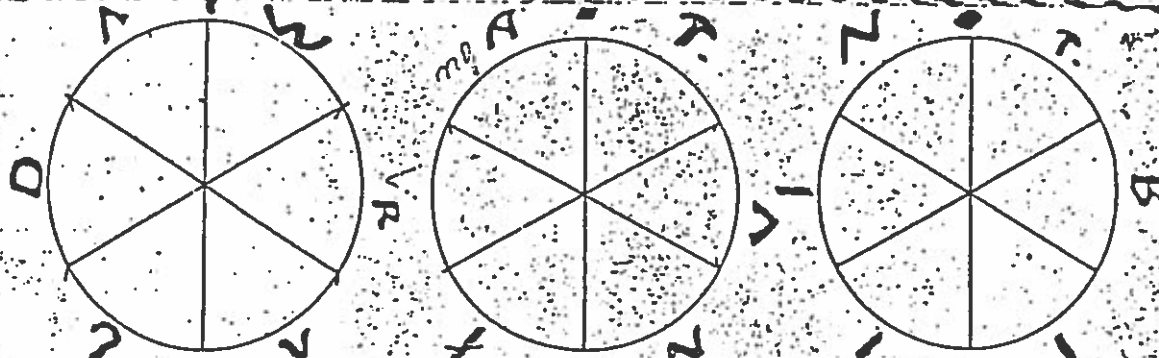
5. BEEDEN, 70 f.Kr. - 11 e.Kr., avhandlar berättelsen om Friso och hans son Adel; Gosa's råd och anvisningar; Rika; Oudmaagdens brev; historien om svarte Adel eller Askar; och ett fragment, som inte är undertecknat.

VÄKTARNA.

Liko Over de Linda - 803 e.Kr.

Hiddo Over de Linda - 1256 e.Kr.

ΛΑΤΑΡΕ ΥΝΔΕ ΣΤΑΤ ΙΣ ΙΝ ΟΥΤ ΛΑ ΒΑ ΟΛΡ ΛΕ ΡΕ
WARR BURCA WRITEN.

ΛΥΝΑΤ ΛΙΡ ΒΟΡΡΑ ΣΤΑΤ ΣΕΝ ΔΙ ΤΕ ΚΝΑ ΙΟΝ

ΛΑΤΙΟΙ ΛΑΡΕ ΣΛΑΤ ΤΟΡΜΑ ΣΙΝ ΝΕ ΒΙΛΔ ΒΡΑΛ
DAS AKYONT ANTAION IEFAL T BIIN VVORUT
TIO KEM ΛΑΤ ΙΣ ΛΙΝ ΕΚΡΟΔΕΡ ΛΕΡ ΟΥΟ ΜΙΑ

ΛΑΡΙΟΙ ΜΟΓ ΟΜΜΕ ΑΛΑΡΕ. ΛΑΝΑ ΛΕΛ ΤΡΙΑ
ΛΑΤ ΣΤΑΝΔ ΣΚΡΙΤ ΛΑΤ ΛΙΑ ΒΕΥΚΤΕ ΤΟ ΛΙΡ
ΤΕΧ. ΛΑ ΤΑΣΤΑ ΕΡΕ ΜΟΔΕΡ ΒΕΡΕ ΛΕΛ ΑΙΟ

Ρ ΛΑΤ ΡΟΥ ΙΕΦΑΛ ΑΥΡΑΝΔΕ ΣΚΡΙΤ ΤΟΝ ΜΑΚ
ΛΟ. ΛΕΡ WIT ΚΕΝΙΑ. ΛΑΤ ΙΣ ΣΕΚΕΝΙΝ. ΟΟΔ

ΤΡΕΙΑ Λ ΛΙΝ Ε ΑΛΔΑ ΛΕΛ ΛΕΡ ΑΣΥΝΔΕΡ ΟΥΜΑ
ΤΕΛ ΝΟΜΑΡ ΙΟΝ ΜΑΚΑΔ ΙΑΡ ΣΤΑΝΔ ΛΑΝΔ

ΡΟΥ ΣΚΡΙΤ ΒΕΔΕ. ΤΙΣ ΛΕΡ ΥΜΒΕ ΝΑΥ ΤΟ ΔΡΟΚ
ΛΑΤ WIT ΕΡΛΙΚΣ ΘΑΙΣ ΛΕ ΣΤ ΒΕ ΤΡΙΑ WY ΜΟΥ

ΟΝ WΕΛΔΑ ΕΥΟ ΛΑΝΚΤΟ WY ΛΑΤ ΛΙΣ ΙΑ
ΟΙΑ ΣΤ ΛΑ ΕΡΔΕ ΙΑΝ Ρ VSA ΕΛΛΑ ΛΕΛ ΤΑΡΑ

ΛΕΤΑΝ. ΥΝΔΕΡ ΛΙΡ ΤΙΔ ΛΕΛ ΙΝ ΟΥ ΑΚ ΕΝ ΣΚΡ
ΙΤ ΟΥ ΤΥΝ ΔΕΝ ΜΕΝ ΛΑΤ WΕΡΕ ΣΑ ΑΛΟΙΑΡ

ΑΝΔΕ ΑΝΔ ΤΥΛ ΜΙΑ ΚΡΙΣΙΑ ΑΝΔ ΚΡΟΛΙΑ
ΛΑΤ ΛΑ ΑΥ ΕΡ ΚΕΜ ΑΝΔΑ ΛΕΡ ΟΥ ΑΙΟ ΒΙΤΙΝΔ

WΕ ΣΕ ΡΙΑ VΕ ΕΡ ΕΝ ΑΛΑΝΕ. ΑΥ ΕΡ ΑΘΙ ΑΝ ΟΥ
ΑΙΑ VΣ ΣΚΡΙΤ ΛΕ ΡΕ Δ ΒΙΝ ΟΜΑ ΛΑ ΤΙΝ ΜΑ

ΛΑ ΑΥ ΡΙΑΡ ΑΝΔ ΑΡ ΚΡΕ ΚΑ ΛΑΝΔΑΡ. ΜΕΝ ΑΙΑ
ΝΙΣ ΤΟΝ ΝΑΥ Τ ΟΟΔ ΛΑΤ ΕΤ ΤΟΝ ΕΤ ΙΟΛ ΜΑΚΑΔ

WAS ΑΝΔ ΛΑΡΕ ΛΕΡ ΥΜΒΕ ΑΛΤΙΔ ΣΚΡΕΥΕΝ
+ ΜΑΚΑΔ -

ARVBREV.

Kära arvingar. För våra kära förfäders vilja och för vår frihets skull, ber jag er tusen gånger: Ack ni kära, låt aldrig en munks ögon vila på dessa skifter. Munkarna talar söta ord och förstör obemärkt allt, som rör oss Fryas. För att vinna rika fördelar, spelar de under täcket med de främmande kungarna. Dessa veta, att vi är deras största fiender, därför att vi talar med deras folk om frihet, rätt och fursteplikter. Därför låter de förintä allt, som kommer från våra förfäder och vad som är kvar av våra gamla seder. Ack, ni kära, jag var med dem vid hovet och vill vara god mot Uur-Alda och inte göra oss starka, ty då kommer de att utrota oss alla.

Skrivet till Ljuwert, år 803 AD efter kristen mening.

Liko, kallad Oera Linda.

Okke, min Son!

Dessa böcker måste du bevara med kropp och själ, eftersom de innehåller hela vårt folks historia och likaså våra förfäders. Förra året räddade jag dem ur floden tillsammans med dig och din mor. Men de hade blivit våta och därför förstördes de senare. För att inte förlora dem, har jag skrivit över dem på utländskt papper. När du ärver dem, måste du likaså skriva över dem. Detsamma dina barn, så att de aldrig gå förlorade.

Skrivet åt Ljuwert år 3449 efter det Altland sjunkit, det är efter den kristna räkningen år 1256 AD.

Hiddo, kallad Oera Linda. Vaka!

INLEDNING.

ALTLAND - LANDET SOM SJÖNK.

OERA LINDA - KRÖNIKAN

med det ursprungliga namnet:

THET BOK THERA ADELA FOLSTAR.

översättning från holländska och tyska och engelska.

I februari 1871 påträffade en forskare en mycket egendomlig handskrift. En holländsk familj hade haft den i sin ägo i generationer och det ansågs som en skyldighet för en far att överlämna den till sin son.

Handskriften var skriven på ett okänt språk, som vid granskning visade sig vara en urgammal frisisk dialekt.

När innehållet tolkats, väckte skriften stor uppståndelse i akademiska kretsar. Men historikerna skyndade sig att försäkra alla, att manuskriptet bara var ett skämt, en sorts "skvader".

Folk med känsla för gamla traditioner ansåg, att dessa i många fall kunde vara en ledtråd till historien och pläderade för fortsatta studier. Tidningarna skrev ett tag om fyndet, men folk tröttnade snart och glömde bort det.

Oera Linda-krönikan, här översatt från tyskan och engelskan, bär på ett säreget budskap. Vad den berättar, överensstämmer på ett märkligt sätt med gamla sagor och halvt glömda traditioner. Allt detta borde göra den värd ett djupare studium.

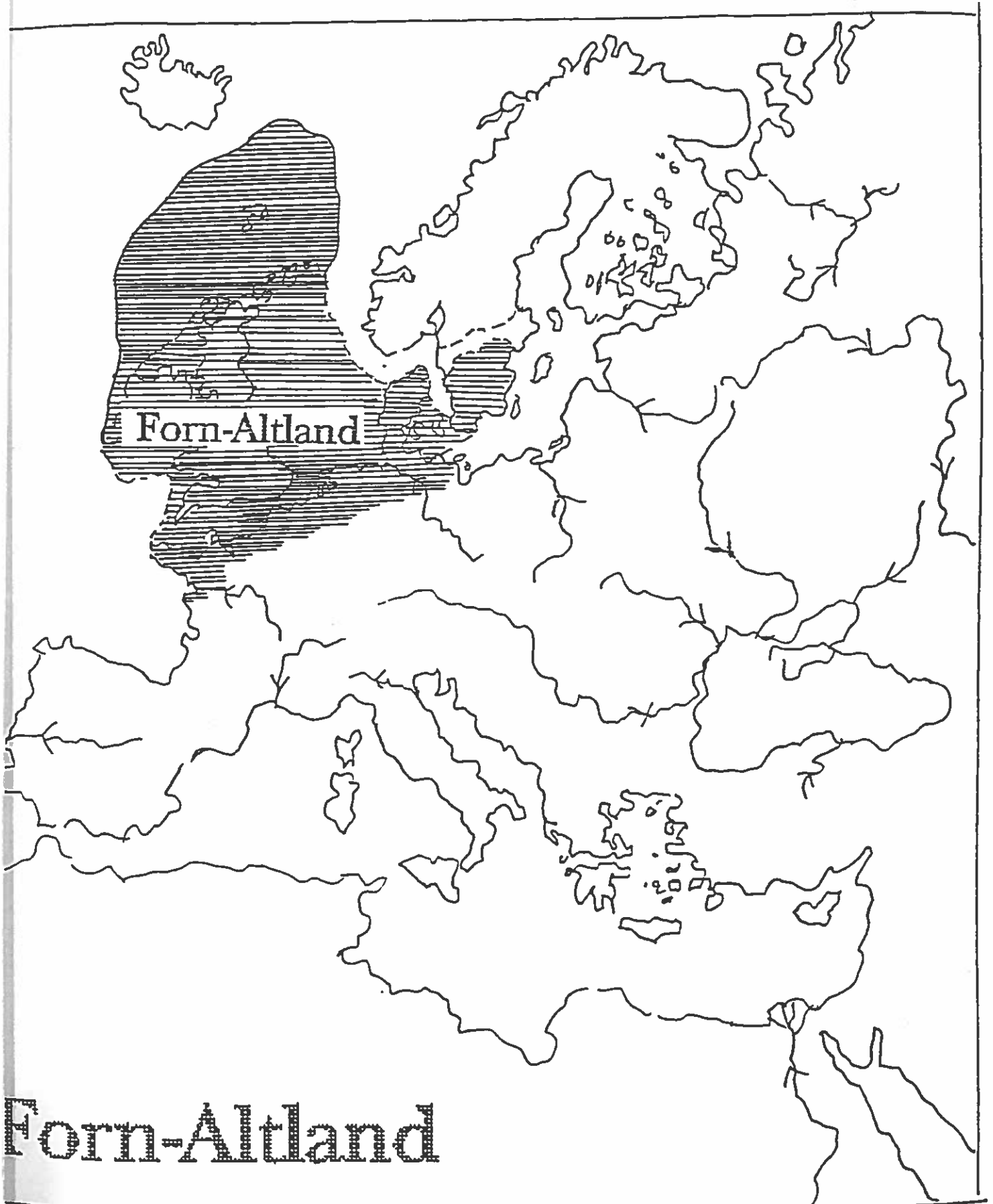
Här följer ett sammandrag av innehållet i Oera Linda-krönikan:

En väldig, halvcirkelformad landmassa utgjorde en gång det västliga Europa. Den fanns samtidigt med det sägenomspunna Atlantis. I flera tusen år efter det, att det Platonska öväldet sjunkit i havet, bestod detta Altland. Kanske blev det förebilden till traditionen om de forna Hyperboréerna och deras land ovan nordanvinden.

Även om Altland låg mellan de stormpiskade Hebriderna och Grönlands isfält, var det ingen ofruktbar mark. Tvärt emot vad man kan vänta sig, rådde då ett subtropiskt klimat, som bidrog till goda skördar och ett överflöd av livsmedel för ett välmående och lyckligt folk.

Detta "den gyllene tidens" klimat, som man antar rådde på Altland, överensstämmer helt med geologiska fakta. Under tidigare perioder i jordens historia, hade till och med Grönland ett subtropiskt klimat.

Året 2193 f.Kr. drabbades Moder Jord av en kosmisk katastrof. Enligt berättelser i Oera Linda-krönikan inträffade något, som ändrade jordens lutning. Inom tre dagar därefter ägde oerhörda klimatförändringar rum.

Inledning.

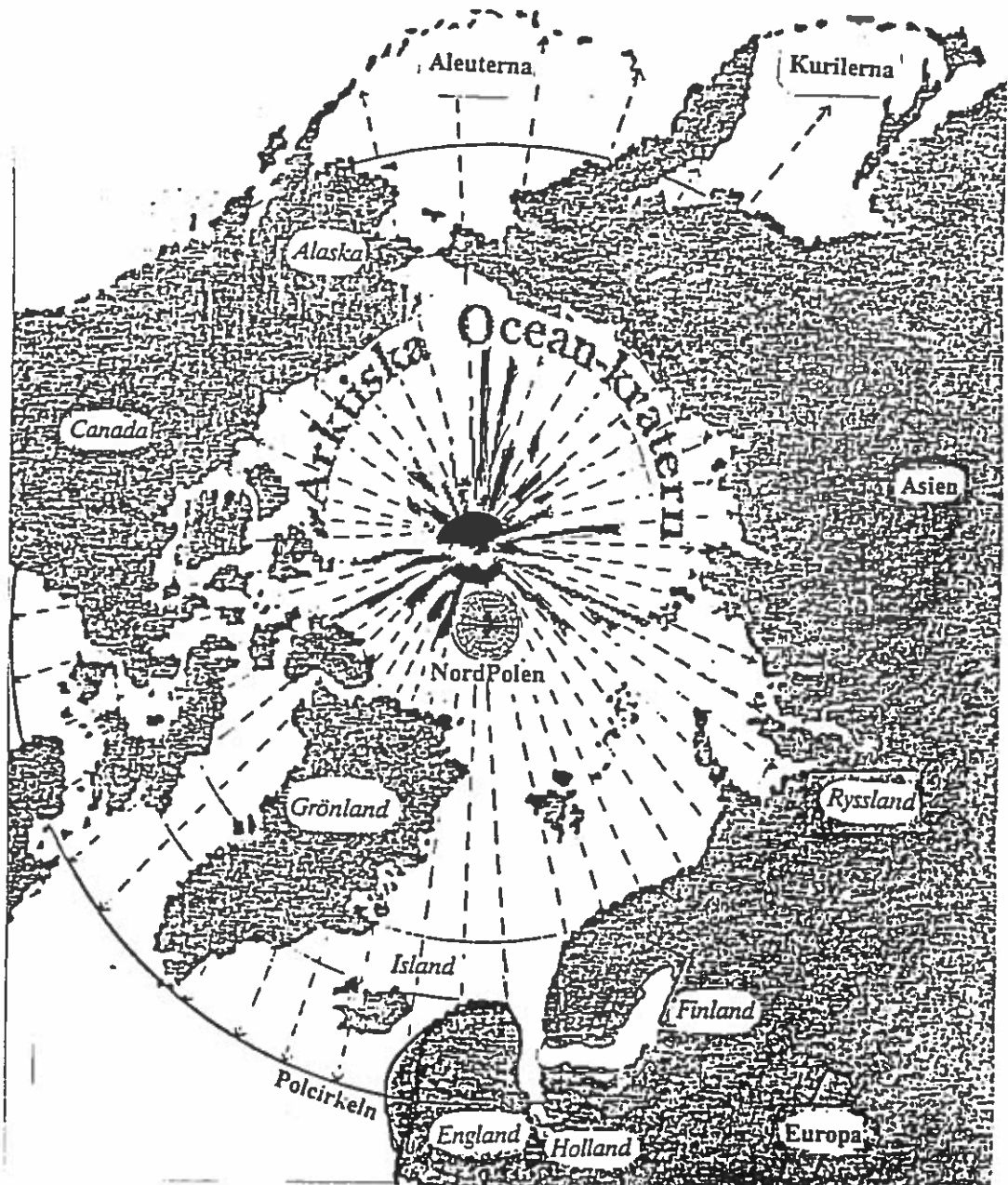
Havet översvämmande Altland och dess historia gick förlorad - åtminstone närapå.

Enligt Oera Linda-krönikan var Altländarna ett sjöfarande folk. De hade seglat på alla världens hav och på Medelhavet. De hade vid den tiden grundat kolonier såväl i Skandinavien som i Nord- och Sydeuropa, Afrika och Grekland.

Var det denna katastrof, som de Egyptiska prästerna skildrade för Solon? En hemsökelse, som kanske förväxlades med det riktiga Atlantis undergång?

Var detta den enorma jordbävning, som orsakade en väldig atlantisk tidvattensvåg, vilken vräktes genom "Herkules Stoder" och dränkte hela Mellanöstern? Upprinnelsen till historien om syndafloden och legenden om Noaks ark och strandningen på Ararat?

Kanske var det verkligen detta, som hände. Oera Linda-krönikan ger den exakta tidpunkten för katastrofen: År 2193 f.Kr.

Inledning.

Av skildringarna i krönikan framgår det, att flyktingar från det drabbade och sjunkna Altland räddade sig till Holland och Danmark, som redan omkring år 4000 f.Kr. koloniserats från moderlandet. Där slog de sig ner och satte sig genast i förbindelse med sina anförvanter. Dessa hade som sjörövarer eller fredliga köpmän uppehållit kontakten med sitt hemland och dess kolonier världen runt.

När en tid förflutit, upptecknade Frisernas ättlingar sitt forna hemlands historia, religion, lagar och berättelser om dess folk.

Efter hand som generationerna avlöste varandra, gick en del äldre urkunder förlorade. Andra förkortades och nya kapitel om folkets historia tillfogades.

Berättelsen om Altland blev därför en slags dagbok om dess folk och öden, som hela tiden förnyades och rättades. Detta betraktades som en helig plikt av den familj, som fått den i sin vård.

Sammanfattningen och kompletteringen av Oera Linda-krönikan fullföljdes av en av de Altländska släkterna ända fram till 1256 e.Kr.

Förutsatt att manuskriptet är äkta, föreligger här en fortlöpande skildring av ett folks historia under 3500 år. Ett makalöst dokument i mänsklighetens historia!

Ingenting vidare tillkom efter år 1256, då Hiddo Over de Linda av Friesland skrev av allt befintligt stoff på nytt bomullspapper, vilket araberna fört med sig till Spanien och som just då tagits i bruk över hela Europa.

Denna slutkopia lämnades i förvar hos familjens ättlingar, släktled efter släktled ända fram till år 1848.

Vid den tiden hade en gammal kvinna, Aafjie Meylhof (född Over de Linden) det i sin ägo. Hon överlät det till sin brorson Cornelius Over de Linden. Denne, som sedermera blev skeppsbyggmästare vid Kungliga Holländska Skeppsvarven i Helder, beslöt efter mycket funderande, att ge sitt tillstånd till att verket kopierades. Detta utfördes av Dr. Eelco Verwijs, bibliotekarie i Leeuwarden, Friesland.

Helt oväntat blev skriften, med sitt häpnadsväckande innehåll, tillgängligt för allmänheten. Dess budskap är nästan ofattbart:

- att TEX, den Altländska lagen, var demokratins ursprung och att härledda lagar kom att utgöra grundvalen för många länders lagstiftning.
- att originalet till den Romerska gudinnan Minerva var en faktisk person
- en Frisisk prinsessa, som en gång i tiden grundade den Athenska staten.
- att Vesta-templet i Rom med dess tjänande jungfrur indirekt utgick från Adelas första Jord-Moder Fasta, en översteprästinna, som övervakade en evigt brinnande lampa med magiska funktioner.
- att Druiderna - av Frisiska äventyrare kallade Golen - var missionärer från Sidon.
- att den Frisiske amiralen Inka seglade västerut och grundade Inca-dynastien i Peru.

Inledning.

- att den Grekiske hjälten Odyssevs besökte Europa efter belägringen av Troja i avsikt att röva bort Frisernas magiska lampa från prästinnan Kalip (Calypso).

- att det stora Indiska eposet Mahabharanata var ett verk, hopskrivet av Frisiska kolonister, som slagit sig ner i Punjab, femton och ett halvt sekel före Kristi födelse.

- att den Skandinaviska guden Odin var en Frisisk äventyrare vid namn Wodin, som upphöjts till gud.

- att sagan om det Gyllene Skinnet går tillbaka till en metod, som Frisiska nybyggare vid Rhen använde, när de vaskade guld med fårskinn.

- att den Kretensiske lagstiftaren Minos inte var någon mindre än den Frisiske sjökonungen Minno.

- att den Romerske havsguden Neptunus i själva verket hette Neef-Teunis, en Frisisk lyckosökare, som förde sitt folk till Fenicien år 2000 f.Kr.

- att de gamla Grekerna lärde sitt skriftspråk indirekt genom Fenicierna från Friserna.

- att de moderna siffrorna inte ursprungligen var arabiska, utan av Gammalfrisiskt ursprung.

- att det forna England, en gång i tiden, liksom Botany Bay, var en straffkoloni.

Svammel? Fantasier? Spekulation i folks godtrogenhet?

Så tyckte den Frisiske vetenskapsman, som först fick i uppgift att tolka det ålderdomliga språket i Oera Linda-krönikan. Men han fortsatte trots allt med sin översättning. Efter hand som bokens ofattbara innebörd klarnade för honom, bleknade hans tvivel: Oera Linda-krönikan var ingen fantasi, ingen bluff. Den var den sanna historien om ett folk, som räddade sig från ett land, som sjönk. Känt genom gamla sagor och myter, men främmande för modern vetenskap. Den berättade om deras okända ättlingar, som ännu i denna dag lever bland oss, skingrade över hela världen.

KRONOLOGI FÖR OERA LINDA-KRÖNIKAN.

F.Kr.2193: Altlands undergång.

2092: Magyarer och Finnar koloniserar Skandinavien från öster.

2012: Magyarerna tränger in i Friesland.

2000: Frieserna koloniserar Fenicien.

1550: Frieserna koloniserar Punjab.

1188: Odyssevs besöker Kalip, överprästinna i Walcheren

591: Frieserna förlorar Danmark.

589: Mordet på Frana, Eerenmoeder på Texland.

559: Adela övertar makten.

557: Adela's död efter Finnarnas oväntade anfall.

540-530: Apollonia's skrifter med berättelsen om Friso, Asega och Askar, kungar av Friesland.

303: Frethorik's och Wiljo's arbeten.

70: Konered's dokument.

E.Kr. 11: Beeden's alster.

803: Liko Over de Linda bevarar Oera Linda-krönikan.

1256: Hiddo Over de Linda räddar och återkopierar Oera Linda-manuskripten.

1848: Aafjie Meylhof överlämnar boken till Cornelius Over de Linden.

1867: Cornelius Over de Linden ger Dr. Eelco Verwijs tillstånd att översätta Krönikan.

DEN ÄLDSTA LÄRAN.

Hell er, alla FRYAS barn, som vilja det goda! Ty genom dem skall jorden saliggöras. Lär och förkunna för folket:

Uur-Alda är den allra äldste och urgamle, ty han skapade alla ting. Uur-Alda är allt i alla, ty han är evig och oändlig. Uur-Alda är allerstädes närvarande, men kan aldrig ses. Därför blir hans väsen kallat ande.

Allt vi ser av honom, är de skapelser, som kommer och går genom hans liv. Ty från Uur-Alda kommer alla ting. Allt går tillbaka till honom. Från Uur-Alda kommer begynnelsen och slutet för alla ting, som återvänder till honom. Uur-Alda är det enda, ursprungliga väsendet. All annan kommer från honom och återvänder till honom. Från Uur-Alda kommer alla krafter och de återvänder till honom. Därför är han allena skaparen och inget finns till utan honom.

Uur-Alda skapade eviga lagar. Dessa är alla hans skapelses lagar. Det finns inga goda lagar, som vilar på någon annan grundval.

Om än allt härrör från Uur-Alda, så är människornas ondskan inte av honom. Ondskan kommer ur slöhet, vårdslöshet och dumhet. Därför kan den väl skada människan, men aldrig Uur-Alda.

Uur-Alda är själva visheten. De lagar, som han stiftat, finns i de böcker, ur vilka vi kan lära dem. Förutom dessa finns ingen visdom att finna eller samla. (Människorna kan se många ting, men Uur-Alda ser allting. Människorna kan upptäcka mycket, men för Uur-Alda ligger allt öppet. Människorna är män och kvinnor. Uur-Alda skapade båda.)

Människorna älskar och hatar. Uur-Alda allena är fullkomlig. Därför är Uur-Alda den enda Guden och det finns inga andra Gudar jämte honom. Med Juulens gång förändrar sig och växlar allt skapat. Uur-Alda ensam är oföränderlig. Eftersom Uur-Alda är Gud, så förändras han inte. Eftersom det är på det viset, är Uur-Alda den ende, som finns till, och allt annat är en illusion.

ANDRA DELEN AV DEN ÄLDSTA LÄRAN.

Bland FINDAS folk finns falska lärare, som genom sin uppfinningsrikedom blivit så onda, att de försöker inbilla sig själva och sina anhängare, att de är den bästa delen av Uur-Aldas väsen, att deras ande är det bästa ur Uur-Aldas ande och att Uur-Alda bara kan tänka med hjälp av deras hjärna.

Att varje skapelse bara är en del av Uur-Aldas eviga väsen; den uppfattningen har de stulit från oss. Men deras falska tal och måttlösa övermod har bragt dem på irrvägar. Om deras ande verkligen vore Uur-Aldas ande, skulle Uur-Alda vara dumheten själv istället för ljus och visdom.

Deras intellekt sysselsätter sig bara med, att göra vackra avgudabilder, som de sedan tillber. FINDAS folk är ett ont folk. Ty även om de skenheliga i övermod påstå sig vara gudar, så har de också infört falska gudar till de icke invigda. Nu förkunna de överallt, att dessa gudar skapat världen och allt däri. Giriga avgudar, fyllda av avund och vrede, som vilja bli betjänade och ärade av människorna och som kräva blodsoffer och fodra skatter.

Dessa skenheliga, falska män, som kalla sig själva Guds tjänare och präster, huggar för sig, samlar och fördelar allt det, som offrats till avgudar, som inte finns, för att behålla det för sig själva.

Alltsammans gör de med gott samvete, eftersom de betraktar sig själva såsom gudar, vilka inte är ansvariga inför någon. Finns där då någon, som genomskådar deras bedrägeri och offentliggör det, grips de av deras hejdukar och bränns för sina lastbarheters skull under statligt ståhej till deras falska gudars ära. I själva verket handlar de så, för att inte skada sig själva.

För att våra barn skall vara rustade mot deras onda avgudaläror, skall Jungfrurna skydda dem genom att lära dem följande utantill:

UUR-ALDA VAR I BEGYNNELSEN OCH I ALLA TING. UUR-ALDA ÄR SÅLEDES EVIG OCH OÄNDLIG. DÄRFÖR EXISTERAR INGENTING UTAN HONOM.

GENOM OCH FRÅN UUR-ALDA UPPSTOD TIDEN OCH FÖDDES ALLA TING. HANS EXISTENS TAR BORT TIDEN OCH ALLA TING.

Detta måste göras klart och uppenbart så, att människorna också kan förklara och bevisa det för andra. Har man övertygat någon så här långt, fortsätter man vidare:

Vad beträffar vår egen existens, är vi en del av Uur-Aldas oändliga väsen, liksom allt skapat. Men beträffande vår gestalt, vårt sinne och alla våra tankar, tillhöra dessa inte hans väsen. Allt detta är flyktiga ting, som uppenbarar sig genom Uur-Aldas ande. Endast genom hans vishet och på detta sätt, framträder de och inte annorledes.

På grund av att hans existens ständigt förändras, kan ingenting bli bestående. Därför växla alla skapade ting utseende, gestalt och tankar. Varken

Den äldsta läran.

Jorden eller något annat i skapelsen kan säga: "Jag är", utan bara "Jag var". Inte heller kan en människa säga: "Jag tänker" utan blott "Jag tänkte".

Pojken skiljer sig från barnet och är större till växten. Han har andra önskningsar och böjelser och ett annat tänkesätt. Den, som är make och fader, tänker annorlunda än gossen. På samma sätt är det med vår tids gamla. Det känner ju alla till.

Då nu var och en medger, att allting ständigt förändras, måste han också erkänna, att han själv förvandlas i varje ögonblick, också medan han säger "Jag är", och att hans föreställningar ändrade sig, då han sade "Jag tänker".

Istället för att efterapa de onda FINDAS och säga: "Jag är - eller jag är den bästa delen av Uur-Alda och bara genom oss kan han tänka", vill vi förkunna överallt där så är nödvändigt:

Vi, FRYAS barn, är uppenbarelser ur Uur-Aldas vilja. I början små och nakna, men ständigt strävande efter att utvecklas till fullkomliga människor, utan att någonsin uppnå Uur-Aldas fulländning.

Vår ande är inte Uur-Aldas ande, den är bara ett återsken därav. Då Uur-Alda skapade oss, lånade han oss sin visdom, hjärna, organ, minne och många andra goda egenskaper, för att vi skulle kunna begrunda hans skapelse och lära känna hans lagar. Därav kan vi lära och därom kan vi tala - allt till vårt eget bästa. Om inte Uur-Alda givit oss våra kroppsdelar, så vore vi intet. Till och med hjälplösare än en manet, som viljelöst drivs omkring av ebb och flod.

DETTA ÄR DEN TIDIGASTE HISTORIEN.

Uur-Alda, som ensam är god och evig, var i begynnelsen. Sedan kom tiden. Tiden frambragte alla Ting och även Jorden. Jorden alstrade alla gräs, örter och träd, alla goda och alla onda djur. Allt, som var gott och kärt frambragte Jorden på dagen. Allt, som var ont och dåligt på natten. Efter den tredje Juul-festen födde Jorden tre jungfrur:

LYDA skapades av glödande stoff.

FINDA skapades av hett stoff.

FRYA skapades av varmt stoff.

Emedan de kom nakna till världen, blåste Uur-Alda sin ande i dem, på det att människorna skulle vara bundna till honom. Så fort de blivit vuxna, erfor de glädje och njutning genom Uur-Aldas drömmar. Od parade sig innerligt med dem. Nu födde var och en tolv söner och tolv döttrar. Vid varje Juul-tid ett par. Från dem härstammar alla människor.

LYDA var svart och krushårig som lammen. Som stjärnor gnistrade hennes ögon. Ja, gamens ögon voro intet mot hennes.

Skarpsinniga LYDA! Hon kunde höra en orm krypa. Då det fanns fisk i vattnet, undgick det inte hennes luktsinne.

Välskapta LYDA! Ett stort träd kunde hon böja. När hon sprang, krossades minsta blomman under hennes fötter.

Häftiga LYDA! Hennes röst var så högljudd, att alla varelser förskräcktes, när hon skrek av ursinne.

Underbara LYDA! Lagar ville hon inte veta av. Hennes handlingar styrdes av hennes lidelser. För att hjälpa de svaga, kunde hon slå ihjäl de starka. När hon gjort det, grät hon över deras döda kroppar.

Stackars LYDA! Hon blev grå av sitt okloka leverne. Till sist dog hon av grämselse över sina barns elakhet. Dumma barn! De erkände sig skyldiga till moderns död. De ylade och slogs som vargar. Under tiden åt fåglarna upp liket. Vem kan hålla tillbaka sina tårar efter detta?

FINDA var gulhyad. Hennes hår liknade en hästman. Några träd kunde hon väl inte böja. Men då LYDA dödade ett lejon, dödade hon väl tio.

Förföriska FINDA! Ljuv var hennes röst. Ingen fågel kunde sjunga som hon. Hennes ögon var lockande och förledande. Den, som såg in i dem, blev hennes slav.

Oärliga FINDA! Hon skrev tusentals lagar, men följde inte en enda. Hon avskydde det goda för dess frimodighet, men för en smickrare gav hon sig nästan helt. Detta blev hennes olycka. Hennes huvud var alltför fullt och hennes hjärta för ädelt. Hon älskade bara sig själv och ville, att alla skulle älska henne själv.

Den tidigaste historien.

Falska FINDA! Honungssöta var hennes ord, men den, som anförtrodde sig åt henne, var nära sin olycka.

Själviska FINDA! Ett ord av motsägelse gjorde henne vild, medan de hemskaste dåd inte bekom henne det minsta. Såg hon en ödla äta upp en spindel, så ryste hon av fasa. Men om hennes barn mördade en FRYA, svällde hennes barm av glädje.

Olyckliga FINDA! Hon dog i blomman av sitt liv och det är en gåta, hur hon dog. Skenheliga barn. Under kostbara stenar begravde de hennes lik. Med högtidliga tal sörjde de ljudligt, för att bli hörda. Men i tysthet fälde de inte en tår.

Avskyvärda folk. Lagen (tex) som FINDA efterlämnade, var skriven på gyllene blad. Dock, för de bästa, som den var tillägnad, nyttade den aldrig. De goda lagarna suddades ut och egoister skrev dåliga lagar istället.

O FINDA! Jorden skall fyllas av blod och dina barn skall meja människornas huvuden som gräs.

Ja, FINDA, det är frukten av din fåfänga! Blicka ner från din vakt-stjärna och gråt!

Finda

Frya

Lyda

Den tidigaste historien.

FRYA var vit som snön i morgonrodnaden. Det blå i hennes ögon överglänste regnbågens.

Vackra FRYA! Som middagssolens strålar, så glänste hennes hår, skirt som spindelväv.

Kloka FRYA! Då hon öppnade sina läppar, tystnade fåglarna och inget blad rörde sig.

Mäktiga FRYA! Vid en blick från henne lade sig lejonet ner vid hennes fötter och ormarna höll tillbaka sitt gift.

Rena FRYA! Hennes mat var honung. Hennes dryck dagg, hopsamlad i blommornas kalkar.

Förståndiga FRYA! Det första hennes barn fick lära sig, var självbehärskning. Det andra var kärleken till dygden. Då de vuxit upp, lärde hon dem att erkänna frihetens värde. Ty, sade hon, utan frihet är alla andra dygder bara bra för att göra er till slavar och er härkomst till evig smälek.

Milda FRYA! Aldrig lät hon gräva fram metall ur jorden för egen vinning. Då hon gjorde det, var det till allas nytta.

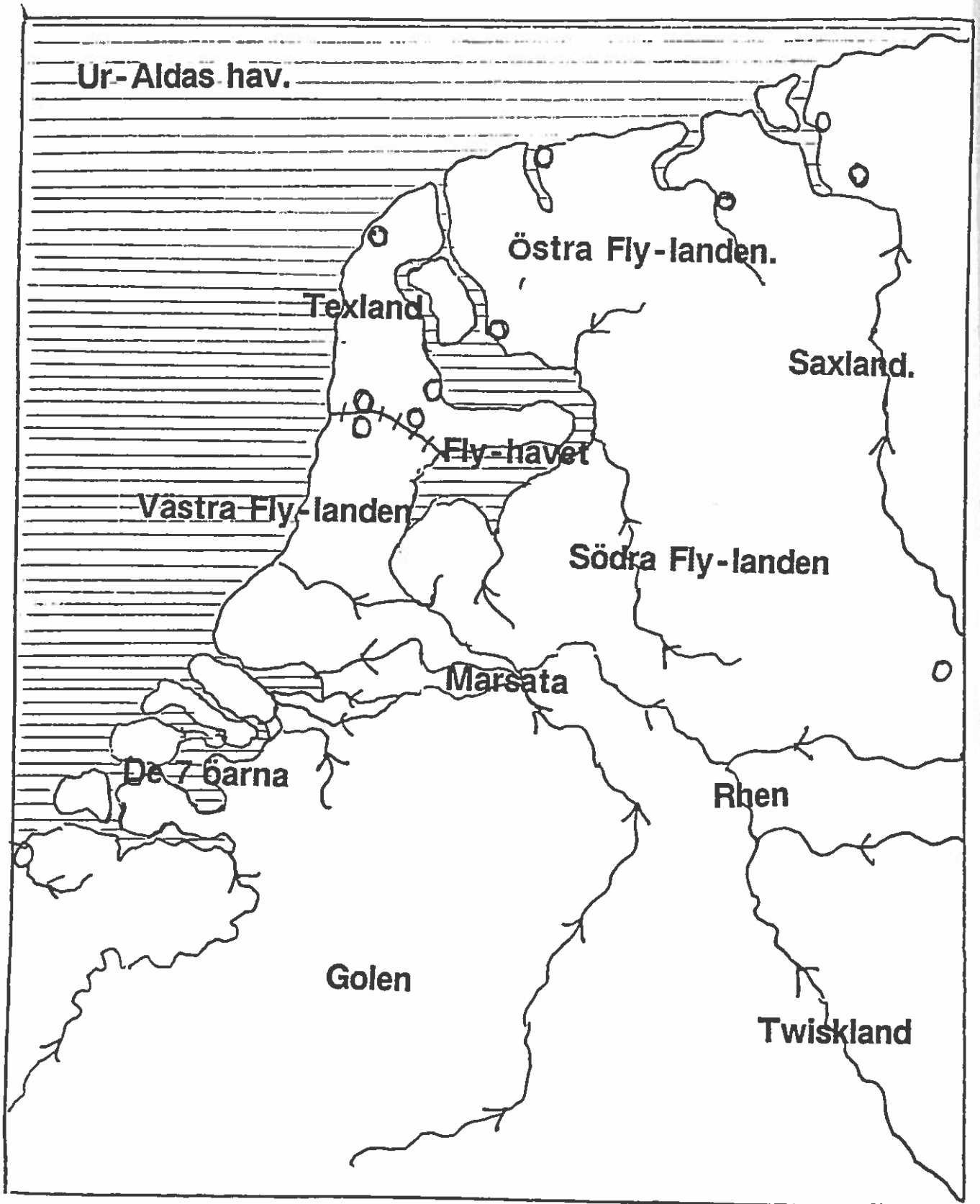
Lyckliga FRYA! Så som stjärnorna svärma runt jorden, så myllrade hennes barn kring henne.

Visa FRYA! Då hon uppfostrat sina barn till sjunde led, sammankallade hon dem alla till Flyland. Där gav hon dem sin lag (tex) och sade: "Låt detta bli er vägvisare, så kommer det aldrig att gå er illa!"

Utvalda FRYA! Då hon sagt detta, bävade jorden och Uur-Aldas hav. Flylands jord sjönk sakta under deras fötter, ljuset fördunklades av tårar. Då de såg sig om efter sin mor, hade hon redan uppstigit till sin vakt-stjärna. Som ett sista tecken dundrade det ur ett moln. Blixtar skrev på himlen: VA-KA!

Förutseende FRYA! Landet, varifrån hon uppstigit, var nu en flod. Allt utom hennes lag (tex), som kommit ur hennes händer, var begravt däri.

Lydiga barn! När de tagit sig samman, kastade de upp en hög kulle och byggde en borg därpå. På dess väggar skrev de lagen (tex). För att var och en skulle finna den, kallade de det kringliggande landet Texland. Därför skall det landet också existera, så länge jorden består.

Fryas land

DETTA STÅR SKRIVET I ALLA BORGAR:

Före katastrofen kom, var vårt land det vackraste på jorden. Solen lyste och värmdde, sällan blev det frost. Träd och buskar bar frukter och nötsorter, som nu gått förlorade. Bland sädesslagen odlade vi inte bara korn, havre och råg, utan också guldkimrande vete, som man kunde baka under solstrålarna.

Tiden räknades inte, eftersom det ena året var lika lyckligt som det andra.

På ena sidan omslöt vårt land av Uur-Aldas hav, på vilket inget annat folk varken kunde eller förmådde fara. På andra sidan gränsade vi till det vidsträckta Twiskland, genom vilket FINDAS folk, på grund av de täta skogarna och de vilda djuren, varken kunde eller fick komma.

Österut nådde vårt land ända bort till Aster-sjön och i söder ända till Medelhavet.

Förutom små flöden fanns det 12 stora sötvattensfloder, som var oss givna genom Uur-Alda, för att bevattna vårt land och visa vårt tappra folk vägen ut till hans hav.

Vårt folk levde längs flodstränderna och på de vida slätterna, som utbreddes sig utmed floden Rhen.

Mitemot Denemarken och Jutterlandet hade vi bosättningar med en Borgfru (Godsburg). Därifrån fick vi koppar och järn, såväl som tjära, beck och andra nyttigheter.

Mitt emot det forna Westland låg Brittanja med alla sina tenn-områden. Brittanja var de bannlystas land. De, som med sin Borgfrus hjälp flyttat dit, för att få behålla sitt liv. Men, för att de inte skulle återvända hem, hade de fått ett "B" tatuerat i pannan: De, som var förbannade i röd blodsfärg och övriga missdådare i blå färg.

Dessutom hade vårt Sjöfolk och Köpmännen många bosättningar i de nära Kreka-landen och i Lydia. I Lydia levde de svarta folken.

Eftersom vårt land var så stort och vidsträckt, hade vi många konstiga namn. De, som bodde österut i Denemarken kallades Jutter, eftersom de knappt gjorde annat än "juttade" (bärga vid stranden) bärnsten.

De, som bodde på öarna, kallades "Letne", eftersom de mest levde "vrleten" (övergivna). Alla strand- och kustinneväsnare från Denemarken till "Sandfahl" kallades "Stjurar", "Sekampar" och "Angelfara". Angelfara kallade man tidigare djuphavsfiskarna, som bara fiskade med agn och aldrig med nät.

De, som uppehöll sig i de nära Kreka-landen, kallades "Kadheimer", eftersom de aldrig reste, d.v.s. lämnade sina hem, utan stannade vid kusten (kade).

Borgtexter.

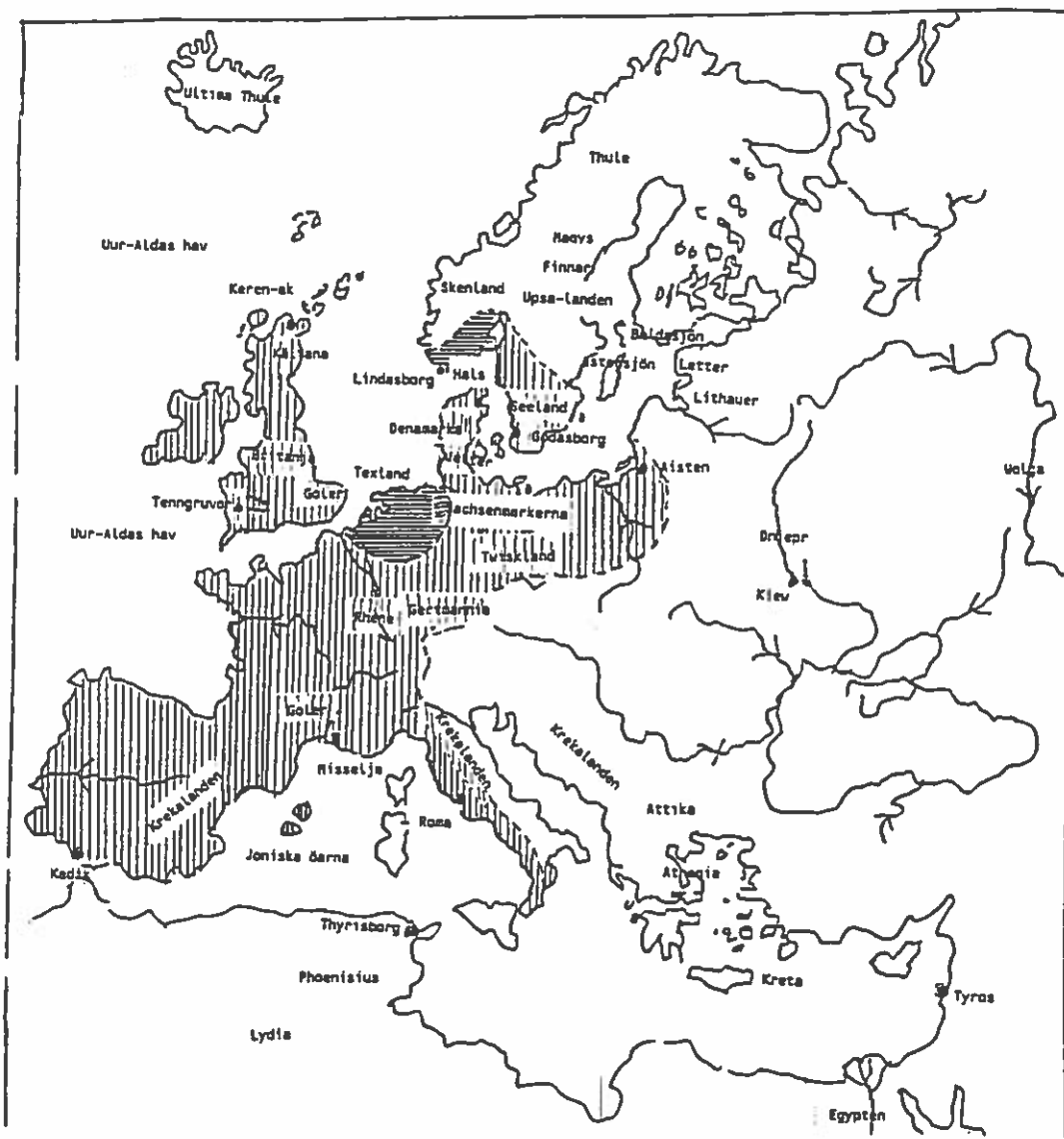
Saxmanner kallades de, som bodde i de höga länderna, som gränsar till Twiskland, eftersom de alltid var beväpnade mot de vilda djuren och de "brittne" (förrymda).

Dessutom hade vi namnen "Landsater", "Marsater" och "Trä- och Skogsater".

DETTA STÅR SKRIVET I WARABORGEN VID ALDEGAS MYNING.

Waraborgen är ingen Jungfruborg. I den är alla in- och utländska varor hopsamlade, som våra Sjomän fört med sig. Borgen ligger 3 "palen", det är en halvtid (en halvtid = 3 timmar) söder om Medeasblick. Överskriften lyder:

"Berg, böj era hjässor,
folk och strömmar gråt!
Ja, Skenland (Skandinavien) rodna,
Slavfolk, trampa på din klädnad, oh FRYA!"

HUR DEN ONDA TIDEN KOM.

Hela den sommaren stod solen bakom molnen och ville inte se jorden. Vinden vilade i sin håla, varigenom ånga och rök stod som pelare över hus och träsk. Luften var mulen och disig. I människornas hjärtan fanns varken glädje eller munterhet. Mitt i denna stillhet började jorden bäva, som om den vore döende. Berg revs isär och spottade eld och flammor. Andra berg sjönk ner i sig själva, och där jorden förut haft plana slätter, höjde sig nu berg.

Aldland, av Sjomännen kallat Altland, sjönk ner. Det vilda havet gick högt över berg och dal, allt begrovs därunder. Många människor omkom vid jordskred. Andra, som undkommit elden, drunknade i vattnet.

Men inte bara i FINDAS länder spydde bergen eld, utan också i Twiskland. Skogsbränder rasade överallt och då vinden blåste därifrån, täckte den vårt land med aska.

Floder ändrade sitt lopp. Vid många mynningar bildades nya öar av sand och drivande kreatur.

I tre år pågick detta. Då jorden åter hämtade sig, kunde man se hennes sår. Många länder hade sjunkit, andra hade stigit ur havet. Twisklands skogar var till hälften förintade. Hopar av FINDAS folk kom, för att bemäktiga sig de öde platserna. De våra, som flydde, dödades eller blev deras bundsförvanter.

Sålunda blev oss vaksamhet dubbelt påbjuden och sammanhållning var vårt starkaste skydd.

DETTA ÄR VÅRT FOLKS HISTORIA.

Etthundraett år (d.v.s. 2092 f.Kr.) efter det Altland sjunkit, kom ett folk österifrån. Detta folk hade fördrivits av ett annat. Bortom vårt Twiskland kom de i inbördes strid. De splittrades i två hopar och drog åt varsitt håll. Från den ena delen har vi inga underrättelser.

Men de andra inföll i vårt Schoonland. Detta land var glest befolkat, isynnerhet vid östra kusten. Därför kunde de erövra detta utan strid och eftersom våra anförvanter tyckte synd om dem, ville de inte börja krig mot dem.

Sedan vi lärt känna folket, vill vi nu skriva om deras seder och hur det i fortsättningen gick för dem.

Folket var inte vilt, som så många av FINDAS släkter, utan de liknade egyptierna och hade, som de, Präster. Eftersom de byggde sig tempel, hade de även gudabilder.

Prästerna var de enda Herremännen. De kallade sig själva Magyarer. Deras Överstepräst, som hette Magy, var samtidigt Kung. Resten av folket var utan betydelse och helt underkuvat Prästerna. Folket hade inte ens ett eget namn, men vi kallade dem Finnar.

Ty, om också alla deras fester var dystra och blodiga, var de så rituella, att vi i det avseendet var dem underlägsna. Dock avundades vi dem inte, ty de var slavar under sina Präster och helt underkastade deras religion.

De ansåg, att det överallt fanns onda andar, som for in i människor och djur. Men om Uur-Aldas ande visste de intet.

Folket hade stenvapen och Magyarerna kopparvapen. Magyarerna berättade, att de kunde driva ut eller tillkalla andarna. Detta höll folket i ständig skräck och ångest och man fann aldrig någon glädje hos dem.

När de slagit sig ner för gott, sökte Magyarerna vänskap med oss. De berömde vårt språk, våra seder, våra kreatur och våra vapen av järn, vilka de gärna ville byta mot sina smycken av guld och silver. De höll sig alltid inom sina gränser. Därför slappnade vår vaksamhet.

Vårt folks historia.

Just vid tiden för vår Juul-fest, 80 år senare, överföll de oss oväntat, likt en snöstorm och bröt in i vårt land. De, som inte kunde fly, blev dödade.

Vi anropade FRYA. Men Schoonländerna hade försummat hennes råd. Nu samlades alla krafter till vårt försvar. Tre timmars väg från Godasborg hejdades de, men kriget fortsatte.

Kat eller Katerinne hette den kvinna, som var Borgfru i Godasborg. Kat, som var stolt och högmodig, frågade inte efter varken råd eller hjälp från Modern. När Borgherrarna förstod detta, sände de själva bud till Texland och vår Äremoder där. Minna, så var Moderns namn, lät kalla samman allt Sjöfolk och annat ungt folk från Öst-Flyland och Denemarken.

Från detta fälttåg härrör sig berättelsen om Wodin, som står skriven på väggarna i alla borgar och som återges här.

WODIN.

I Aldergamude bodde en gammal Sjökung. Han hette Sterik och hans rykte var stort. Denne åldring hade tre brorsöner: Wodin, den äldste, bodde hos sina föräldrar i Lumka-makja-beie-mude nära Eemude i Öst-Flyland. Han hade en gång varit Härförare. De två andra brorsönerna, Teunis och Inka var Sjökrigare. De hade just kommit på besök hos sin farbror i Aldergamude. Då nu de unga krigarna möttes, valde de Wodin till Härförare eller Kung. Sjökrigarna valde Teunis till Sjökung och Inka till Amiral.

Sjömännen seglade sedan till Denemarken och tog med sig Wodin och hans tappra här. Vinden var gynnsam och de kom snabbt till Schoonland.

När våra nordiska bröder ställt sig under Wodins befäl, delade denne sin mäktiga här i tre grupper. "FRYA" var deras stridsrop. Han besegrade Magyarer och Finnar, som om de var barn.

Då Magy fick reda på, att hans folk blivit slagna överallt, sände han bud med spira och krona. Sändebuden sade till Wodin: "Oh, du allermäktigaste Kung - vi är skyldiga till detta. Men allt vi gjorde, skedde av nödtvång. Du tror, att vi anföll dina bröder i ont uppsåt, men vi blev bortdrivna av våra fiender och dessa är oss nu i hälarna. Vi bad ofta er Borgfru om hjälp, men hon brydde sig inte om oss".

Magy påpekade vidare: "Om vi fortsätter att döda hälften av vårt folk i inbördes strider, kommer de vilda fårherdarna att kasta sig över oss och förinta oss alla. Magy äger stora rikedomar. Han har insett, att FRYA är mycket mäktigare än alla våra andar tillsammans. Han vill lägga sitt huvud i FRYAS sköte. Du är världens tappraste Kung och ditt folk är av järn. Bli därför vår Kung och vi skall alla bli dina slavar.

Hur ärofullt vore det inte för dig, om du kunde driva tillbaka de vilda folken. Våra lurar skulle prisa dig och ryktet om dina hjältedåd skulle spridas vida omkring".

Wodin var stark, våldsam och stridslysten, men inte klar-synt. Därför fångades han i deras fälla. Han kröntes av Magy.

Många Sjömän och Soldater gillade inte detta, utan drog sig i all tysthet därifrån.

De förde med sig Kat, Borgfrun. Men Kat, som inte ville träda fram inför Modern och Rådsförsamlingen, hoppade över bord. Då kom en storm och drev skeppen upp på bankarna framför Denemarken. Men sjöfararna förlorade inte en enda man. Efteråt kallade de farleden för Kats-gat.

Efter det Wodin blivit krönt, gick han till attack mot ryttarhorderna. Som en hagelstorm överföll de Wodins här. Men de besegrades och flydde som en virvelvind och syntes aldrig mera.

När Wodin återvände som segrare, gav Magy honom sin dotter till hustru. Därefter blev han hyllad med rökelse. Där var trolldomsörter i röken.

Wodin blev med tiden så högfärdig, att han skymfade och bespottade FRYAS och Uur-Aldas ande, genom att böja sitt fria huvud inför de falska gudabilderna.

Han regerade i sju år. Sedan försvann han. Magy påstod, att han upptagits bland gudarna och fortfarande härskade över folket. Men vårt folk skrattade bara åt denna berättelse.

Då Wodin varit borta en tid, blev det konflikter. Vi ville välja en annan Kung, men detta tålde inte Magy. Han hävdade, att detta var en rättighet, som han fått av sina gudar. Förutom denna tvist, och oberoende av densamma, blev det bråk mellan Magyarer och Finnar. De ville varken ära Wodin eller FRYA.

Men Magy gjorde som han själv ville, ty hans dotter hade fått en son med Wodin. Nu ansåg Magy, att denne var av hög härkomst. Medan folken ännu tvistade, krönte han gossen till Kung och gjorde sig själv till Kungens råds-herre och förmyndare.

De, som aktade sina liv högre än rättvisan, lät honom hållas. Men de rätt-rådiga lämnade honom och drog bort. Många Magyarer flydde tillbaka med sina trupper. Våra Sjömän skeppade in sig tillsammans med en skara modiga Finnar, som följde med dem som roddare.

Teunis och Inka.

DENNA SKRIFT STÅR INTE ENBART PÅ WARABORGEN, UTAN OCKSÅ PÅ STAVLABORGEN, SOM LIGGER BAKOM HAMNEN I STAVOREN.

Då Teunis återvände med sina skepp, for han först till Denemarken, men kunde inte landa där. Modern hade förbjudit det. Varken i Flyland eller på något annat ställe fick han landa. Han skulle ha omkommit med sina män av hunger och umbäranden, om de inte gått iland om natten och rövat. På dagen for de vidare.

Medan de seglade utmed kusten, kom de fram till kolonien Kadik, som kallades så, eftersom hamnen var försedd med en kustvall av sten. Här inköpte de allt, vad de behövde för sitt livsuppehälle. Men Tutja, Borgjungfrun, tålte inte, att de bosatte sig där.

Efter räddningen råkade de i gräl. Teunis ville fara sjövägen genom Medelhavet till de rika Kungarna i Egypten, så som han gjort tidigare.

Men Inka invände, att han fått nog av FINDAS folk. Han menade, att någon högt belägen del av Altland kanske blivit kvar som ö. Där skulle han kunna leva fredligt med sitt folk.

När de båda bröderna inte kunde enas, gick Teunis bort och stack ner ett rött baner i sanden och Inka ett blått baner. Nu kunde var och en välja, vem han ville följa. Märkligt nog övergick de flesta Magyarer och Finnar till Inka, eftersom han vägrat tjäna FINDA-folkets Kungar.

Sedan de räknat in sitt folk och fördelat skeppen rättvist, skildes flottorna. Från Teunis kom så småningom nyheter. Men Inka hördes aldrig av.

Teunis seglade utmed kusten genom sundet till Medelhavet. Vid Altlands undergång hade Medelhavets stränder också drabbats av förödelsen. Många människor av FINDAS folkstam och även av LYDAS hade kommit till vårt land och det närbelägna Krekaland. Många av vårt folk hade också flyttat till LYDAS land.

Allt detta hade lett till, att Modern förlorat kontrollen över fjärran Krekalanden. Teunis hade förutsett detta och därför ville han söka sig en god hamn, från vilken han kunde fara på besök till de rika furstarna.

Men hans flotta och folk var så vanvårdade, att Kadheimarna tog dem för sjörövare och avvisade dem överallt, där de försökte landstiga.

Till sist kom de dock till Phoenisius kust. Det var 193 år efter det Altland sjunkit.

I närheten av kusten fann de en ö, som delades av två djupa sund, så att den såg ut som tre öar. På den mellersta av dem slog de sig ner på en lämplig plats, vilken de senare befäste med en borgvall.

När de skulle ge den ett namn, blev de oense. Några ville kalla den Fryasborg och andra "Nef Teunia". Magyarerna och Finnarna ville, att den skulle kallas Thyrisborg. Thyr kallade de en av sina gudar och det var just på hans årsdag, som de landat där.

Teunis samtyckte och de andra ville inte motsätta sig detta. Sedan de blivit väl hemmastadda, sände de några gamla Sjömän och Magyarer till Wall och vidare till staden Sydon.

Först ville Kadheimarna inte veta av dem. "Ni är landstrykare från fjärran länder", sade de, "som vi inte kan respektera."

Men då vi ville sälja våra järnvapen till dem, ordnade det upp sig. De var också lystna efter vår bärnsten. Deras nyfikenhet om denna hade ingen änd. Men Teunis, som var mycket klarsynt, låtsades, att han inte hade mera bärnsten eller järnvapen.

Då kom köpmännen och bad honom, att han skulle skaffa 20 skepp, som alla skulle utrustas av dem med de bästa varor. Vidare erbjöd de honom som roddare så mycket folk, som han behövde.

Tolv skepp lät han lasta med vin, honung och garvat läder. Därtill kom betsel och sadlar, överdragna med guld; sådana man aldrig tidigare sett. Med alla dessa skatter seglade Teunis in i Flyhavet.

Gaugreven på Väst-Flyland blev så begeistrad över alla dessa varor, att han förmådde Teunis att bygga sig ett lagerhus vid mynningen till Flyhavet.

Den platsen kallades senare Almanaland och det marknadstorg i Wyringen, där byteshandel fick ske, kallades "toletmark". Modern uppmanade dem, att sälja allt utom järnvapnen, men ingen fäste något avseende vid hennes råd. Då Thyrierna fick fritt spelrum, kom de ideligen tillbaka. De kom från när och fjärran för att frakta bort våra vapen, till stor skada för vårt eget Sjöfolk. Efter detta blev det beslutat vid en allmän folkomröstning, att årligen endast lämna tillträde till sju Thyriska skepp och inte flera.

VAD SOM BLEV FÖLJDEN AV DETTA.

I det nordligaste hörnet av Medelhavet ligger en ö i närheten av kusten. Nu kom Thyrierna och frågade, om de fick köpa denna. Ett allmänt möte utlystes om detta. Moderns råd inhämtades. Hon såg helst, att Thyrierna höll sig på avstånd och därför menade hon, att detta inte var någon nackdel för oss.

Dock, när vi senare upptäckte, vilket misstag vi gjort, kallade vi ön Misselja (fel köp). Så småningom skulle det visa sig, att den gjorde skäl för namnet.

Golerna, så kallades de missionerande Prästerna från Sydon, hade väl insett, att landet var glest befolkat och långt borta från Modern. För att göra ett gott intryck på oss, kallade de sig på vårt språk för: "ana trowe wydera" (vigda åt troheten). Det hade istället varit bättre, om de kallat sig "fon there trowe wendera" (bortvända från troheten) eller förkortat "trjuwendne" (triuwenden = druider), så som vårt sjöfolk senare också gjorde.

När Golerna satt sig fast i Misselja (Massilia - Marseille) bytte deras köpmän till sig vackra kopparvapen och allehanda smycken mot våra järnvapen och hudar från vilda djur, sådant som det fanns gott om i våra sydländer.

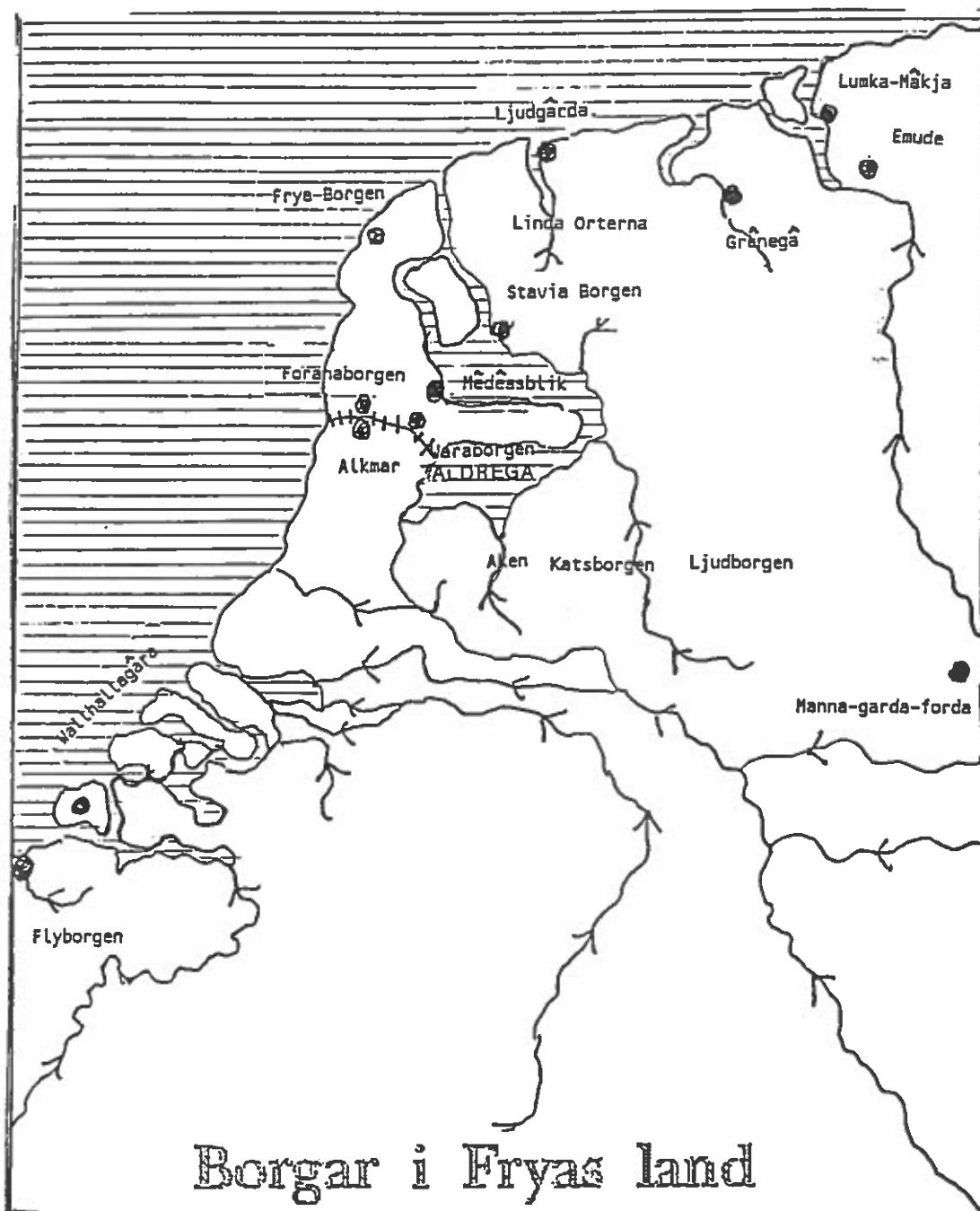
Golerna firade allehanda avskyvärda avgudafester. De lockade Kadheimarna till sig med hjälp av sina unga, lättsinniga flickor och sötman i sitt berusande vin. Om någon av vårt folk blivit så upptänd, att hans liv var i fara, gav Golerna honom skydd och tillflykt. De skickade honom till "Phonisia", det är palmlandet. Bosatte han sig där, tvingade de honom, att skriva till sin släkt, vänner och bekanta, att landet var så gott och människorna så lyckliga där, att ingen kunde föreställa sig det.

I Britannien fanns det många män, men få kvinnor. Då Golerna väl kände till detta, hämtade de kvinnor överallt ifrån och skänkte dem till "britterna" för inget. Alla dessa flickor blev deras lydiga tjänarinnor, som stal barnen från Uur-Alda för att överlämna dem till sina egna, falska gudar.

KRIGET MELLAN KÄLTA OCH MINERVA.

Mellan den södra Rhenmynningen och Schelde ligger sju öar, vilka äro uppkallade efter FRYAS sju Väktarflickor, vilket sedan blev namnet på veckans dagar. Mitt på en av dessa öar står borgen Wallhallagara. Från dess väggar är följande historia avskriven. Överskriften lyder:

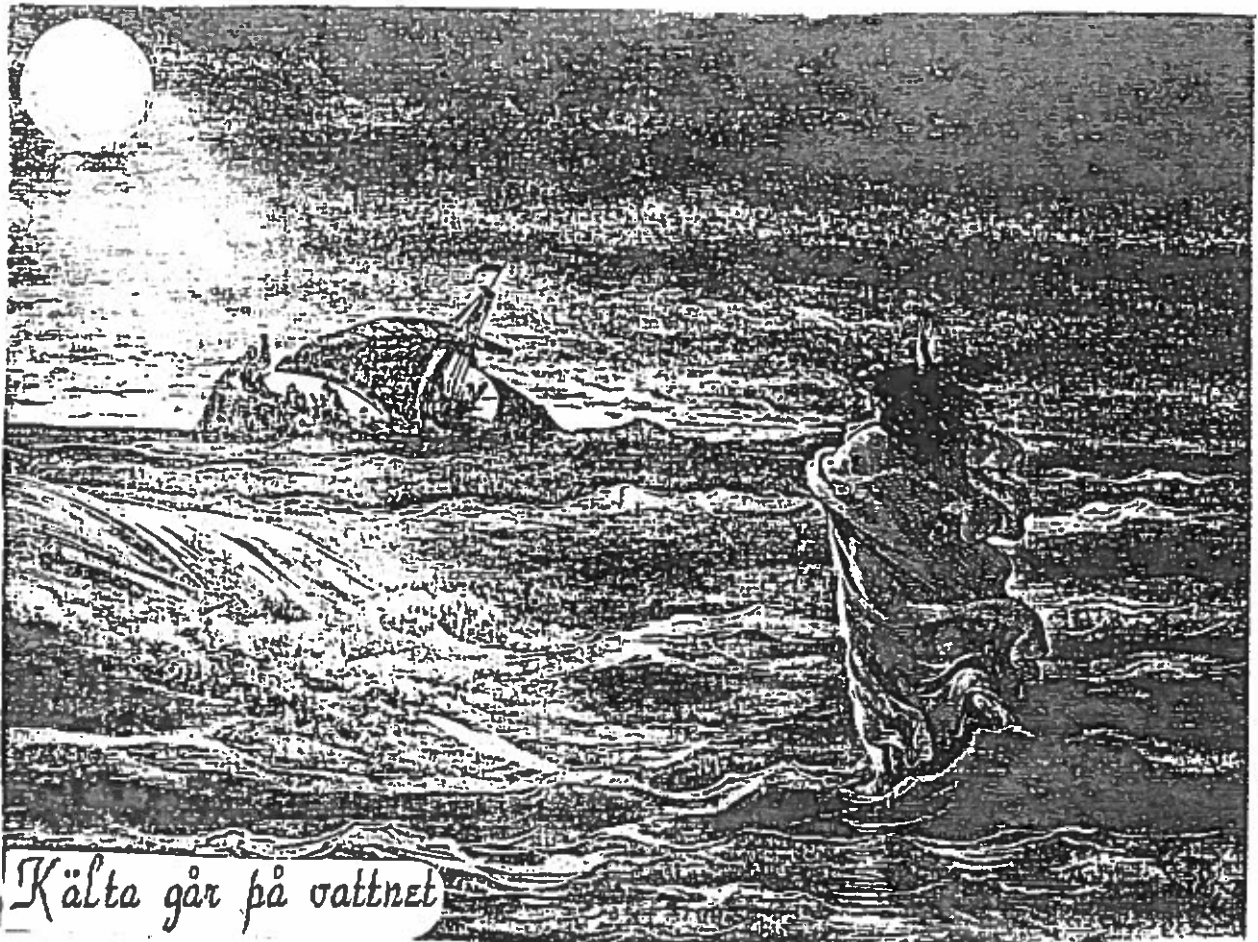
LÄS - LÄR OCH VAKA!

Kriget mellan Kälta och Minerva.

563 år efter det Altland sjunkit, satt här en vis Borgjungfru, som hette Minerva. Sjomännen hade givit henne binamnet Nyhellenia. Detta binamn var väl valt, ty de råd, som hon gav, var nyare och klarare än andras. På motsatta sidan av Schelde, i Flyborgen, satt Syrhed. Denna Borgjungfru var fylld av ränker. Skön var hennes anblick och snabb hennes tunga. Men rådet, hon gav, var alltid klätt i dunkla ord. Därför kallades hon Kälta av Sjomännen. Lantbefolkningen trodde dock, att det var ett äronamn.

I Moderns testamente nämndes Rosamunde som första, Minerva som andra och Syrhed som tredje följeslagarinna. Minerva brydde sig inte om detta, men Syrhed kände sig kränkt över det. Liksom en utländsk furstinna ville hon bli ärad, fruktad och tillbedd.

Minerva däremot ville endast bli älskad. Slutligen kom alla Sjomän för att hylla Minerva, ända från Denemarken och Flyhavet.

Detta förargade Syrhed, ty hon ville stå över Minerva. För att hon riktigt skulle imponera med sin vaksamhet, försåg hon sitt baner med en tupp.

Minerva å sin sida avbildade då en vallhund och en nattuggla på sitt baner. Hon förklarade, att hunden vakar över hjorden åt sin herre och nattugglan håller uppsikt över fälten, så att de inte blir förstörda av råttorna.

Men den liderlige och högmodige tuppen hyser inte vänskap med någon. Istället har han ofta mördat sina närmaste släktingar.

Kälta måste nu erkänna, att hon begått ett misstag, och då blev hennes elakheter ännu värre. I tysthet lät hon kalla Magyarer till sig, för att lära henne sina trollkonster. Då hon blivit fullärd, kastade hon sig i Golernas armar och sina missgärningar kunde hon aldrig sona.

När hon märkte, att Sjomännen alltmer drogo sig undan från henne, försökte hon vinna dem tillbaka genom att skrämma dem. Då fullmånen sken på himlen och havet stormade, sprang hon över det vilda vattnet under det hon ropade till Sjomännen, att de alla skulle omkomma, om de inte tillbad henne. Till sist förvände hon deras syn, så att Sjomännen såg vatten istället för land och land istället för vatten. På detta sätt förläste månget skepp med man och allt.

På den första Vapenfesten, när alla hennes undersåtar var beväpnade, lät hon skänka ut tunnor med öl. I ölet hade hon hållt en trolldryck. Sedan folket fyllnat till, steg hon upp på en stridshingst och lutade huvudet mot sitt spjut. Morgonrodnaden kunde inte vara vackrare. När hon såg, att allas ögon riktades mot henne, öppnade hon läpparna och talade:

"FRYAS söner och döttrar! Ni vet väl, att vi på sistone haft mycket lidande och sjukligheter, eftersom Sjomännen inte kommer hit för att köpa vårt pergament. Men ni vet inte, varför detta hänt. Längre har jag tigit, men nu kan jag inte längre.

Hör på, vänner! Ni skall få veta, vem, som är ansvarig för detta. På andra sidan Schelde, där de har förbindelse med nästan alla hav, gör man idag pergament av vassblad. Därigenom sparar de linet och kan vara förutan oss. Eftersom tillverkningen av pergament i alla tider varit vårt huvudsakliga levebröd, ville Modern, att man skulle överlåta detta åt oss. Men Minerva har förhäxat hela folket. Ja, förhäxat mina vänner! Liksom alla våra kreatur, som nyligen självdog. Detta måste upphöra! Jag kan säga er, att om jag inte vore Borgjungfru, visste jag nog, vad jag skulle göra: Jag skulle bränna häxan i hennes näste!"

När hon yttrat sitt sista ord, skyndade hon sig till sin borg. Men det druckna folket var så förhäxat av henne, att de inte förmådde besinna hennes ord. I vanvettig iver gick människorna, dolda i nattmörkret, över Schelde och stormade modigt Minervas borg.

Sitt mål uppnådde Kälta dock inte, ty Minerva och hennes Jungfrur jämte Lampan blev alla räddade av de påpassliga Sjomännen.

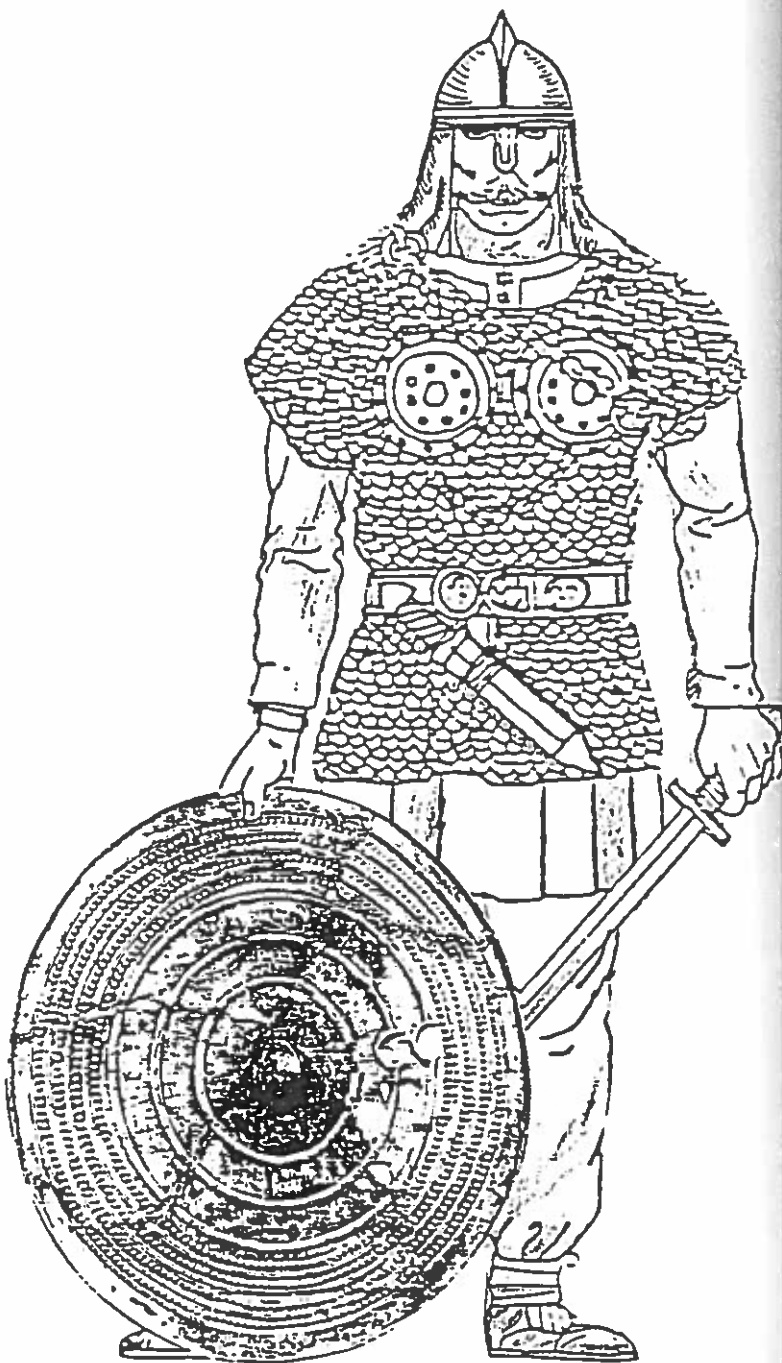
HISTORIEN OM JON.

Jon, Jhon och Jan betyder detsamma som "att ge". Detta beror på Sjömännens uttal. De förkortar ofta allt på grund av de långa avstånden och höga ropen.

Jon var Sjökung och född i Alderga. Han hade seglat bort på Flyhavet med 127 skepp, utrustad för en lång utlandsresa och rikt lastad med bärnsten, tenn, koppar, järn, dukar och linne, samt filt, säl-, bäver och kaninskinn. Egentligen skulle han också ha tagit ombord skrivfilt (pergament). Men då Jon fick se, hur Kälta förstört vår ärorika borg, blev han så harmsen, att han med allt sitt folk anföll Flyborgen och som vedergällning tände den röde hanen där. Hans Amiral och några av hans folk räddade Lampan och Jungfrurna. Men Syrhed eller Kälta lyckades de inte att ta fast. Hon klättrade ut på det yttersta bröstvärnet. Alla trodde, att hon nu säkert skulle omkomma i flammorna. Men vad skedde? Medan allt folket, stela av skräck, betraktade skådespelet, kom hon ridande emot dem på sin häst, vackrare än någonsin, och ropade till dem: "Följ mig - Kälta!"

Då samlade sig folket vid Schelde och när Sjömännen såg detta, ropade de: "Vi följer Minerva!" På så sätt började ett krig, i vilket tusenden föllo.

Vid den tiden var Rosamunde Moder. Hon gjorde av kärlek allt, som stod i hennes makt för att bevara freden. Men då hon märkte, hur illa det stod till, gjorde hon proces-

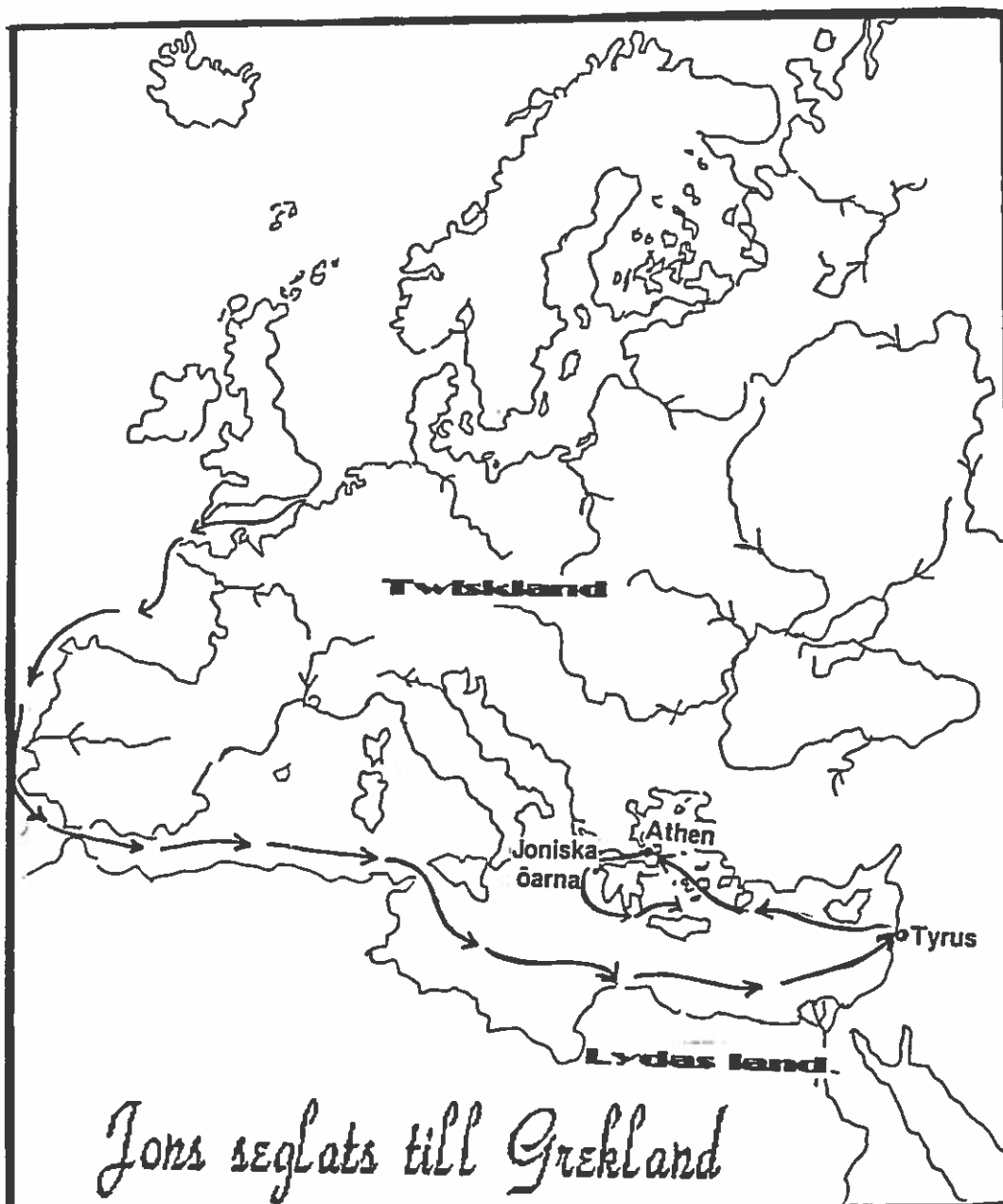
Sjökungens Jon

Historien om Jon.

sen kort. Hon sände genast budbärare till alla landets delar och proklamerade undantagstillstånd.

Landets försvarare strömmade till från när och fjärran. De stridande kontrahenterna togs tillfånga, men Jon lyckades rädda sig och sina män på sin flotta.

Han tog med sig båda Lamporna och Minerva samt Jungfrurna på de båda borgarna. Helpr-jik, Härföraren, bannlyste honom, men eftersom alla vapenföra män befann sig på andra sidan Schelde, seglade Jon ut i Flyhavet och vidare till våra öar. Hans Sjomän och många av vårt folk gick ombord med hustrur och barn.

Historien om Jon.

När Jon insåg, att man önskade straffa hans folk som missdådare, drog han sig undan i hemlighet. Det gjorde han rätt i, för alla våra öinnevånare och folket vid Schelde, som kämpat, blev sända till Brittanien. Detta var ett stort misstag. Nu kom början till slutet.

Kälta, om vilken man sade, att hon kunde gå lika bra på vattnet som på land, begav sig nu till fastlandet och vidare till Misselja. Sedan kom Golerna farande med sina skepp från Medelhavet till Kadik. De seglade förbi våra södra länder för att anfälla Brittanien. Men de kunde inte få fast fot där, eftersom ledarna var dem för starka och de landsförvista ännu var av FRYAS folk.

Men då kom Kälta och sade: "Ni är födda fria! För någon liten förseelse har man deporterat er. Inte för att ni skall bättra er, utan för att ni, med ert arbete, skall utvinna tenn åt dem. Om ni vill bli fria igen, lyd mitt råd och lev under mitt beskydd. Ge er iväg! Vapen skall ni få av mig och jag skall verka över er!"

Som en löpeld spreds detta över ön och innan Kodar löpt genom ännu en Juul, var Kälta härskarinnna över dem alla, inklusive Thyrierna och över alla våra sydländer ända bort till Seine.

Men då Kälta inte ens litade på sig själv, lät hon bygga en borg i det nordliga berglandet. Den kallades Kältaborgen och står där än idag, men nu heter den KEREN-AK.

Från denna borg härskade hon som en äkta Moder över sina anhängare. Dock mot folkets vilja, som därför kallade sig "Kältaner".

Golerna kom med tiden att härska över hela Brittanien. Detta berodde delvis på, att det inte längre fanns några borgar eller Borgjungfrur där och dels på, att de inte hade någon äkta Lampa. På grund härav kunde Kältas folk inget lära. De blev dumma och avundsjuka. Sedan Golerna berövat dem alla deras vapen, leddes de omkring som en tjur med ring i näsan.

UR MINNOS SKRIFTER:

När Nyhellenia, som egentligen hette Minerva, väl var installerad, tyckte Kreka-ländernas folk lika mycket om henne som vårt eget folk. Då kom några Furstar och Präster till hennes borg och frågade Minerva, var hennes arv fanns. Hellenia svarade: "Mitt arv bär jag i mitt hjärta. Det jag ärvt, är kärlek till visdom, rätt och frihet. Om jag förlorar dessa, är jag lik den ringaste av era slavinnor. Nu utdelar jag oegennyttigt mitt råd, men skulle jag sälja det, skulle ni gå omkring och spotskt utropa: "Er lydiga tjänarinna, er kloka Hellenia!"

Furstarna och Prästerna förfelade med sina frågor sitt mål. Ty folket, som älskade Hellenia och följde henne, antog detta namn som ett äronamn. Då Prästerna insåg, att de misslyckats, gick de sin väg och baktalade Minerva. De sade, att hon förhått folket. Men vårt folk och Kreka-landens goda innevånare intygade överallt, att det bara var elakt förtal.

En gång kom Prästerna och frågade Minerva: "Om du nu inte är någon häxa, vad betyder då äggen, som du alltid har hos dig?"

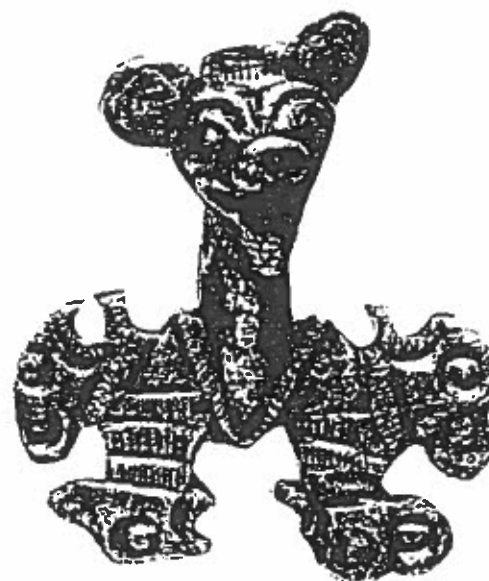
Minerva svarade: "Dessa ägg är en symbol av FRYAS råd. De innehåller vår och hela människosläktets framtid. Tiden måste kläcka fram dem och vi måste vaka över, att inget ont vederfäres dem." Prästerna menade: "Bra svarat. Men vartill tjänar då hunden, som du leder i din högra hand?"

Hellenia svarade: "Har inte herden en vallhund, för att hålla samman sin hjord? Det, som hunden är för fåraherden, det är jag i FRYAS tjänst. Jag måste vaka över FRYAS hjord."

"Det är bra", sade Prästerna, "men säg oss nu, vilken uppgift fyller nattuglan, som alltid sitter på din skuldra? Är det ljusskygga djuret kanske tecknet på din egen klarsyn?"

"Nej", svarade Hellenia, "men den hjälper mig att komma ihåg en sorts människor, som strövar på jorden och liksom detta djur huserar i tempel och hålor och bökar runt i mörkret. Dock inte som detta djur, vilket befriar oss från möss och andra plågor. Utan sådana, som tänker ut ränker för att

beröva andra människor deras vetande för att förslava dem och suga deras blod, som iglarna gör."

En gång kom Prästerna tillsammans med en hop människor (pesten hade då kommit över landet) och sade till Minerva: "Vi håller alla på att offra till gudarna för att avvärja pesten. Vill du inte hjälpa till att stilla deras vrede, eller har du själv bringat pesten över landet med dina konster?"

"Nej", svarade Minerva, "jag känner inte några gudar, som är så onda. Därför kan jag inte heller be dem att bättra sig. Jag känner bara en gud och det är Uur-Aldas ande. Eftersom han är god, gör han inte heller något ont."

"Varifrån kommer då allt detta lidande över världen?" frågade Prästerna.

"Allt ont kommer från er och de dumma människor, som låter sig fångas av er."

"Om nu din gudom är så mycket bättre, varför avvärjer han inte det onda?" frågade Prästerna.

Hellenia svarade: "FRYA har fört oss ut på vägen och Kodar - det är tiden - måste göra resten. För olyckor finns råd och hjälp. Uur-Alda vill dock, att vi själva skall söka den, för att bli starka och därigenom finna visdom. Vill vi inte, utlämnar Uur-Alda oss åt vår egen hjälplöshet, för att vi skall få erfara, vad som blir följden av förståndighet eller dåraktigt uppförande."

Då sade en Furste: "Jag skulle tro, att det är bäst att underkasta sig dig!"

"Det är möjligt" svarade Hellenia, "ty då skulle människorna förbli dumma som får och du och Prästerna skulle vakta dem, men också klippa dem och föra dem till slaktbänken. Men så vill inte vår gud. Han vill hellre, att vi hjälper varandra och att var och en blir fri och klok. Detta är också vår vilja. Därför väljer vårt folk sina Ledare, Grevar och Rådgivare bland de klokaste och godaste människorna, för att alla skall göra sitt bästa för att bli kloka och goda. Om vi handlar så, förblir vi enade och lära folket, att bli kloka och att endast visa gärningar leder till fullkomlighet."

"Detta är en god ide", menade Prästerna, "men då du nu anser, att pesten uppstod som en följd av vår dumhet, kunde väl Nyhellenia vara så god och låna oss något av det nya ljuset, som hon är så stolt över."

"Ja", svarade Hellenia, "korporna och andra fåglar uppsöker bara skämda as. Men pesten älskar inte bara kadaver, utan också usla seder och lustar. Om ni verkligen vill, att pesten skall vika från er och inte mera komma tillbaka, måste ni fördriva era fördärvliga lustar, för att ni alla skall bli rena, både inom och utom er."

"Vi medger, att rådet är gott", sade Prästerna, "men säg oss, hur skall vi få alla människor, som står under vårt herravälde, att inse detta?"

Då reste sig Hellenia upp från sitt säte och tog till orda: "Sparvarna följer ju såningsmannen och folken sina goda Furstar. Därför passar det sig, att ni börjar med att rena er själva, så att ni kan uppträda frimodigt utan att skämmas för er egen vandel. Men istället för att luttra folket, har ni hittat på smutsiga fester, under vilka man super ända tills man slutligen vältrar sig likt svin i gytjtjan för att sona sina orena lustar."

Folket började nu att skräma och bespotta Prästerna. Därför vågade dessa inte fortsätta ordstriden vidare.

Nu skulle man väl ha trott, att Prästerna överallt tvingat samman folket, för att driva oss alla ur landet. Men nej, istället för att svartmåla Minerva, vandrade de omkring överallt - även till de närbelägna Kreka-landen ända bort till Alperna - och förkunnade, att det hade behagat den högste guden, att sända sin kloka dotter Minerva, med binamnet Nyhellenia, i ett moln över havet till människorna, för att utdela goda råd bland dem. Alla, som ville höra på henne, skulle bli rika, lyckliga och en gång herrar över alla jordens kungariken. Prästerna ställde Minervas bilder på sina altaren eller sålde dem till dumma människor.

Vidare förkunnade de överallt råd, som hon aldrig uttalat och berättade om underverk, som hon aldrig utfört. Genom list gjorde de sig till herrar över våra lagar och föreskrifter. Genom vilseledande tal smilade de in sig och förstörde allt. De tog också Prästinnor i sin tjänst, som egentligen stod under FASTAS beskydd, vår första Äromoder, för att vaka över det heliga Ljuset. Men Ljuset hade de själva tänt.

Istället för att bibringa Prästinnorna visdom och senare skicka ut dem bland folket för att vårda sjuka och undervisa ungdomen, fördummade de dem och tillät dem aldrig att röra sig fritt.

De fick också tjänstgöra som rådgivare. Men deras råd kom bara skenbart ur deras mun, ty det var inget annat än Prästernas egna önskningsar, som de endast upprepade.

När Nyhellenia dött, ville vi välja en ny Moder. Några av oss ville resa till Texland, för att söka efter en där. Men Prästerna, som åter stod i anseende hos sitt eget folk, tillät inte detta och förklarade henne ohelig inför allt folket.

MINNOS SENARE SKRIFTER:

När jag med mitt folk rest bort från Athenia, kom vi slutligen till en ö, som mitt manskap kallade Kreta. Detta på grund av de vilda skrik ("vua wilda kreta kreta"), som folket upphov vid vår ankomst. Men då de såg, att vi inte hade några krigiska avsikter, lugnade de sig och tog emot oss. Till sist kunde jag byta till mig en hamn och ett stycke jord för en båt med järnmalm.

När vi bott där en tid och innevånarna märkte, att vi inte höll oss med slavar, blev de mycket förvånade. Jag berättade för dem, att vi hade lagar, där samma rätt gällde för alla. Då ville folket också ha sådana lagar. Knappt hade de fått dem, förrän det uppstod en stor förvirring i landet. Ledarna och Prästerna gjorde gällande, att vi eggat deras folk till uppror och folket bönföll oss om skydd och hjälp.

Ledarna, som insåg, att de höll på att förlora sitt rike, gav då folket sin frihet. De kom till mig för att be mig fastställa en lagbok ("esega bok"). Men folket var inte vana vid frihet och därför fortsatte Herrarna att härska efter sitt eget godtycke.

När den värsta stormen lagt sig, började de utså tvedräkt mellan oss. De berättade för mitt folk, att jag bett om deras hjälp till att för alltid vara deras Kung.

En gång fann jag gift i mitt mjöd. Så när händelsevis ett skepp från Flyland seglade förbi oss, for jag i all hemlighet iväg med detta.

Efter mina egna erfarenheter därifrån, vill jag med denna berättelse bara säga, att vi aldrig skall inlåta oss med FINDAS folk, var de än är. De är lika fulla av ränker, som deras söta viner av dödligt gift.

PRAKTISKA ANVISNINGAR UR MINNOS EFTERLÄMNANDE SKRIFTER.

Minno var en gammal Sjökung, profet och filosof. Han gav innevånarna på Kreta deras lagar. Han var född på Lindaorten. Efter ett kringflackande liv hade han sedan lyckan att få dö i Lindahem.

Om vår granne äger ett stycke land eller vatten, som vi väl kunde ha användning för, passar det sig, att höra sig för om köp. Vill han inte sälja landet eller vattnet, får man låta honom behålla det. Ty, i enlighet med FRYAS råd, vore det orätt, att inte respektera detta.

När grannar tvista och gräla om någonting och de söka oss för att få medling, skall man hellre undanbe sig detta. Men om de fortfarande insistera, skall man göra det ärligt och rättskaffens.

Kommer någon och säger: Jag har en tvist och nu måste du hjälpa mig - eller en annan kommer och säger: Min son är minderårig och besvärlig. Jag är gammal. Därför vill jag ha dig till förmyndare över honom och mitt land, tills dess han är fullvuxen - skall man avböja detta, så att inte tvistefrågor kommer i konflikt med våra fria seder.

Om en utländsk köpman kommer till den fria marknaden i Wyringen eller Almaland och bedrar oss, skall han genast straffas. Gärningen skall genom Jungfrurna bli känd över hela landet. Återvänder han sedan, skall ingen köpa av honom. Han får återvända dit, varifrån han kommit.

När de köpmän utses, som skall gå på marknad eller resa med flotta, skall man välja sådana, som är väl kända och har ett gott rykte hos Jungfrurna. Inträffar det ändå, att en usel man och bedragare finnes bland dessa, skall de andra hindra honom i hans uppsåt. Har han redan begått ett brott, måste detta sonas och mannen drivas ur landet. Vårt namn skall hållas i ära överallt på jorden.

Men befinner vi oss på en utländsk marknad, antingen nära eller fjärran, och folket tillfogar oss skada eller stjäla från oss, skall vi genast ge igen. Även om vi vill göra allt, för att bevara freden, skall inte våra halvbröder missakta oss, eller inbilla sig, att vi är rädda.

I min ungdom bröt jag väl ibland mot lagarna. Efteråt har jag ofta tackat FRYA och våra förfäder för deras råd och för lagarna, som de sammanställt.

Uur-Alda eller Allfadern har givit mig många år. Jag har rest i många länder och över många hav. Efter allt jag sett, är jag övertygad om, att vi ensamma är utvalda av Uur-Alda att ha lagar. LYDAS folk varken kan stifta eller hålla lagar. De är för dumma och ociviliserade för detta.

Många av FINDAS släkter är nog kloka, men giriga, högmodiga, falska, okyska och mordlystna. Grodorna blåser upp sig och kan bara krypa. Padorna ropar "werk, werk", men gör inget annat än hoppar omkring och dri-

ver hyss. Korparna ropar "sparr, sparr", men stjälar och slukar allt, som de får i näbbet.

FINDAS folk liknar dem alla. De pratar för jämnarna om goda lagar. Alla vill vidtaga åtgärder, för att förebygga det onda, men själva vill ingen känna sig bunden av dem.

Den, som är listigast och därigenom starkast, gal högst och försöker få de andra att underordna sig hans vilja. Tills det kommer någon, som i sin tur driver honom från pinnen.

Ordet "EWA" är för heligt, för att beteckna något trivialt. Därför har man lärt oss säga "EWIN". "EWA" är lagar, som är inpräntade i alla människors sinnen på samma sätt, för att de skall veta, vad som är rätt och orätt. Då kan de bedöma sina egna och andras gärningar och om de har alstrats i god tro och ej är förrädiska.

"EWA" har också en betydelse: "EWA" betecknar även något lugnt och stilla, så som det spegelblanka vattnet, vilket inte rörs upp av vinden eller något annat. Blir vattnet upprört, blir det grumligt och svallar. Men det lägger sig alltid till ro. Sådant är vattnets natur, liksom benägenheten till rätt och frihet, som finns i FRYAS barn.

Denna läggning har vi fått genom Uur-Aldas, vår faders ande, som talar genom FRYAS barn. Så skall det evigt förbli.

"EWA" är också en annan sinnebild för Uur-Aldas ande, som i evighet förblir rättfärdig och oförstörbar, också om det står illa till med hans skapelse. Eviga och oförstörbara är vishetens och rättvisans kännetecken. Något, som måste omvittnas av alla hederliga människor och beaktas av alla domare.

Om vi alltså vill ge människorna föreskrifter och bestämmelser av bestående värde, måste alla människor behandlas likvärdigt och domarna måste avkunna sina bindande domar efter dessa lagar.

Om något brott begås, där det inte finns några lagar, måste man inkalla ett allmänt möte. Där måste det dömas i enlighet med den moral, som Uur-Aldas ande inger oss, för att kunna döma allt rättvist. Om vi handlar så, skall vi aldrig döma falskt.

Gör man inte rätt utan orätt, uppkommer krig och tvedräkt bland folken och länderna. Därigenom uppstår en inre oro, varigenom allt störtas i oordning och fördärv.

Oh, du dåraktiga folk! Medan vi inbördes träta och skada varandra, går FINDAS ondskefulla folk till angrepp med sina falska präster, för att röva våra ägodelar, skända våra döttrar, fördärva våra seder och till slut fästa slavkedjor om varje fri hals!

SLUTET PÅ MINNOS SKRIFTER:

Härnedan står de tre principer, på vilka dessa lagar grundas:

1. Var och en vet, att han måste ha sitt livsuppehälle. Blir detta undanhållet någon, vet han inte, vad han skall ta sig till för att överleva.
2. Alla vuxna människor uppmanas att föda barn. Om detta förhindras, vet ingen, vad ont därav kan komma.
3. Var och en vet, att han vill leva fri och ostörd samt att andra också vill göra det.

Som en garanti för detta, har följande lagar och bestämmelser stiftats. FINDA-folket har också sina föreskrifter och bestämmelser. Men dessa är inte rättvisa, utan bara till fördel för Furstar och Präster. Därför är också ders länder alltid fyllda av tvister och mord.

1. Om någon är i nöd och inte kan hjälpa sig själv, måste Jungfrurna underrätta Greven om detta. Ty en stolt FRYA-man avskyr att göra detta själv.
2. Blir någon fattig på grund av att han inte vill arbeta, måste han drivas ur landet. Ty de fega och lata är besvärliga och onda till sinnet. Därför måste man göra sig kvitt dem.
3. Varje ung man skall söka sig en brud. När han är 25 år, passar det sig att han gifter sig.
4. Är någon 25 år gammal och ännu inte har någon arvinge, skall man fördriva honom ur hans hus. Ungdomarna bör undvika honom. Tar han sig ändå ingen fru, skall man förklara honom död och han måste lämna landet, för att inte uppväcka mer förargelse där.
5. Om någon är impotent (släktmässigt), måste han förklara detta offentligt, så att ingen behöver vara rädd för honom eller skydda sig mot honom. Sedan får han gå vart han vill.
6. Bedriver han ändå otukt, får han fly. Flyr han inte, skall han överlämnas till de bedragna för hämnd. Ingen får hjälpa honom.
7. Om någon stjälar annans egendom och därvid blir fasttagen, måste han gälda det stulna trefaldigt. Stjälar han något på en resa, måste han skickas till Tennlanden. Vill den bestulne förlåta honom, får han göra det. Men upprepas brottet, kan ingen ge honom friheten.

DETTA HANDLAR OM GERTMANNERNA.

När Nyhellenia eller Minerva dött, uppförde sig Prästerna, som om de vore med oss. För att demonstrera detta, utropade de Hellenia till gudinna. Inte heller ville de välja någon annan Moder efter henne. De påstod, att de befarade, att det bland Jungfrurna inte fanns någon, som de kunde lita på som Minerva, som bar tillnamnet Nyhellenia. Men vi ville inte erkänna Minerva som gudinna, därför att hon själv förklarat, att ingen kunde vara så god och fullkomlig som Uur-Aldas ande.

Därför valde vi Gert, Pires dotter, till vår Moder. Då Prästerna såg, att de inte kunde "steka sina sillar" på vår eld, gick de ut från Athenia och sade, att vi av avund inte ville erkänna Minerva som gudinna, därför att hon visat den inhemska befolkningen så mycken kärlek. Därefter gav de folket statyer av henne och försäkrade, att de fick bedja dessa om allt, så länge de var henne trogna.

Genom sådana historier uppeggades det dumma folket mot oss och till sist kom det till stridigheter. Men vi hade byggt vår borgvall av sten med två förgreningar mot havet. Därför kunde de inte komma åt oss.

Dock - vad hände?

En egyptier, som var Överstepräst, med ljusa ögon och klart förstånd - hans namn var Sekrops - kom till dem för att ge råd. Då Sekrops insåg, att han inte kunde storma vår mur med sina män, sände han bud till Tyrus. Därifrån seglade 300 skepp, fyllda av "salt-atha" (bergssoldater). De kom oväntat inseglande i vår hamn, medan alla våra män höll på att försvara borgmuren. Så fort de intagit hamnen, ville de vildsinta krigarna plundra byn och skeppen. En av krigarna hade redan våldtagit en flicka. Detta ville Sekrops inte tolerera. De Tyriska Sjomännen, som ännu hade FRYAS blod i sina ådror, sade: "Om ni fortsätter med detta, låter vi röde hanen härja våra skepp och ni skall aldrig mera återse era berg!"

Sekrops, som inte ville veta av mord och förstörelse, sände bud till Gert, för att kräva borgens kapitulation. Hon skulle fritt få avtåga med alla sina levande och döda inventarier och hela sitt följe. Den klokaste av Borgherrarna insåg klart, att borgen inte kunde hållas. Han rådde därför Gert, att genast ge sig, innan Sekrops blev ursinnig och ändrade sig.

Tre månader därefter drog Gert bort med de bästa FRYA-sönerna och sju gånger tolv skepp.

Så snart de kommit en bit utanför hamnen, möttes de av trettio skepp från Tyrus med kvinnor och barn ombord. De ville segla till Athen. Men då de hörde, hur sakerna stod till där, anslöt de sig till vår Moder Gert.

Tyriernas Sjökung ledde dem allesammans genom det sund, som då för tiden mynnade ut i Röda Havet. Slutligen landade de vid Punjab, på vårt språk "fem vatten", eftersom fem floder där strömmar mot havet.

Här bosatte de sig. Landet kallade de Gertmannja.

När kungen av Tyrus senare upptäckte, att hans bästa Sjömän givit sig iväg, sände han iväg alla sina skepp och sina vilda krigare efter dem, för att fånga dem, döda eller levande.

Men då de kom fram till sundet, bävade både jorden och havet. Jorden lyfte sig så högt, att allt vatten rann ur sundet och de gyttjiga stränderna reste sig mot förföljarna som en fästningsvall. Detta skedde på grund av Gertmannernas dygder, som var och en kan förstå.

GUDASPRÅKET.

HÄR ÄR NU MITT RÅD.

Om ni önskar att själva få ärva jorden, bör ni inte låta något annat språk än Guds-språket komma över era läppar. Vårda också ert eget språk, så att det blir fritt från främmande ljud. Vill ni att några av LYDAS och FINDAS barn skall stanna kvar, gör på samma sätt.

Öst-Skenländarnas språk har förvrängts av Magyarerna och Kältas anhängares språk har förvrängts av Golerna. Vi har nu av barmhärtighet upptagit de återkomna efterföljarna till Hellenia mitt ibland oss. Men jag fruktar och är ängslig för, att de kommer att återgälda vår mildhet med att fördärva vårt rena språk.

Mycket har vederfarits oss, men bland alla Borgar, som blev förstörda och utplånade under den onda tiden, har Irtha låtit FRYAS-Borgen stå orubbad.

Jag får vid detta tillfälle också framhålla, att FRYAS- och Gudaspråket alltid bevarats rent här. På Texland bör man därför grunda skolor och ungdomen måste skickas hit från alla stater, som håller på de gamla sederna. Senare ska de bli de lärare, som hjälper andra, som stannat hemma. Om främlingar vill köpa järnvaror av er och prata eller göra affärer med er, måste de återgå till Gudsspråket. Lär de sig Gudaspråket, kommer begrepp som frihet och rättvisa att flöda in i deras medvetande. I deras hjärna skall det börja lysa och glöda tills allt förvandlas till en låga, som förtär alla onda Furstar och de skenheliga och lortiga Prästerna.

De in- och utländska sändebuden var nöjda med denna skrift. Men det fanns inga skolor. Då inrättade Adel själv skolor och de andra Furstarna följde hans exempel. Varje år for Adel och Ifkja ut för att inspektera skolorna. Märkte de då, att det rådde ett gott förhållande mellan de inhemska och utlänningarna, som inlett vänskap, glädde de sig åt detta.

Hade några svurit varandra evig vänskap, samlades alla människor till fest. Under en högtidlig ceremoni skrev de in sina namn i en bok, vilken kallades "Vänskapens bok".

Alla dessa seder uppmuntrades för att åter sammanföra FRYAS olika grenar och stammar. Men Jungfrurna, som motarbetade Adel och Ifkja, påstod att de båda gjorde detta bara för att få ett gott rykte och med tiden kunna härska över alla stater.

PENGAB OCH HINDOOS.

Bland min faders skrifter har jag funnit ett brev, som skrivits av Liutgert, Gertmannen. Förutom några saker, som bara angick min far, offentliggör jag härmed det övriga innehållet:

Pengab (Punjab) d.v.s. Fem-Floder, varifrån vi då foro vidare, är en enastående vacker flod. Den kallas "Fem Vatten", eftersom fyra andra floder flyter ut i havet genom dess mynning. Längre österut finns en annan flod, som heter den heliga eller fromma Ganges. Mellan dessa båda floder ligger Hindoos land.

Båda floderna flyter från höga berg genom ett slättlandskap ut i havet. Bergen, där de rinner upp, är så höga, att de når ända till himlen ("to tha himel laja"). Därför kallas de för "Himmellaja-bergen". Bland Hindoos och andra folk från dessa länder finns det några, som träffas i all hemlighet. De anser, att de är FINDA-barn av renaste blod och att FINDA är född bland Himmellaja-bergen, varifrån hon med sina barn drog ner till deltalandet.

Några av dem tror också, att hon kom flytande med sina barn på den heliga Ganges skum. Detta är skälet till, att floden kallas den heliga Ganges.

Men Prästerna, som kom från ett annat land, lät spåra upp de troende och bränna dem. Därför vågar de inte öppet förkunna sin tro. I detta land är alla Präster tjocka och rika. Deras tempel är fyllda med allehanda avskyvärda bilder, många av guld.

I västligaste Pengab bor Yrerna eller Wrangerna - de dystra eller bortsprungna - och Urjetterna - de bortglömda. Alla dessa namn har de fått av de avundsjuke Prästerna, därför att de undflytt dessa för att få behålla sina egna seder och sin gamla tro.

Vid sin ankomst slog sig våra förfäder också ner vid de östra stränderna av Pengab. Men på Prästernas begäran flyttade de också till de västra stränderna. På så vis lärde de känna Yrerna och de andra stammarna. Yrerna är inga vildar ("yra") utan goda människor, som varken tillåter eller dyrkar avbilder. Inte heller tål de kyrkor och Präster. Liksom vi värnar om vår Äromoder Fostas heliga ljus, vaktar de överallt elden i sina hus.

Reser man ännu längre västerut, kommer man till Gedrosterna. De är ett blandfolk, som talar alla möjliga språk. De stryker omkring på slätterna som barbarer med sina hästar. Jagar, rövar eller säljer sig som legosoldater till de omkringboende Furstarna, på vilkas uppdrag de hugger ner och skövlar allt de kommer åt.

Landet mellan Pengab och Ganges är lika platt som FRYAS-landet nere vid havet. Fält och skogar omväxlar och det är bördigt i alla delar. Detta hindrar inte, att tusende och åter tusende ibland dukar under av hunger. Denna hungersnöd är inte varken Irthas eller Uur-Aldas fel, utan måste skyllas på Furstarna och Prästerna.

Pengab och Hindoos.

Hindoos är lika nakna och förföljda av sina Furstar som hyndan av vargarna. Därför kallade Yrerna och de andra stammarna dem Hindoos, vilket betyder "hynda".

Deras enfald missbrukas förskräckligt. Kommer utländska Köpmän för att köpa korn, görs affären upp med pengar. Prästerna protesterar inte mot detta, ty de är ännu listigare och girigare än alla Furstar tillsammans. De vet mycket väl, att alla pengarna slutligen hamnar i deras egen påse.

Utöver vad dessa människor måste tåla under sina Furstar, får de också lida mycket av vilda och giftiga djur. Våldiga elefanter stryker omkring i stora hjordar och trampar ibland ner hela kornfält och byar.

Brokiga och stora katter, kallade Tigrar, som är stora som kalvar, dödar både människor och djur. Förutom många andra krypande djur finns där ormar från en masks till ett träds storlek. De största kan uppsluka en hel ko, men de minsta är ännu farligare. Gömda bland blommor och frukter överfaller de människor, som kommit för att plocka. Har man väl blivit biten, måste man dö. Ty mot deras gift har Irtha inte skänkt några helande örter, eftersom människorna gjort sig skyldiga till avguderi.

Vidare finns där alla sorters ödlor, sköldpaddor och krokodiler. Alla dessa djur varierar, precis som ormarna i storlek från en mask till en trädstam. Därför, och för att de är så stora och förskräckliga, har de namn, som jag inte kan erinra mig. De största ödlorna heta Alligatorer ("Algattar"), eftersom de lika girigt biter i as, vilka flyter med floden nedströms, som i levande djur, vilka de överfaller.

På västra sidan av Pengab, varifrån vi kommer och där jag är född, blommar samma nötter och frukter som på östra sidan. Förr fanns där också samma kräldjur, men våra förfäder brände bort snårskogen och jagade de vilda djuren så ofta, att bra några få av dem blev kvar.

Längst västerut i Pengab finner man intill den feta jorden också torrt, sandigt kustland. Till synes oändligt, finns här och där bördigare områden, vid vilka ögonen vilar helt förtrollade. Bland landets frukter finns många sorter, som jag aldrig funnit här. Bland många sorts korn finns ett, som är guldgult.

Guldgula äpplen, av vilka några är söta som honung och andra gallsprängda som ollon, växer på träden. Hos oss fanns det nötter, stora som barnhuvuden. De innehöll mærg och mjölk och blev de gamla, pressade man olja ur dem. Av basten tillverkades tågvirke och av skalen bågare och husgeråd.

Här har jag stött på krikon- och krusbärsbuskar i skogarna. Men hos oss är bärträden så stora som era lindar och bären mycket sötare och tre gånger så stora som era krusbär.

Då dagen är längst och solen står i zenit, lyser den lodrätt ner på huvudet. Har man då rest med sitt skepp långt söderut och vänder ansiktet mot öster, skiner solen på den vänstra sidan. På samma sätt, fast omvänt, visar den sig på den högra sidan om man vänder sig åt väster.

Här slutar jag. Ur det jag nedskrivit skall det falla sig lätt för dig att skilja lögnhistorier från sanna sådana. ----- Din Luitgert !

Ulysses äventyr.

Athens förfall.

1005 ÅR EFTER DET ALTLAND SJUNKIT, SKREVS DETTA PÅ FRYASBORGENS ÖSTRA SIDA.

På tolv år hade vi inte sett någon Krekaländare i Almanaland, när tre skepp anlände hit, vackrare än några vi själva ägde eller någonsin skådat. På det största av skeppen befann sig en Kung från de Joniska öarna. Hans namn var Ulyses och ryktet om hans visdom var stort.

Om honom hade en Prästinna profeterat, att han skulle bli Kung över alla Krekaländer, om han kunde förvärva en Lampa, som hade tänts på Lampa i Texland.

Av denna anledning hade han tagit med sig många skatter, framför allt underbara smycken åt kvinnorna. Skönare än man någonsin sett här. De kom från Troja, en stad, som erövrats i Krekaländerna.

Alla dessa skatter erbjöd han nu Modern. Men Modern ville inte ha med honom att göra. Då han till slut insåg, att hon var obeveklig, seglade han till Walhallagara. Där hade en Borgjungfru, som hette Kat, sitt säte. Hon kallades också för Kalip, eftersom hennes underläpp hängde ner som en mastkorg.

Hos henne dröjde sig Ulyses kvar i årtal, till förargelse för alla, som kände till det. Enligt Jungfrurnas utsago fick han till sist en Lampa av henne. Men han hade ingen nytta av den, eftersom hans skepp förläste på havet och han själv, naken och utblottad, räddades av andra skepp.

Kung Ulyses lämnade efter sig en Skrivare av rent FRYA-blod, som var född i Athens nya hamn. Vad som nu följer, har denne skrivit för oss om Athen.

Härav förstår man, hur sant Modern siade, då hon förutsade att FRYAS seder inte skulle bestå i Athen.

"Från andra Krekaland har ni säkert hört mycket ont tal om Sekrops, ty denne hade ett skamfilat rykte. Men jag kan intyga, att han var en klok man, lika berömd hos invånarna som hos oss. Han var emot förtryck av människorna, i motsats till de andra Prästerna. Sekrops var dygdig. Han visste att uppskatta värdet av de fjärran boende folkens frihet. Eftersom han visste detta, tillät han oss att leva efter våra egna lagar, som står i ASEGA BOEK.

Han försökte inte dölja, att han var välvillig mot oss, därför att han var son till en FRYA-flicka och en egyptisk Präst. Sekrops hade blå ögon i likhet med många flickor, som hade bortförts från oss och sålts till Egypten. Själv berättade han dock aldrig detta för oss. Hursomhelst, säkert är, att han visade oss mer vänskap än alla de andra Prästerna tillsammans.

Men sedan han dött, började hans efterföljare genast att förvränga våra lagar. Med tiden gjordes så många dåliga förändringar, att det till slut inte återstod annat av jämnställdhet och frihet än namnet och skenet. Efterföljarna ville inte heller veta av några skrivna lagar, varför deras innehåll blev fördolt för oss.

Tidigare framfördes allt i Athen på vårt språk. Senare måste det ske på två språk och till sist bara på landets språk.

Under de första åren tog sig männen i Athen bara hustrur ur vårt släkte. Men våra ungdomar, som vuxit upp tillsammans med landets flickor, gifte sig med dem. De bastardbarn, som blev frukterna av dessa förbindelser, var de vackraste och klokaste i världen, men också de moraliskt sämsta. Genom sin inre klivenhet, bekymrade de sig bara om seder eller plikter, när det var till deras egen fördel.

Sålänge en glimt av FRYAS ande ännu levde kvar, användes allt byggnadsmaterial för det allmännas bästa. Ingen fick bygga ett hus, som var stör-

re eller rikare utsmyckat än grannens. Men då några bastardbarn blivit rika genom vår sjöfart och silvret, som slavarna bröt ur gruvorna, flyttade de bort för att bosätta sig på bergssluttningarna eller i dalarna. Där, bakom murar av buskar och sten, byggde de sig ståtliga palats med kostbar inredning. För att ställa sig in hos sina makthungriga Präster, ställde de där upp statyer av falska gudar, vilka liknade otuktiga bilder.

Hos de falska Prästerna och Furstarna blev med tiden pojkarna mera begärliga än flickorna. Genom rika gåvor eller våld lockades de ofta från dygdens väg.

Eftersom rikedom värderades högre än dygd och ära hos det bortskämda bastardsläktet, såg man ofta pojkar, som prydde sig i pråliga kläder, sina föräldrar och flickorna till skam och sitt eget släkte till vanära.

Om våra enkla föräldrar kom till den allmänna församlingen i Athen för att beklaga sig, ropade de: "Hör, hör, ett balsamerat sjölik vill yttra sig!"

Så har Athen förvandlats till ett tropiskt träsk, fyllt av blodiglar, paddor och giftormar, där ingen anständig människa vågar sätta sin fot."

HELL ALLA ÄKTA FRYAS!

I gamla tider visste de slavoniska folken inget om frihet. Som oxar under oket fick de träla. De jagades in i jordens inre för att bryta metaller. Av den knappa vinsten måste de också bygga hus som bostäder åt Furstar och Präster. Inget av det de gjorde, blev till deras eget bästa, utan de måste tjäna för att göra Furstarna och Prästerna rikare och mäktigare. Genom detta slit blev de gråa och stela i förtid. De dog utan att ha njutit något av livets goda, som jorden i överflöd ger till alla sina barn.

Men våra utstötta och förbannade kom till deras gränsmarker genom Twiskland och våra Sjomän anlöpte deras hamnar. Av dessa hörde de rykten om frihet, rätt och lagar, som ingen av dem kände till och förutan vilka ingen fri man kan leva.

Allt detta sögs upp av de olyckliga människorna likt dagg på torra fält. När de själva insåg, vad detta betydde, började de modigaste rassla med sina kedjor, så att det bedrövade Fursten. Furstar är stolta och tappra, därför finns det dygd i deras hjärtan. De höll rådslag och delade med sig något av sitt överflöd.

Men de ljumma, skenheliga Prästerna kunde inte finna sig i detta. Bland sina uppdiktade gudar hade de också skapat onda och gruvliga vidunder.

Pesten kom över landet. Då förklarade de, att gudarna vredgades över de härsklystna människornas olydnad. De ströp rebellerna i deras egna kedjor. Jorden, som drack deras blod, alstrade frukter och nötter. Alla, som åt därav, blev visa!

1600 år hade gått sedan Altland sjönk, när någonting inträffade, som ingen hade räknat med.

På en bergskedja i hjärtat av FINDAS land ligger ett land, som kallas Kasamy - det betyder sällsam. Här föddes ett barn. Hans mor var en Kungadotter och hans far var Överstepräst. För att undgå vanäran tvingade de båda att förneka sin egen avkomma. Därför lämnades barnet bort till fattiga människor, som bodde utanför staden. Detta hemlighölls inte för pojken, som gjorde allt för att nå vishet.

Hans förstånd var så stort, att han begrep allt vad han såg och hörde. Folket betraktade honom med vördnad och Prästerna bävade för hans frågor.

Då han blivit fullvuxen, uppsökte han sina föräldrar. De fick höra många hårda ord. För att bli kvitt honom, gav de honom massor av ädelstenar, men de fick inte erkänna honom som sin egen son.

Överväldigad av sorg över sina föräldrars falska skamkänslor, irrade han omkring. På sina vandringar mötte han en av FRYAS Sjomän, som tjänade som slav. Av honom lärde han sig våra seder och vanor. Han friköpte FRYA-mannen och till sin död förblev de vänner.

Överallt, dit han kom, lärde han människorna att inte tolerera rika eller Präster och akta sig för den falska skam, som alltid skadar kärleken. Jordan, sade han, skänkte sina gåvor när man krefsade på dess hud, då man plöjde, grävde eller sådde, för att få skördar. Dock, påpekade han, kunde ingen tvingas att göra något för någon annan, om det inte skedde av kärlek eller för det allmännas bästa.

Han lärde, att man inte skall gräva i jorden efter guld, silver och ädelstenar, vid vilka avunden klibbade och kärleken flydde.

För att pryda edra flickor och hustrur, sade han, låter floderna sitt rena vatten strömma. Ingen är så mäktig, att han kan tillfredsställa alla människor och göra dem alla lika lyckliga och rika. Men det är hans skyldighet, att vinnlägga sig om det.

Min visdom, sade han, kommer man att missakta, dock är rättvisa den största visdom, som vi med tiden kommer att lära oss. Den avvärjer ondskan från jorden och föder kärleken.

Jesus

Krishna

Buddha

Hell-alla äkta Fryas.

Hans första namn var Jes-us, men Prästerna, som hatade honom mycket, kallade honom Fo = falsk. Folket kallade honom Krisen (Krishna) = herde. Hans FRYA-vän kallade honom Buda = påse, eftersom han hade en skatt av visdom i sitt huvud och en skatt av kärlek i sitt hjärta.

Slutligen måste han dock fly för Prästernas hämnd. Men överallt, dit han kom, hade hans lära löpt före honom. Vart han än gick, följde honom hans fiender som skuggor. Då Jes-us rest omkring i tolv år, dog han. Men hans vänner bevarade hans lära och förkunnade den, där de fann åhörare.

Vad tror ni nu Prästerna gjorde? Det måste jag berätta för er. Ni måste också vara mycket vaksamma mot dem. Mot deras vandel och ränker måste ni tillväxa med all den kraft, som Uur-Alda lagt i er. Allteftersom Jes-us lära utbredde sig över jorden, gingo de falska Prästerna till hans födelseland, för att kungöra hans död.

De utgav sig för att vara hans vänner och hycklade stor sorg, i det de rev sönder sina kläder och rakade sina huvuden.

De bodde i bergsgrottor, dit de fört sina skatter. Där inne gjorde de bilder av Jes-us, som de skänkte till godtrogna människor.

Till sist gick de så långt, att de hävdade, att Jes-us varit ett gudaväsen och att han själv förkunnat detta för dem. Alla, som trodde hans lära skulle en gång få komma till hans kungarrike, där det endast rådde glädje och njutning. Då de visste, att Jes-us kämpat mot rikedom, förkunnade de överallt, att fattigdom och enfald var den port, som förde till hans kungarike. De, som lidit mest på jorden, skulle där få den största lyckan. Fast de visste, att Jes-us förkunnat, att man måste tygla och behärska sina lustar, predikade de, att man måste kväva alla sina lustar och att människans fullkomning bestod däri, att hon blev lika känslolös som en kall sten.

För att lura folket, att de själva levde som de lärde, hycklade de fattigdom på gatorna. För att vidare bevisa, att de dödat sina sinnliga lustar, tog de sig inga hustrur. Men om någon ung flicka gjort ett snedsprång, blev hon genast förlåten. Man måste hjälpa den svage, sade de. För att behålla sin egen själsfrid, måste man skänka mycket i templet.

Trots detta hade de själva fruar och barn utan hushåll och blev rika utan att arbeta. Men folket blev allt fattigare och eländigare än det någonsin varit förut.

Detta var en lära, där Prästerna inte hade någon annan uppgift än att hålla lögnaktiga predikningar. Skenhelighet och orättfärdighet utbredde sig från öster mot väster och kommer också att drabba vårt land.

Men när Prästerna tror, att de fördunklat FRYAS och Jes-us lära, kommer människor att framträda på alla orter, vilka i stillhet tillsammans bevara sanningen och dölja den för Prästerna.

Dessa kommer att vara av furstligt blod, av prästblod, slavoniskt blod och av FRYAS blod.

De skall bära sina lampor, i vars ljus alla skall känna igen sanningen och fördöma Prästernas och Furstarnas gärningar. De Furstar, som ännu älska sanningen och rätten, skall ta avstånd från Prästerna.

Hell-alla äkta Fryas.

Blod kommer att flyta, men ur detta skall folket hämta ny kraft. FINDAS folk skall använda sin uppfinningsrikedom till gemensam nytta, LYDAS folk sin kraft och vi vår visdom.

Sedan skall de falska Prästerna fördrivas från jorden. Uur-Aldas ande kommer att åkallas och äras överallt.

De lagar, som Uur-Alda från början inpräntade i vårt medvetande, skall allena råda. Då skall det inte finnas andra Herrar, Furstar eller Ledare än de, som väljs genom allmänna val.

Då skall FRYA jubla och jorden skall skänka sina gåvor till dem, som arbeta.

Allt detta skall ta sin början 4000 år efter det Altland sjönk. 1000 år senare skall varken Präster eller förtryck mer finnas på jorden!

Dela - med tillnamnet Hellenia! Vaka!!

DETTA STOD SKRIVET PÅ VÄGGARNA I ALLA VÅRA BORGAR.

Hur vårt Denemarken gick förlorat - 1602 år efter det Altland sjunkit:

Genom Wodins dåraktiga handlande hade Magy blivit herre i östra Schoonland. Över bergen och havet vågade han inte komma. Modern ville inte heller ha tillbaka Schoonland.

Hon sade: "Jag fruktar inte hans vapen, men anser, att det är farligt, att återtaga Schoonländerna. Folket, som bor där, har blivit degenererade bastarder." I folkförsamlingen delade man helt hennes åsikt om, varför landet gått förlorat till Magy.

För precis 100 år sedan började Denemarkens innevånare driva byteshandel med Finnarna. De bytte sina järnvapen, redskap, koppar och järnmalm mot guldsmycken. Modern sände bud och rådde dem, att genast sluta med byteshandeln. Det vore farligt för deras seder, menade hon. Förlorade de dem, skulle de också mista sin frihet.

Men folket i Denemarken lyssnade inte till Moderns råd och begrep inte, att deras moral kunde försvagas. Därför oroade de sig inte för detta.

Till sist lämnade de också sina egna vapen och livsmedel åt Finnarna. Detta illdåd vållade också deras straff. Till det yttre prålade de i glitter och bjäfs, men deras kistor, lådor och lador var tomma.

Exakt 100 år efter det, att det första skeppet seglat ut från vår kust till Schoonland, kom armodet och nöden in genom fönstret. Hungern bredde ut sina mäktiga vingar och slog sig ner i landet.

Tvedräkten promenerade högmodigt omkring på gatorna och klev in i husen. Det fanns inte längre plats för kärleken och endräkten gick förlorad. Barnet tiggde modern om mat, men hon hade inget att ge, bara smycken.

Fruarna vände sig till sina män och dessa gick till Greven. Grevarna hade själva ingenting att avvara. Om de hade något, gömde de undan det.

Nu måste man sälja smyckena, men Sjöfolket hade redan farit iväg. Då kom frosten och lade en bräda över havet och över sundet. Då frosten väl hade byggt bron färdig, slappnade vaksamheten och förräderiet bredde ut sig. Istället för att bevaka stränderna, spände innevånarna i Denemarken sina hästar för slädarna och for över till Schoonland. Men Schoonländerna, som kastade lystna blickar på sina förfäders land, kom över till Denemarken.

De kom alla en månljus natt. Nu hävdade de, att de hade rätt till sina fäders land. Medan de ännu stred om detta, kom Finnarna till de övergivna byarna och rövade bort barnen.

Därför att Denemarkens innevånare inte längre hade sina goda vapen, besegrades de i striden och förlorade sin frihet. Magy blev deras herre.

Allt detta blev följden av, att de inte läste FRYAS Tex och underlät att följa hennes råd.

Det finns somliga, som menar, att de förråddes av Grevarna och att Jungfrurna länge anat detta. Men, om någon ville antyda detta, blev hans mun tillsluten med gyllene kedjor.

Vi vill inte själva uttala vår åsikt om detta. Men vi vill tillråda er: Lita inte alltför mycket på Ledarnas och Jungfrurnas vishet och dygd. Skall man vara pålitlig, måste man vaka över sina egna begär, och se till det allmännas bästa.

Två år senare kom Magy själv med en flotta lätta båtar för att röva bort Texlands Moder och hennes Lampa. Detta illdåd utförde han om vintern, under natt och storm, medan vinden ylade och haglen slog mot fönstren. Tornväktaren på FRYAS-borgen tyckte han hörde ljud och tände en fackla. När ljuset från tornet föll ner på skansen, såg han, att många väpnade män redan tagit sig över borgmuren. Han sprang genast iväg och slog larm. Men det var redan för sent. Innan vakten ryckt ut, fanns det 2000 man inne på borggården, som försökte ramma portarna.

Magy och Denemarken.

Striden blev kort. Eftersom krigsfolket hållit dålig vakt, överrumplades de och alla stupade.

Medan striden rasade, trängde en skurkaktig Finne in i Moderns sovrum och ville våldta henne. Modern försvarade sig och slungade honom tumlande baklänges mot väggen. Då han åter kom på benen, stack han sitt svärd i hennes kropp och sade: "Vill du inte ha min kuk, skall du få mitt svärd!"

Efter honom kom en Sjöman från Denemarken. Denne tog sitt svärd och klöv Finnens huvud. Svart blod strömmade fram efter hugget och över det svävade en blå flamma.

Magy tog ombord Modern på sitt skepp och vårdade henne. Sedan hon återhämtat sig och kände sig bättre, kunde hon tala högre. Magy förklarade då för henne, att hon måste segla med honom. Hon skulle få behålla sin Lampa och sina Jungfrur och hon skulle få högre rang än hon någonsin haft tidigare. Därefter skulle Magy i närvaro av sina förnämsta Ledare fråga henne, om han nu skulle bli härskare över alla FRYAS land och folk. Detta,

sade han, måste hon förkunna och försäkra, annars skulle han låte henne dö en smärtsam död.

När han samlat allt sitt förnämsta folk runt hennes läger, frågade han högt: "Frana, du som är klärvoyant, måste säga mig, om jag blir herre över alla FRYAS land och folk!"

Frana låtsades, som om hon inte lade märke till honom. Efter en stund öppnade hon sina läppar och sade: "Mina ögon fördunklas. Men ett andra ljus lyser upp min själ. Ja, jag ser det. Hör IRTHA - gläd dig med mig! I de dagar, då Altland sjönk, stod Juulens första eker lodrätt. Därefter har den gått ner och vår frihet med den. När två ekrar på 2000 år har rullat ner, skall de söner uppstå, vilka Furstar och Präster avlat i otukt bland folket och vittna mot sina fäder. Dessa skall alla duka under och mördas. Men vad de förkunnat, skall bevaras och bära frukt i kloka människors bröst, liksom den goda sådd, som lades i ert sköte. Efter ytterligare 1000 år skall ekern sjunka längre nedåt och ännu djupare i mörkret och i det blod, som utgjutits över er genom Furstarnas och Prästernas ondska och lögner.

Efter detta skall morgonrodnaden åter glöda. Så snart de varseblir detta, kommer alla de falska Ledarna och Prästerna att bekämpa friheten. Men frihet, kärlek och endräkt skall ta folket under sitt beskydd och tillsammans med Juulen rädda dem ur det smutsiga träsket.

Ljuset, som först bara glödde, skall då bli en glänsande låga av klart ljus. Syndabockens blod skall rinna över era kroppar, men ni skall inte märka det. Det giftiga djuret skall äta och dö därav. Alla lögnaktiga sagor, som berättades för att berömma Furstar och Präster, skall offras i den glänsande flamman. Därefter skall alla era barn leva i fred."

Då Frana talat till slut, sjönk hon ihop. Men Magy, som inte förstått något, skrek ilsket: "Jag frågade dig, om jag skulle bli Herre över FRYAS land och folk. Nu har du talat till någon annan!"

Frana satte sig åter upp, såg skarpt på honom och svarade: "Innan sju solvänder gått till ända, skall din själ irra runt gravarna tillsammans med nattens fåglar. Du skall ligga som lik på havets botten!"

"Mycket bra" sade Magy med undertryckt vrede, "men meddela då också: Jag kommer!" Därefter beordrade han sina handgångna män: "Kasta kvinnan över bord!"

Detta blev slutet för den sista Modern. Vi skall inte fodra hämnd för detta. Den kommer tiden att utkräva. Men många tusen gånger skall vi ropa liksom FRYA: "VAKA! VAKA! VAKA!"

MAGYS FORTSATTÄ ÖDEN.

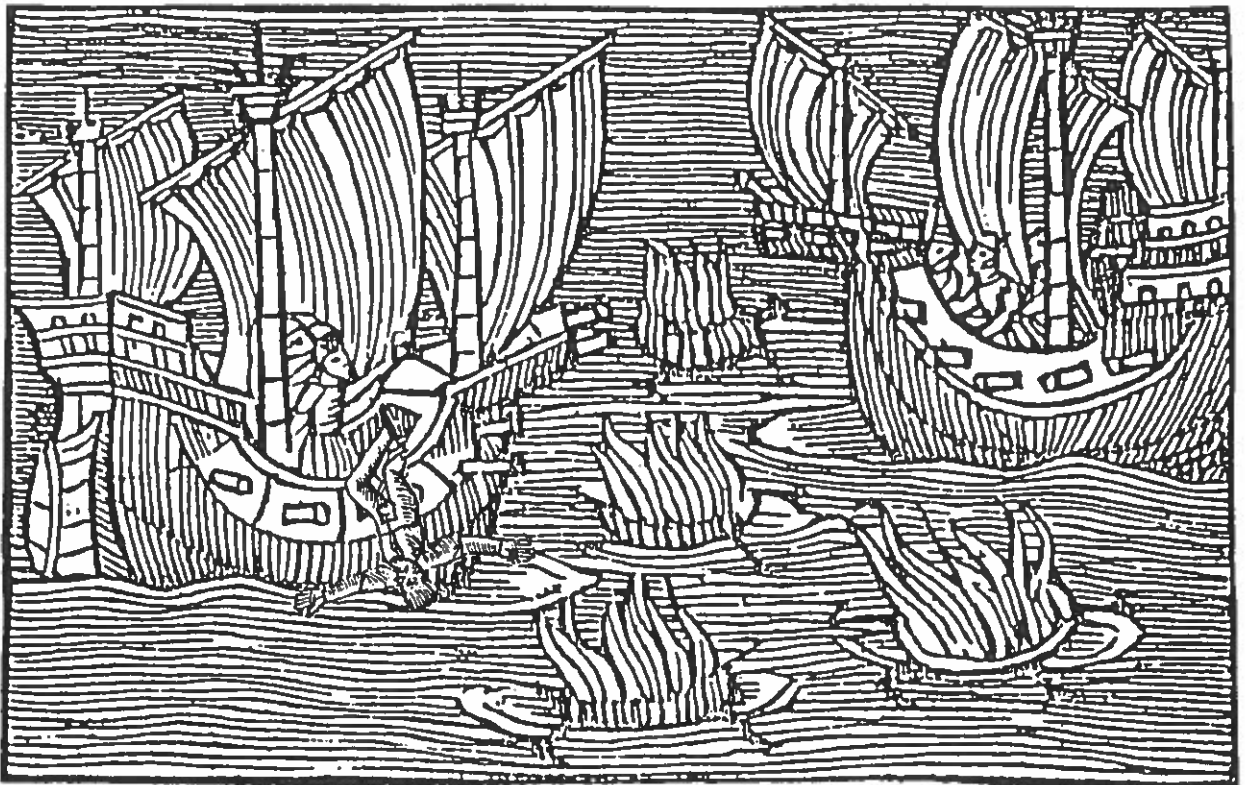
Efter det han mördat Modern, lät Magy föra Lampan och Jungfrurna till sitt skepp, jämte allt det byte, som han tyckte om. Sedan seglade han in i Flyhavet, ty han ville röva bort Medeasblik eller Stavorens Jungfru för att upphöja henne till Moder.

Men där var de på sin vakt. Sjöfararna i Stavoren och Alderga hade gärna attackerat honom. Men den stora flottan var just då på en utlandsfärd. Därför tog de sig med en liten flotta till Medeasblik och gömde sig på en skyddad plats bakom lummiga träd.

Magy närmade sig Medeasblik på ljusa dagen och i klart solljus. Hans män gick genast till modigt angrepp och stormade borgen. Men när de landsteg från sina båtar, gjorde vårt folk ett utfall från bukten och sköt sina pilar med brinnande terpentinbollar mot Magys skepp.

De var så välriktade, att många av skeppen genast sattes i brand. Deras besättningar sköt mot oss, men träffade inte. När ett brinnande skepp oförmodat drev mot Magys eget fartyg, befallde han sin styrman att hålla undan. Men Styrmannen var just den Denemarkare, som slagit ihjäl Finnen i Moderns sovgemak. Han svarade Magy: "Du skickade vår Äromoder till havets botten för att anmäla, att du kommer efter. Det kanske du har glömt bort i stridens hetta. Därför skall jag nu se till, att du håller ord!"

Magy försökte knuffa undan honom. Men Styrmannen, som var en äkta FRYA och stark som en oxe, klämde båda händerna om hans hals och kastade honom över bord i det sjudande vattnet.

Därefter hissade han sitt bruna sköldtecken i topp och gav sig av, raka vägen till våra skepp. På så vis kom Jungfrurna oskadda till oss. Men Lampan hade slocknat och ingen visste, hur det skett.

När de, som var ombord på de oskadda skeppen hörde, att Magy drunknat, for de sin väg. Ty de flesta av Sjomännen på dessa båtar, var Dene-markare.

När deras flotta avlägsnat sig tillräckligt långt bort, vände våra Sjomän tillbaka och sköt sina branspilar mot Finnarna. När dessa såg, att de var för-rådada, utbröt panik bland dem och ingen mer lydde sitt befäl. Samtidigt gjorde borgens besättning ett utfall. De, som inte flydde, högs ner. De, som kom undan, fick sitt slut i Krylingerskogens sumpmarker.

EFTERSKRIFT.

Medan Sjöfolket ännu låg i sitt gömställe bland träden, fanns bland dem en gycklare från Stavoren, som menade, att Medea skulle skratta ut oss, om vi försökte rädda henne från hennes egen borg. Därför kallade Jungfrurna vattenvägen "Medea Mei Lakkja" (Medemi Lacus)

De händelser, som därefter timade, erinrar sig alla. Jungfrurna älskar att själva få berätta dem på sitt livfulla sätt. Därför anser vi, att vi slutfört vårt arbete väl. HAIL!

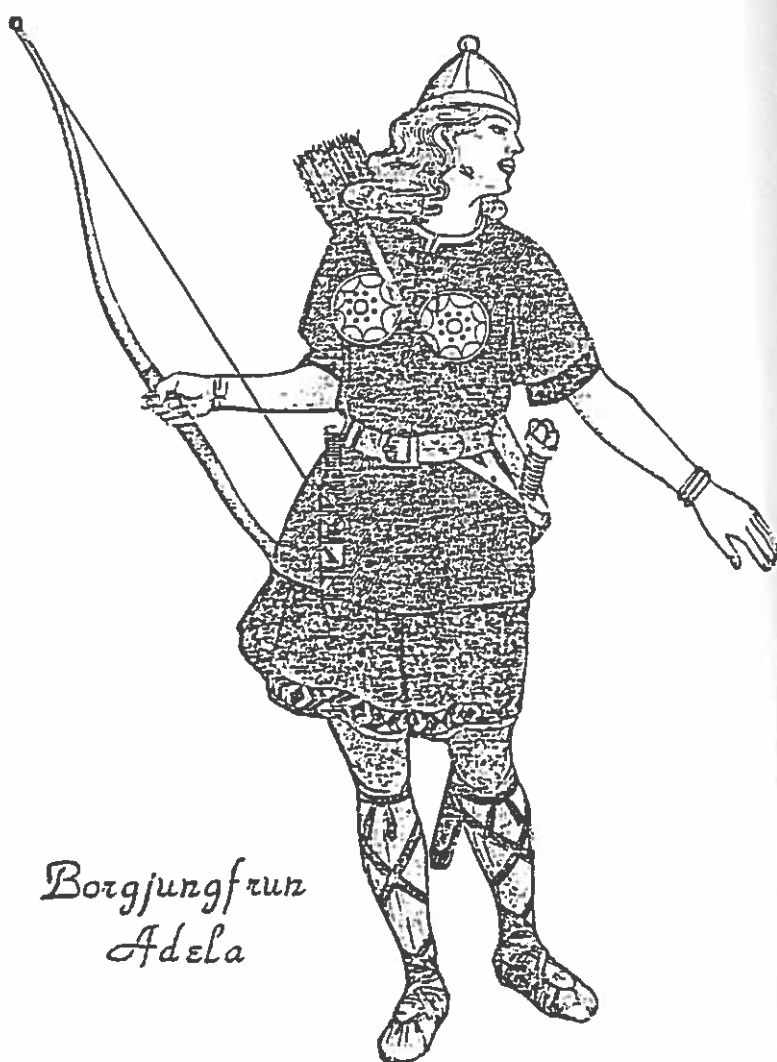
BOKEN OM ADELAS ANHÄNGARE.

Trettio år efter den dag, då Folkmodern blev dödad av den främste Magyn, såg det mycket illa ut. Alla länder, som ligger på andra sidan Weser, var skilda från oss och hade kommit under Magyns välde. Det kunde befaras, att han tog makten över hela landet.

För att avvärja olyckan, hade man inkallat en allmän folkförsamling, vid vilken alla män voro samlade, som stod i gott rykte hos Jungfrurna. Men, efter det att mer än tre gånger tjugofyra timmar gått, var hela mötet i oordning och allt precis så, som i början. Till sist begärde Adela ordet:

"Ni vet alla, att jag varit Borgjungfru i tre år. Ni vet också, att jag valdes till er Folkmoder. Men jag ville inte bli Folkmoder, därför att jag önskade få Apoll till min gemål. Vad ni dock inte vet, är, att jag utforskat alla händelser, som om jag varit en riktig Folkmoder. Jag reste ständigt hit och dit, för att se, vad som ägde rum. Därigenom blev många saker uppebara för mig, som andra inte vet.

Ni sade igår, att våra stamfränder på andra sidan Weser var tama och dumma. Det vill jag säga er, att Magyn inte tog en enda by från dem med sin vapenmakt, utan genom onda och listiga ränker och ännu mer på grund av Hertigarnas och Ädlingarnas ha-begär.

*Borgjungfrun
Adela*

FRYA har sagt, att vi inte får hålla någon ofri människa hos oss. Men vad har de gjort? Våra stamfränder följde våra fienders exempel. Istället för att döda sina fångar eller släppa dem fria, ignorerade de FRYAS råd och förslavade de fångna. När de gjorde sådant, hade FRYA inte mer lust att vaka över dem. De berövade andra friheten och detta är orsaken till, att de förloerade sin egen. Allt detta är dock känt av er. Men jag vill förklara för er, var-

för de med tiden sjunkit så djupt. Finnarnas kvinnor får barn. Dessa växer upp med våra fria barn. De leker och rasar gemensamt på gården eller är tillsammans vid brasan. På den tiden lyssnade våra barn med förtjusning till de tokiga finska sagorna, som var helt främmande för dem. De fördärvades trots föräldrarnas protester. När barnen blev vuxna, fick de klart för sig att Finnarnas barn inte hanterade vapen, utan måste arbeta. Då fick de avsmak för deras arbete och blev högmodiga.

Herrarna och deras klokaste söner gav sig i lag med Finnarnas yppiga flickor. Deras döttrar, som frestades av det dåliga exemplet, lät sig förföras av Finnarnas vackraste gossar, till vanära för sina gamla föräldrar.

Då Magyn märkte detta, kallade han till sig de bästa av sina Finnar och Magyarer. Han lovade dem boskap med gyllene horn, om de lät sig fångas av vårt folk, för att på detta sätt utbreda sin lära.

Men hans folk gjorde mera. Barn föddes och fördes bort till Upsa-landen. Sedan de där vuxit upp med hans fördärvliga lära, sändes de tillbaka. Eftersom dessa skenbara slavar talade vårt språk, gjorde de sig till vänner med Hertigarna och Ädlingarna. De påstod, att dessa måste underkasta sig Magyn. Då kunde deras söner efterträda dem, utan att först väljas av folket. Åt dem, som tack vare goda gärningar fått en strandremsa vid sitt hus, utlovade de, på Magyns uppdrag, ett uppland bakom också. De, som hade båda delarna, lovades ytterligare en brukningslott och åt dem, som redan ägde en sådan, lovades ett helt land.

Om föräldrarna var av äkta FRYA-stam, vände de sig mot sina vanartiga söner.

För en tid sedan fanns också några bland er, som ville sammankalla folket, för att återföra öst-länderna till sina plikter. Men - efter min enkla mening - är det tokigt. Tänk bara, om en häftig och långvarig sjukdom härjade bland boskapen och försämrade den. Skulle ni då våga blanda våra friska djur med de sjuka? Absolut inte!

Alla måste väl inse och erkänna, att man skulle vara oförsiktig, om man sände sina barn till ett folk, som är helt och hållet fördärvat. Skulle jag ge er ett råd, skulle jag säga, att ni framför allt måste välja en Folkmoder. Jag vet, att ni haft svårigheter med detta, eftersom det finns åtta Borgjungfrur bland de tretton, som vi har kvar, som strävar efter denna ära. Men det ska jag säga er: Tuntja, som är Jungfru på Medeasblik, har aldrig eftertraktat detta, fast hon är fylld av visdom och klarsynthet. I sitt hjärta är hon sitt folk och våra plikter starkare hängiven än alla de andra tillsammans.

Vidare vill jag råda er, att gå till borgarna och skriva av alla FRYAS lagar - "tex" - med allt, som timat. Ja, allt, som står att finna på väggarna, så att ingenting går förlorat och blir förstört tillsammans med borgen.

Där står skrivet, att Modern och varje Borgjungfru ska ha hjälpare och sändebud och dessutom tjuoen Jungfrur och sju Lärflickor. Skulle jag tillägga något här, så skulle jag skriva: -"och dessutom många ärbara döttrar"- för att lära dem, vad de måste veta på borgarna.

Adelas anhängare.

Ty jag säger er - och tiden kommer att bevisa det - om ni vill förbli äkta FRYA-barn, kan trohet aldrig vinnas med varken list eller vapen. Ni måste vaka över, att era döttrar blir äkta FRYA-kvinnor. Barnen måste man lära, hur stort vårt land en gång varit - hur mäktiga våra anfäder varit och hur framstående vi ännu är, om vi jämför oss med andra.

Man måste berätta för barnen om hjältar och deras tappra bedrifter och långa sjöresor. Alla dessa skildringar bör göras vid brasan, på gården eller varsomhelst. Med glädje såväl som med tårar.

Så måste all vår lärdom förkunnas av era hustrur och döttrar, för att den orubbligt ska inpräglas i samtligas hjärtan och sinnen.

Adelas råd följdes.

ADELBROST OCH APPOLONIAS SKRIFTER.

ADELAS DÖD.

Mitt namn är Adelbrost, son till Apoll och Adela. Av mitt folk valdes jag till Gaugreve över Linda-orterna. Därför vill jag fortsätta på denna bok så som min mor har önskat.

Efter det Magy blivit dödad och FRYA-borgen återställt, måste en ny Moder väljas. Under sin livstid ville Modern inte utse sin efterföljerska. Hennes sista vilja söktes, men stod ej att finna.

Sju månader senare hölls en allmän folkförsamling i Grenega, som gränssar till de Sachsiska markerna. Min mor valdes, men hon ville inte vara Moder. Hon hade räddat min faders liv och båda hade förälskat sig i varandra. Nu ville de också gifta sig. Många ville tvinga min mor att ändra sitt beslut, men mor sade: "En Äromoder måste vara lika kärleksfull mot alla sina barn. Eftersom jag nu älskar Apoll över allt annat i världen, kan jag inte vara Moder åt er."

Så tänkte och talade Adela. Alla de andra Borgjungfrurna däremot ville gärna bli Moder. Var och en framhöll envist dugligheten hos sin egen Jungfru och ingen ville ge med sig. Därför blev heller ingen vald och riket blev utan försvarare. Detta förstår ni nog av det följande:

Ljudgert, Kungen, som nyligen dött, valdes under Moderns livstid med kärlek och förtroende från alla länder. Det var Kungens rättighet att bo på den stora gården Dokhem. Under hans livstid bevisades honom stor ära. Dit kom alltid många Budbärare och Ryttare från när och fjärran, mer än man någonsin tidigare sett på Dokhem.

Men efter Moderns död hade alla övergivit honom, ty man fruktade allmänt, att han skulle sätta sig över Lagen och härska som en Slavonisk Kung.

Varje Ledare ansåg, att han gjorde nog, om han vakade över sitt eget land och inte brydde sig om andras. Ingen ville ge med sig.

Med Borgjungfrurna var det ännu värre. Var och en förlitade sig på sin egen visdom. När Gaugrevarna gjorde något utan Jungfrurnas inrådan, sådde de misstro mellan honom och hans folk.

Om något inträffade, som berörde flera länder och man för den skull inhämtat råd från en Jungfru, protesterade de andra och gjorde gällande, att hon givit detta råd till sin egen och sitt eget lands fördel.

Genom sådana ränker skapade de tvedräkt mellan länderna och skadade förbundet så, att folken blev avundsjuka på varandra.

De började betrakta varandra som främlingar. Följden därav blev, att Golerna eller "Trowyda" (druider) tog ifrån oss allt land från Schelde och Magy tog landet i öster till Weser.

Adelbrost och Appollonias skrifter.

Hur detta tillgick har min mor berättat för mig, annars hade denna boken inte blivit skriven. Fast jag har förlorat allt hopp, att det egentligen skulle tjäna något till.

Jag skriver alltså inte i förhoppning, att jag därigenom kan återvinna eller behålla mitt land. Jag skriver bara för kommande släkten. Så att de skall veta, hur vi gick under och för att var och en skall förstå, att varje brott bestraffas.

Man kallade mig Appollonia. Två månader efter mors död, fann man Adelbrost, min bror, ihjälslagen på gården. Hans huvud var kluvet och lemarna sönderrivna. Min fader, som låg sjuk, dog av skräck.

Efter det, att allt detta hänt, for Apoll, min yngre bror, härifrån till västsidan av Schoonland. Där byggde han en borg, som kallades Lindasborg i avsikt att därifrån hämnas vårt lidande.

Uur-Alda beviljade honom många år för detta. Han hade fem söner, som gav Magy mycken skräck och min broder stor ära.

Efter min moders och min broders död samlades de trogna i vårt land och slöt ett förbund, som kallades Adel-förbundet. För att inget ont skulle vederfaras oss, sände de mig och min yngste bror Adelhirt till Borgen. Mig till Jungfrurna och min bror till Krigsfolket.

När jag var trettio år, valde man mig till Borgjungfru. Då min bror fyllt femtio år, utsågs han till Gaugreve. På mors sida var min bror den sjätte och på fars sida den tredje Gaugreven.

Enligt Lag fick hans efterkommande inte föra "Oera Linda" efter sitt namn, men alla ville ändå ha det så, till min moders ära. Om detta gav man oss en avskrift av boken "Om Adelas anhängare".

Däröver är jag mycket glad, ty genom min mors vishet kom den ut i världen.

I Borgen har jag också funnit andra skrifter, bland dem lovskrifter över min mor, som jag ämnar skriva ner längre fram.

SKRIVAREN BRUNOS EFTERLÄMNAD E SKRIFTER PÅ DENNA BORG.

Sedan Adelas anhängare, var och en i sitt område, låtit skriva av allt, som var skrivet på Borgarnas väggar, beslöt de, att välja en Moder.

För detta ändamål blev en allmän församling kallad till denna Borg. I enlighet med Adelas första råd blev Tuntja förordad. Hon skulle också väljas. Men nu bad min Borgjungfru om ordet. Hon hade alltid räknat med, att hon skulle bli Moder, eftersom hon satt i den Borg, varifrån de flesta Mödrar blivit valda.

När hon fått ordet, öppnade hon sina falska läppar och sade: "Ni tycks alla vara mycket bundna vid Adelas råd, men detta skall varken stänga eller tillsnöra min mun. Hur inbilsk är Adela egentligen och hur kommer det sig, att man ärar henne så högt? Liksom jag, har också hon tidigare varit Borgjungfru. För den skull är hon dock varken klokare eller bättre än alla andra. Eller är hon mera förtrogen med våra Lagar och seder? Om så är fallet, borde hon väl ha blivit Moder, när hon valdes till det? Men hon ville hellre ha en make med alla de fröjder, som är förenade därmed, istället för att ensam vaka över sig själv och sitt folk.

Hon är säkert mycket klarsynt, men mina ögon är inte heller helt fördunklade. Jag har lagt märke till, att hon är mycket kär i sin make och det är ju mycket lofvärt. Men jag har också uppmärksammat, att Tuntja är Apolls brorsdotter. Nu vill jag inte mer orda om detta."

Ledarna begrep mycket väl, vad hon menade, men folket blev oense. Eftersom flertalet av dem kom härifrån, ville de inte unna Tuntja äran. Debatten inställdes. Knivarna drogs ur sina slidor och ingen Moder valdes.

Straxt därefter slog en av våra Budbärare ihjäl sin kamrat. Då han dittills alltid uppfört sig väl, hade min Borgjungfru givit sin tillåtelse till, att han hjälptes över gränsen.

Men, istället för att skicka honom till Twiskland, flydde hon själv med honom över Weser och vidare till Magy.

Magy, som ville behaga sina FRYA-söner, utnämnde henne till Moder i Godasborgen i Schoonland. Men hon nöjde sig inte med detta, utan intalade honom, att om han bara røjde Adela ur vägen, skulle han bli Herre över hela FRYAS-landet. Hon sade sade sig vara Adelas fiende, ty dennas ränker hade hindrat henne från att bli Moder.

Om Magy ville tillerkänna henne Texland, skulle hennes Budbärare tjäna hans Krigare som Vägvisare. Allt detta har hennes Vägvisare erkänt.

SKRIVAREN BRUNOS ANDRA SKRIFT.

Femton månader efter denna sista allmänna församling firade man blomstermånadens glädjefest. Alla hängav sig åt fröjd och gamman. Ingen bekymrade sig för annat än att roa sig. Men Uur-Alda ville visa oss, att vi inte fick släppa på vaksamheten.

Mitt i festytan kom dimman vältrande och insvepte våra orter i det djupaste mörker. Glädjen försvann, men vaksamheten ville inte komma i dess ställe.

Strandvakterna hade sprungit från sina fyrbåkar och ingen bevakade tillfartsvägarna. Då dimman äntligen lättade, tittade solen fram genom revor i molnen. Alla kom åter ut och skrattade och skämtade. Ungdomarna drog sjungande omkring med vita kransar av hagtorn i håret, som fyllde luften med väldoft.

Men medan alla hängav sig åt fröjderna, hade förrädaren landstigit med hästar och ryttare. Liksom mörkret gynnar alla onda, hade det nu hjälpt Finarna, när de smög sig fram på Linda-skogens stigar.

Framför Adelas dörr drog tolv flickor förbi med tolv lamm och tolv pojkar med tolv bockar. En ung saxare red på en vildbuffel, som han själv fångat och tämjt. Ungdomarna var prydda med alla slags blommor och flickornas vita linnekläder var smyckade med guld från Rhen.

När Adela steg ut på gatan ur sitt hus, föll ett blomsterregn ner över hennes huvud. Alla jublade högt och pojkarnas blåshorn överröstade allt. Stackars Adela och arma folk - hur kort skulle inte deras glädje vara!

Då den långa processionen var utom synhåll, stormade en trupp Magyariska ryttare rakt mot Adelas gård. Hennes far och make satt ännu på bänken framför huset. Dörren stod öppen och i ingången stod Adelbrost, hennes son.

När han såg, att hans föräldrar var i fara, grep han sin pilbåge från väggen och sköt mot den främste rövaren. Denne vacklade och tumlade ner i gräset. Också den andre och tredje mötte samma öde.

Under tiden hade hans föräldrar också gripit till vapnen och gick modigt ryttarna till mötes. Rövorna skulle genast ha tagit dem till fånga, om inte Adela kommit till undsättning. På borgen hade hon lärt sig hantera alla sorts vapen. Hon var sju Erd (c:a 2,2 m.) hög och hennes svärd lika långt. Tre gånger svingade hon det över huvudet och då det susade ner, bet en ryttare i gräset. Förstärkning kom rusande runt kröken på den långa vägen. Rövorna blev slagna och tillfångatagna. Men - för sent! En pil hade genomborrat Adelas bröst. Svekfulle Magy! Pilspetsen var doppad i gift och av detta dog hon.

BORGJUNGFRUNS LOVTAL.

Ja, du vän från fjärran, tusenden har redan kommit och ännu flera är på väg. Säkert, de vill höra Adelas vishet. Hon var sannerligen en Furstinna, ty hon var alltid ledaren.

Oh, vem skulle hon bistå? Sina klädesplagg av linne och sin tunika av ylle hade hon själv spunnit och vävt. Varmed skulle hon kunna öka sin skönhet än mera? Inte med pärlor. Ty hennes tänder var ännu vitare. Inte med guld, ty hennes lockar lyste klarare. Inte heller med ädelstenar.

Väl var hennes ögon milda som ett lamms, men också så blixtrande, att man endast med besvär kunde se in i dem. Men varför pratar jag om skönhet? FRYA själv var säkerligen inte vackrare. Jo, min vän: FRYA ägde sju "skönheter", av vilka hennes döttrar bara har ärvt en eller högst tre.

Men även om Adela varit ful, skulle hon ändå varit oss kär.

Om hon var stridbar? Hör, min vän: Adela var det enda barnet till vår Gaugreve. Sju jordfot lång var hon, hennes vishet ännu större än hennes gestalt och hennes mod så stort som båda tillsammans.

Se, en gång var det en hedbrand. Tre barn hade hoppat upp på en gravsten för att rädda sig. Vinden blåste häftigt. Alla skrek och deras mor var rådlös. Då kom Adela: "Varför står ni här och tvekar?" ropade hon. "Försök rädda dem, och Uur-Alda skall hjälpa er!"

Därefter sprang hon bort till Krylskogen, fick tag i några algrenar och byggde därav en brygga. Nu kom också de andra till hennes hjälp. Barnen blev räddade. Varje år kommer barnen med blommor för att lägga ner vid hennes grav.

En gång kom det tre Feniciska Sjömän, som ville misshandla barnen. Men då kom Adela, som hörde deras skrik, till deras försvar. Hon slog våldsverkarna medvetslösa och för att bevisa, att de var ena ynkliga stackare, band hon ihop dem allesammans vid en spinnrock. När deras utländska Herrar kom för att se till sitt folk och de såg, hur besynnerligt de misshandlats, blev de mycket arga. Man berättade då för dem, vad som hänt. Och vad gjorde de då? Bugade sig för Adela och kysste hennes kjortelfäll.

Men kom, du fjärran vän! Skogsfåglarna flydde för alla, som kom på besök. Kom bara, min vän, så får du lyssna till hennes visdom!

Under den gravsten, där lovsången står, ligger min mor begravd. På hennes gravsten har man skrivit dessa ord:

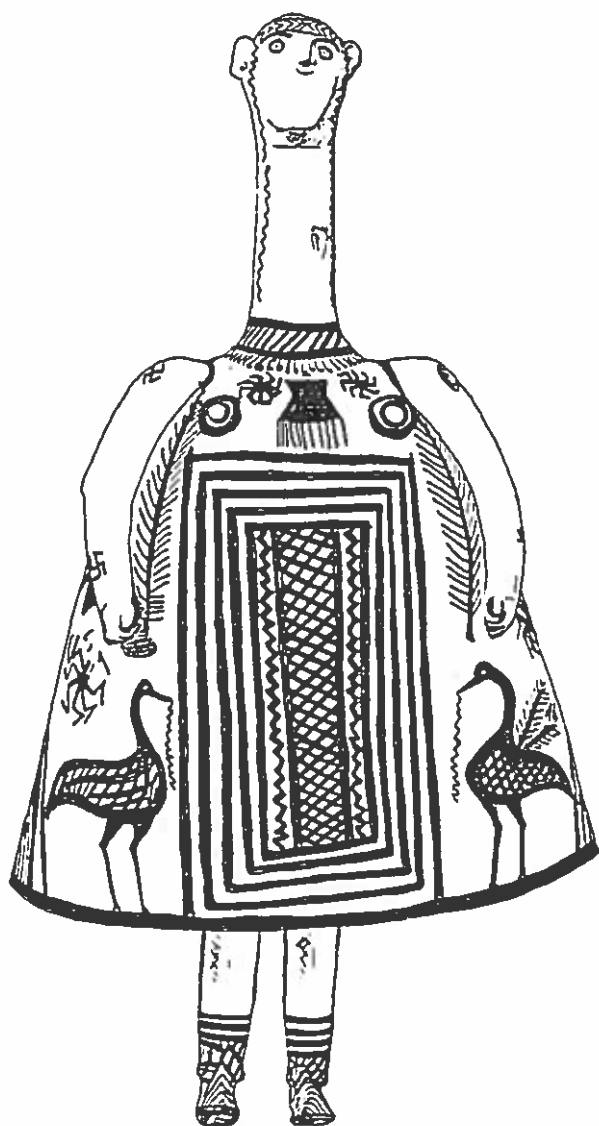
VANDRA STILLA, TY HÄR VILAR ADELA!

Den gamla legenden, som står skriven på borgtornets utsida, är inte nedskrivnen i boken: "Adelas anhängare". Varför detta ej skett, kan jag inte säga.

EN FÖREBILD I TAL OCH SVAR FÖR ANDRA JUNGFRUR.

(Detta skrevs på skrivfilt/pergament.)

En girig och osällskaplig man kom för att klaga till Trast, som var Jungfru i Stavoren. Han berättade, att ett oväder hade raserat hans hus. Han hade anropat Uur-Alda, men Uur-Alda hade inte hjälpt honom. "Är du en äkta FRYA?" frågade Trast. "Från föräldrar och farföräldrar", svarade mannen.

"Då", sade Trast, "vill jag i förtroende utså något i ditt sinne, som grov och bär frukt." Trast fortsatte: "Då FRYA var född, stod vår moder naken, bar och oskyddad mot solens strålar. Ingen kunde hon rådfråga. Där fanns ingen, som hon kunde be om hjälp. Då sände Uur-Alda sympati, kärlek, ångest och skräck till hennes sinne. Hon såg sig omkring och hennes intuition valde, vad som var bäst. Hon uppsökte en skyddad plats under en skuggande lind. Men regnet, som föll, blötte ner henne. Hon lade nu märke till, att vattnet droppade från löven, så hon byggde sig en riskoja. Men stormvinden kom och blåste in regnet under taket. Hon hade också lagt märke till, att trädstammen skyddade mot detta. Därför satte hon upp en vägg av torv och grästuvor.

Förebild för andra jungfrur.

Först på en sida och sedan runt omkring. Stormvinden kom igen, ursinnigare än förut och blåste bort hela taket.

FRYA klagade dock inte för Uur-Alda, utan lade istället på ett vasstak, som hon fäste med stenar. När hon provat på, hur tungt det är, att slita ensam, förklarade hon för sina barn, hur och varför hon gjort det.

Dessa övergick nu från ord till handling. Det var på detta sätt, som vi skaffade oss hus och vilobänkar, en gata och lindträd, som skyddar mot solens brännande strålar.

Slutligen byggde de en borg och senare ännu flera. Är inte ditt hus tillräckligt starkt, så måste du försöka förbättra det."

"Mitt hus var starkt nog", sade mannen. "Men översvämningen lyfte bort det och stormvinden raserade det."

"Var låg ditt hus då?" frågade Trast. "Vid Rhens strand", svarade mannen.

"Låg det inte på en höjd eller klippavsats?" frågade Trast. "Nej", sade mannen, "mitt hus stod ensamt vid stranden. Ensam hade jag byggt det, men ensam kunde jag inte kasta upp en klipphylla där."

"Jag vet det väl", svarade Trast. "Jungfrurna har berättat det för mig. Du har hittintills under ditt liv dragit dig undan från människorna av rädsla för, att du måste ge dem något eller göra något för dem. Så kan du inte fortsätta, ty Uur-Alda, som är godhjärtad, vänder sig från de giriga.

Fosta har rätt över oss och över alla dörrar i våra borgar står det skrivet: - Vill du ditt eget bästa, så skydda din nästa, vägled din nästa och hjälp din nästa, så går allt dig väl i händer-.

Är detta råd inte gott nog, så har jag inget bättre att ge dig."

Mannen rodnade av skam och drog sig tigande därifrån.

GAUGREVAR.

Detta är namnen på de Gaugrevar, under vars förvaltning denna bok nedtecknades:

Apoll - Adelas make. Tre gånger var han Sjökung. Nu är han Gaugreve över östra Flyland och över Linda-orterna. Borgarna Ljudgarda, Lindahem och Stavia står under hans överhöghet.

Sachern Storo - Sytias make. Gaugreve över det höga Venn och Wälder. Nio gånger valdes han till Hertig, d.v.s. Häranförare. Borgarna Buda och Mangarda lyder under honom.

Abelo - Jaltias make, är Gaugreve över södra Flylanden. Fyra gånger har han varit Härförare. Borgarna Aken, Ljudborg och Katsborg står under hans beskydd.

Enoch - Dwyckes make, är Gaugreve över västra Flylanden och Texland. Nio gånger valdes han till Sjökung. I Waraborg, Medeasblik, Forana och Gammal-Fryaborg bestämmer han.

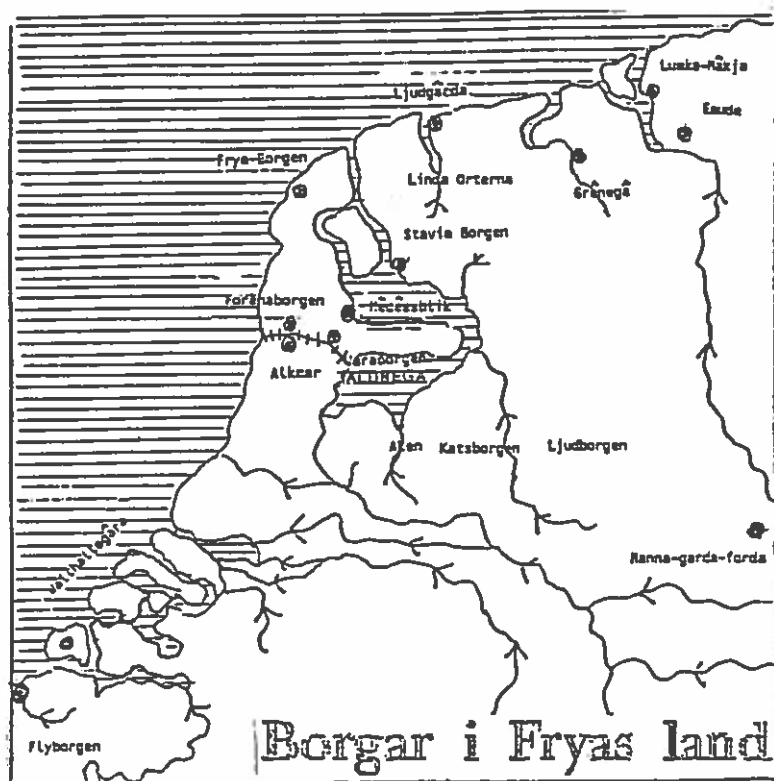
Foppe - Dunros make, är Gaugreve över de sju öarna. Fem gånger var han Sjökung. Han råder över borgen Walhallagara.

Detta stod skrivet på Fryas borgens väggar, såväl som på borgarna Stavia och Medeasblik:

Detta var på FRYAS tid. Sedan gick det sju gånger sju år tills, efter FRYAS önskan, Fosta blev insatt som Folkmoder. Borgen Medeasblik var färdig och en Jungfru vald.

Nu skulle Fosta tända den nya lampan. Då detta skett i folkets närvaro, ropade FRYA från sitt vakt-torn, så att alla kunde höra det: "Fosta, tag din penna och skriv upp de saker, jag inte kunde säga tidigare!"

Fosta gjorde som hon blivit ombedd. På så sätt kom FRYAS barns tidigaste historia till.

APPOLONIAS BOK - CITADELLET I LIUDGAARDE.

NU SKALL JAG BESKRIVA: FÖRST MIN EGEN BORG OCH SEDAN ANDRA, SOM JAG FICK UNDERSÖKA.

Min borg ligger vid norra änden av Liudgaarde. Den är tre gånger trettio fot (c:a 29 m.) hög. Tornet har sex sidor. Uppe på det platta taket finns ytterligare ett litet hus, från vilket man kan betrakta stjärnorna. På var sida om tornet finns det ett hus, som är trehundra fot långt, tjugoen fot brett och tjugoen fot högt, frånsatt det runda taket.

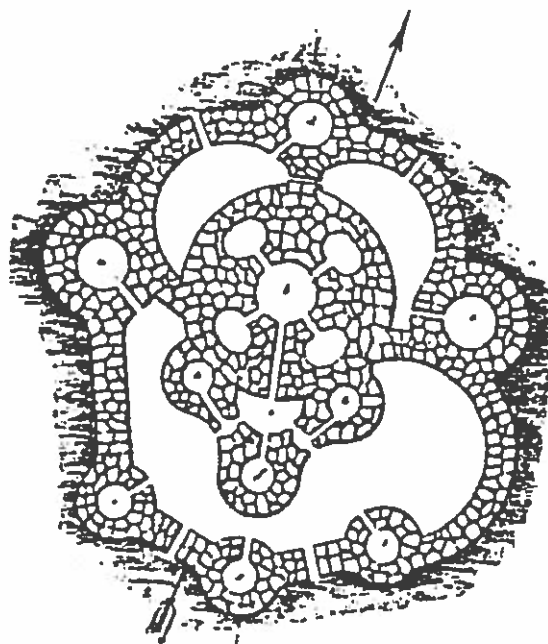
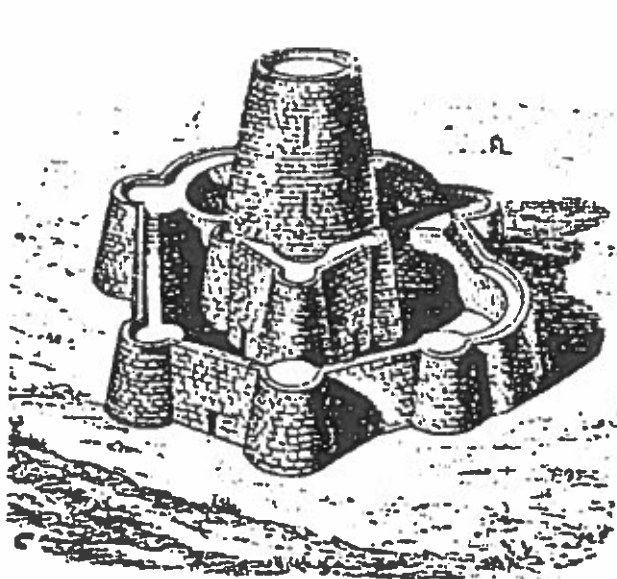
Dessa hus är av hårdbränt tegel. Utanför dem finns inga andra byggnader. Borgen är omsluten av en vallgrav, som är tjugoen fot djup och trettiosex fot bred. Tittar man ner från tornet, ser man Juulens figur.

På marken mellan de södra husen frodas allehanda växter från när och fjärran, vilkas egenskaper Jungfrurna måste lära känna. Kring de norra husen finns det bara åker. Tre av de norra husen är fyllda med korn och andra förnödenheter. De båda husen i söder är hem för Jungfrurna, som bor och undervisar där.

Det allra sydligaste huset är Borgjungfruns bostad. I tornet hänger Lampan. Borgens väggar är smyckade med kostbara stenar. På södra väggen är "TEX" skriven. Till höger finner man den äldsta läran och till vänster lagarna. De andra sakerna finner man på de tre övriga sidorna.

Mot vallgraven, vid Borgjungfruns hus, finns ugnen och mjöl-kvarnen, som drivs av fyra oxar.

Utanför borgmuren ligger den byggnad, där Borgherrarna och Krigarna bor. Det tar en timme att gå runt vallgraven. Men inte en sjömans-timme, utan en sol-timme, av vilka det går två gånger tolv på en Etmal (dygn).

På insidan av vallen finns det en plattform, fem fot under dess krön. På den står trehundra kranbågar (gjorda av körsbärsträdets trä, vars namn är "Kranelia"), som är täckta med trä och läder.

Förutom invånarnas hus, finns utmed vallgraven ytterligare trettiosex nöd-hus, där de kringboende kan söka skydd.

Det öppna fältet tjänar som betesmark eller lägerplats. På sydsidan av den yttre vallen ligger Liudgaarden, omgiven av den stora Lind-skogen. Dess form är trekantig med den breda sidan utåt, så att solen kan skina in. Där växer många utländska träd och blommor, vilka förts hit av Sjomännen.

Alla de andra borgarna är byggda som vår borg, men inte fullt så stora. Den allra största är Texlands borg. FRYAS-borgens torn är så högt, att det skrapar molnen och hela borgen har samma proportioner.

Hos oss på borgen är det sålunda inrättat:

Sju unga Jungfrur vaka över Lampan. Varje pass räcker i tre timmar. Under övrig tid måste de utföra hushållsarbete, lära och sova. När de har vakat i sju år, blir de fria från sin tjänst. Då kan de gå ut bland folket, för att övervaka deras seder och utdela goda råd.

Har någon varit Jungfru i tre år, får hon ibland följa med de äldre Jungfrurna.

Skrivaren har till uppgift, att lära Jungfrurna läsa, skriva och räkna. De äldre eller Grevarna måste lära dem rätt och plikter, morallära, kryddkunskap, sjukvård, historia, sagor och sånger, liksom allehanda ting, som är nyttiga, för att kunna utdela råd. Borgjungfrun måste lära dem, hur de skall umgås med människorna. Innan en Borgjungfru tillträder sitt ämbete, måste hon resa genom landet ett helt år. Tre grevliga Borgherrar och tre Gammal-Jungfrur åtföljer henne då.

Så blev det också för mig. Min resa förde mig utmed Rhen, upp på ena sidan och ner på den andra. Ju högre upp i Rhen jag kom, desto fattigare tycktes mig människorna vara. Överallt hade man anlagt fördämningar i floden. Sanden, som hopades där, samlades upp i fårfällar och vaskades med vatten, för att på detta sätt utvinna guld. Men flickorna bär för den skull inga gyllene kronor.

Förr fanns här mera folk, men när vi förlorade Skenland, drog de upp bland bergen. Där gräver de och letar efter järnjord, av vilken de framställer järn.

Bland bergen ovanför Rhen har jag sett Marsater. Det är människor, som bor i sjöarna. Deras hus är byggda på pålar, för att de skall kunna skydda sig mot vilda djur och de onda människorna. Där finns vargar, björnar och fäsansfulla, svarta lejon. Marsaterna är grannar med de angränsande Krekalandens inneånare, Kältas anhängare och de vildsinta Twiskarna, som alla är lystna på rov och byte. Marsaterna livnär sig av fiske och jakt. Skinnen bereds av kvinnorna och bearbetas med björknäver. De minsta hudarna använder de till filter.

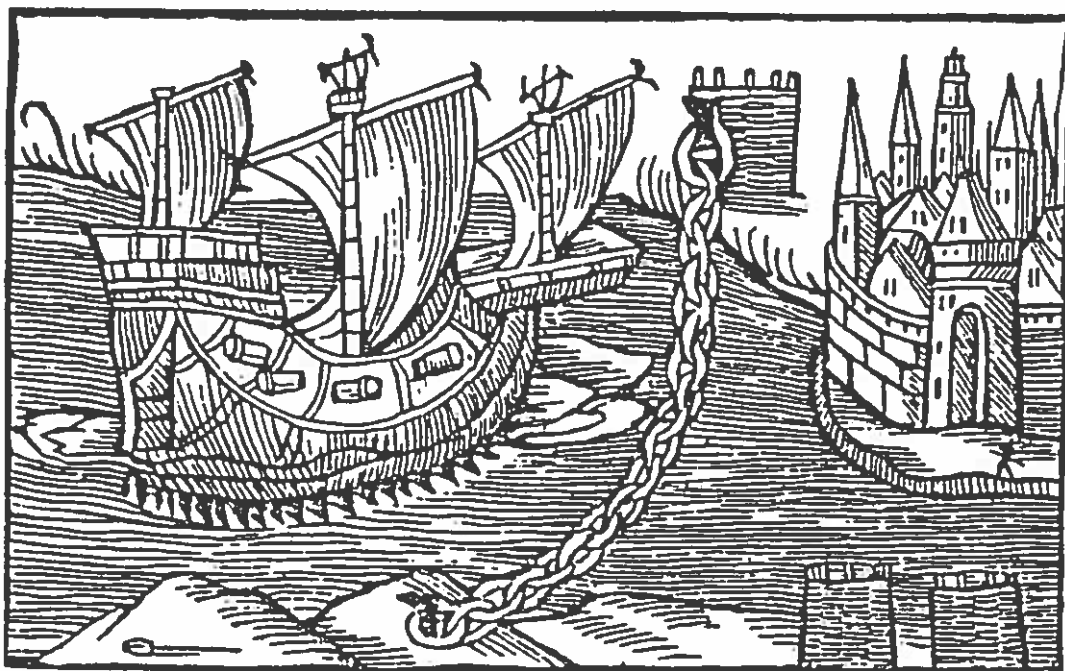
FRYAS-borgens Borgjungfru berättade, att de voro goda och enkla människor. Men hade jag inte först hört hennes åsikt, skulle jag nog ha trott, att de inte hörde till FRYAS folk, utan var barbarer, så djärva som de såg ut.

Deras hudar och kryddor köps upp av Rhen-innevånarna och fraktas vidare av Sjomännen.

Utmed den andra Rhenstranden var det på samma sätt, ända ner till LYDAS-borgen. Där låg en stor sjö, i vilken också människor bodde, som byggde sina hus på pålar. Dessa var dock inget FRYA-folk, utan svarta och bruna människor, som tjänstgjorde som roddare, för att hjälpa hem dem, som återvände från resor utomlands. De måste stanna här, tills skeppen kom tillbaka.

Till sist kom vi till Alderga. Vid södra hamninloppet står Waraborgen, ett stort stenhus. Där lagras alla slags musslor, horn och kläder, som Sjöfåfarna hämtat från fjärran länder. Inte långt därifrån ligger Alderga, en stor sjö, omgiven av lador, hus och trädgårdar, som alla är rikt smyckade. På sjön låg en stor flotta rustad och prydd med flaggor i alla sorters färger. På FRYA-dagen hängde man upp sköldar längs skeppsboarden. Några blänkte som solar. Sjökungens och Amiralens var infattade i guld.

Från sjön hade man grävt en kanal, vilken sträckte sig längs borgen Forana och vidare bort till en trång havsmynning. Detta var flottans utgång och Fly var dess ingång.

På båda sidor av kanalen ligger vackra hus, målade i bjärta, klara färger. Trädgårdarna är omgivna av evigt gröna häckar. Jag har sett kvinnor där, som bar filtkläder, som påminde om skrivfilt. Liksom i Stavoren bar flickorna gyllene kronor på sina huvuden och ringar om armar och vristar.

Söder om Forana ligger Alkmarum. Alkmarum är ett hav eller en sjö. I den finns det en ö. På denna ö måste de svarta och bruna människorna vistas, precis som vid LYDASborgen. Foranas Borgjungfru berättade, att Borgherrarna dagligen besökte dem, för att lära dem, vad äkta frihet vill säga, och hur människorna skall leva i kärlek med varandra för att välsignas av Uur-Aldas ande. Fanns där någon, som ville lyssna och förstå detta bud-

skap, fick han stanna kvar, tills han var utlärd. Detta gjorde man, för att undervisa folk i fjärran länder och på så vis vinna vänner överallt.

Förr i världen vistades jag i Sachsen-länderna på borgen Mannagardafor-da. Där såg jag dock mera fattigdom än rikedom. När en yngling i Sachsen-landen friar till en flicka, frågar hon honom, om han också kan försvara sitt hus mot de förbannade Twiskländarna och om han redan slagit ihjäl någon. "Hur många oxar och björnar har du hittills fångat? Hur många björn- och vargskinn har du levererat till marknaden?"

Följden av detta blev, att Sachsarna överlät jordbruksarbetet till sina kvinnor och inte en av hundra kunde läsa eller skriva. Vidare, att ingen hade ett motto på sin sköld, utan bara den vanskapta bilden av ett djur, som han dödat. Detta har också resulterat i, att Sachsarna blivit mycket krigiska, men nästan lika dumma, som djuret de fångar och lika fattiga som Twisk-ländarna, med vilka de ständigt ligger i fejd.

Jorden och havet skapades för FRYAS folk. Alla våra floder mynna ut i havet. LYDAS och FINDAS folk kommer att förinta varandra och vi måste sedan befolka de öde länderna. Vårt välstånd grundar sig på forskningsresor och sjöfärder.

Om ni nu önskar, att folken i norr skall få del av vår rikedom och visdom, vill jag ge er ett råd: Låt det bli en vana hos flickorna, att innan de säger JA, fråga sina friare: "Vart har du hittills rest i världen? Vad kan du berätta för dina barn om främmande länder och folk, som bor i fjärran?"

Handla på detta sätt, så skall de stridsdugliga unga männen komma till oss. De blir klokare och rikare och vi behöver inte längre ha med de "smutsiga" folken att göra.

Av dem, som var hos mig, kom den yngsta Jungfrun från Sachsenlanden. Då vi kom hem, bad hon om tillåtelse att återvända till sitt hemland. Sedan blev hon Borgjungfru där. På det sättet kommer det sig, att så många av våra Sjomän idag är Sachsare.

SLUT PÅ APPOLONIAS BOK.

ALEXANDER OCH FRISCO.

NU VILL JAG BESKRIVA, HUR GERTMANNERNA OCH MÅNGA AV HELLENIAS ANHÄNGARE ÅTERVÄNDE.

Två år efter det Gosa blivit utsedd till Moder, seglade en flotta in i Flyhavet. Folket ropade: "Vilken seger!" (Ho n Séen) De for vidare till Stavoren och där ropade man samma sak. Baner vajade från masttopparna. Om natten sköt besättningarna upp brandpilar i luften. I gryningen rodde några av deraas folk under jubelrop in i hamnen och ropade åter: "Vilken seger!"

När de landat, hoppade en ung karl upp på vallen. I handen bar han en sköld och på den låg salt och bröd. En gråhårig gubbe följde efter honom och förklarade, att de kom från de fjärran Krekalanden för att bevara våra seder. Gubben menade: "Nu önska vi, att ni skall vara vänliga och ge oss så mycket land, att vi kan slå oss ned där."

Han berättade sedan en lång historia, som jag senare skall återge. Grevnen visste inte, vad han skulle göra. Han sände Budbärare åt alla håll, också till mig. Jag föreslog då: "Eftersom vi nu har en Moder, passar det sig, att fråga henne till råds." Jag följde själv med dem till Gosa. Modern, som redan kände till allt, sade: "Låt dem komma, så kan de sedan hjälpa till att försvara vårt land. Men låt dem inte alla stanna kvar på ett enda ställe. Då kan de bli för mäktiga för oss."

Vi följde hennes råd. Det var helt efter hennes vilja.

Frisco stannade med sitt folk i Stavoren, som de, efter bästa förmåga, återuppbyggde till en sjöstad.

Wichirte seglade med sitt folk österut till Emude.

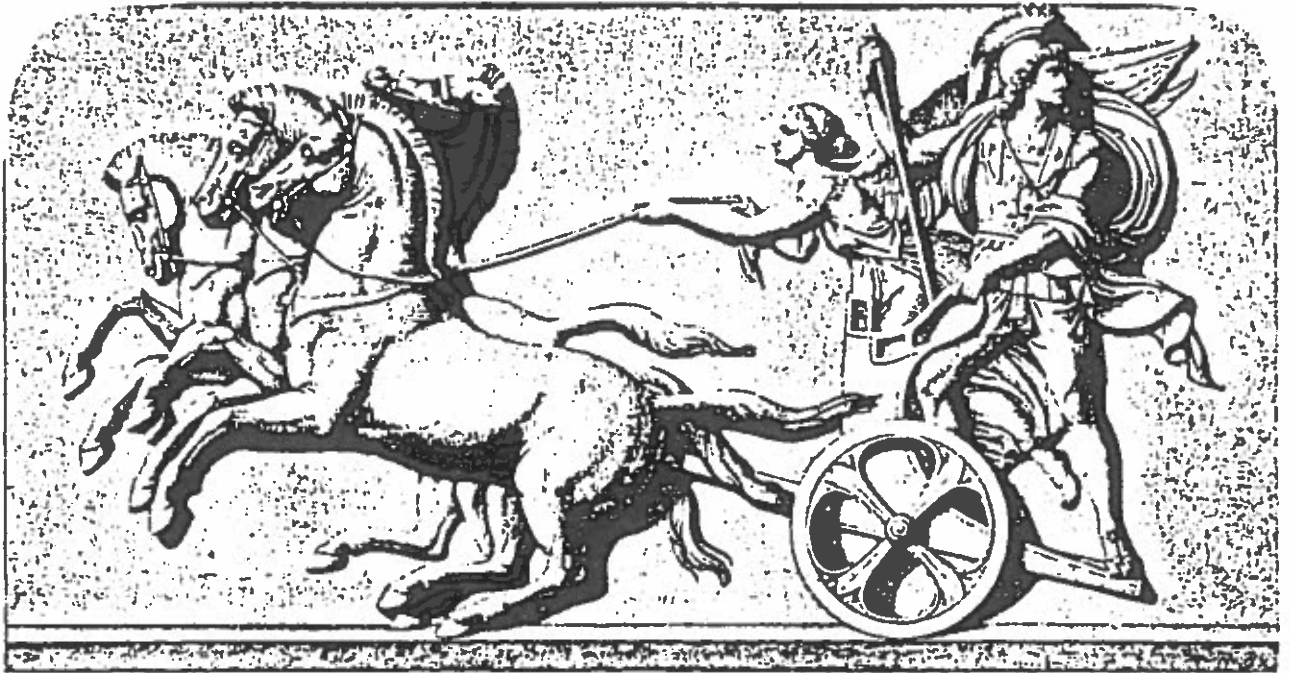
Några av Jonierna, som menade, att de härstammade från människorna i Alderga, for dit.

Några få, som trodde, att deras förfäder ledde sitt ursprung från de sju öarna, ställde kosan dit och slog sig ner innanför borgen Walhallagaras ringvall.

Luitgert, Wichirtes Amiral, blev min kamrat och senare min vän. Ur hans dagbok har jag hämtat följande berättelse:

ALEXANDER DEN STORE.

THORVALDSEN: DETALJ UR ALEXANDERSFRISEN.

Köbenhavn, Thorvaldsens museum.

Efter det vi bott 1224 år vid de fem vattnen och våra Sjomän under tiden rest över alla hav, som fanns, kom Alexander, Kungen, tågande längs floden ner till våra byar med en stark här. Ingen kunde motstå honom. Men vi Sjöfolk, som bodde nere vid havet, gick ombord på våra skepp med alla våra ägodelar och seglade bort.

När Alexander hörde, att en stor flotta undkommit honom, blev han rasande och svor, att han skulle bränna alla våra byar, om vi inte kom tillbaka.

Wichirte låg sjuk till sängs. Då Alexander hörde detta, väntade han tills denne kryat på sig. Sedan begav han sig till Wichirte och talade mycket vänligt med honom. Men han bedrog honom, som han redan tidigare gjort.

Wichirte svarade: "O, allrastörste Konung! Vi sjöfolk reser överallt och har därför hört talas om era stora dåd. Därför beundrar vi väl edra vapen, men ännu mer er visdom. Men vi, som är FRYAS friborna barn, vill inte bli edra slavar. Liksom jag, vill de andra hellre dö, än mista sin frihet. Så säger våra lagar."

Alexander sade: "Jag vill inte lägga under mig ditt land och inte heller göra ditt folk till slavar. Jag vill bara, att ni tjänar mig mot lön. Det svär jag vid våra bådas gudar, för att ingen skall bli missnöjd med mig."

Då Alexander sedan delade salt och bröd med honom, hade Wichirte bestämt sig för den bästa lösningen. Han lät sin son återkalla skeppen. Då alla kommit tillbaka, hyrde han ut dem till Alexander, som på dem tänkte frakta sitt folk till den heliga Ganges-floden, som han inte kunde nå landvägen.

Alexander och Frisco.

Därefter kom han över till oss och valde bland sitt folk och sina soldater ut dem, som voro mest vana vid sjöresor.

Wichirte hade åter blivit mycket sjuk. Därför reste jag ensam med Nearchus, som tillhörde Kungens följe. Företaget blev dock en motgång, eftersom Jonierna inte kunde dra jämnt med Phönizierna. Inte ens Nearchus själv kunde bemästra läget.

Kungen hade under tiden inte suttit med armarna i kors. Han hade låtit sina Krigare fälla träd, för att göra plankor därav. Med hjälp av våra Timmermän, lät han bygga skepp åt sig. Nu ville han själv bli Sjökung och fara uppför Ganges med hela sin här.

Men hans Krigare, som kom uppifrån berglandet, var rädda för sjön. När de hörde, att de skulle deltaga i seglatsen, tänkte de på trämagasinen. På så vis blev hela vår by lagd i aska.

Först trodde vi, att Alexander gett order om detta och vi var alla beredda att gå till sjöss. Men Alexander blev rasande. Han ville, att hans eget folk skulle slå ihjäl soldaterna. Men Nearchus, som inte bara var hans förnämste Furste, utan också hans vän, rådde honom att handla annorlunda. Därför låtsades Kungen som om en olycka förorsakat det hela.

Men han kunde inte återuppta sitt härtåg. Nu ville han istället återvända. Men innan han gjorde det, lät han undersöka, vem, som verkligen var skyldig till branden. Så snart han förvissat sig om det, lät han avväpna de skyldiga och satte dem att bygga upp en ny by. Hans egna män stod beväpnade bredvid för att skrämma de andra och samtidigt bygga en borg.

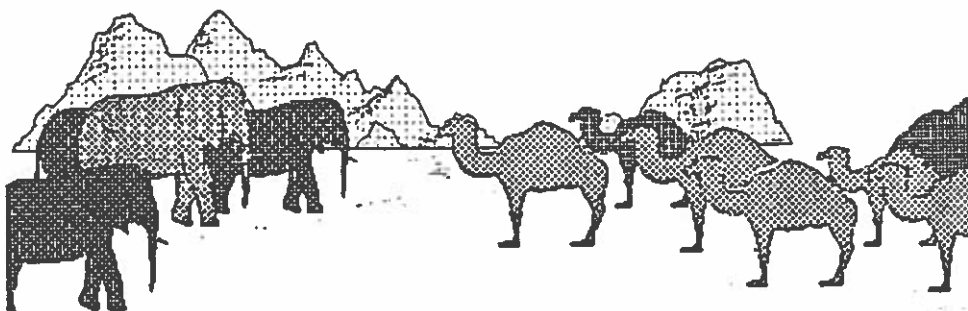
Vi fick lämna platsen och ta med oss våra kvinnor och barn. När vi kom till Eufhrats mynning, fick vi antingen välja en bosättning där eller också kunde vi vända tillbaka. Vår lön skulle garanteras oss, hur vi än beslutade.

På de nya fartygen, som undgått branden, lät han inskeppa Jonierna och Krekalandets invånare. Själv drog han med sitt folk utmed kusten genom den torra öknen. Alltså genom det land, som Irtha hade lyft upp ur vattnet, då hon höjde upp vägen bakom våra förfäder, så snart de kommit in i Röda Havet.

Då vi anlände till Ny-Gertmannia (det är en hamn, som vi själva byggt för att hämta vatten där) mötte vi Alexander och hans här. Nearchus marscherade till kusten och stannade där i tre dagar. Sedan drog han vidare och då vi kom fram till Euphrat, fortsatte Nearchus med sina Krigare och många av sitt folk längs kusten. Men han återvände snabbt och sade: "Kungen ber er, att göra ännu ett litet fälttåg för hans skull bort till Röda Havet." För detta skulle var och en belönas med så mycket guld, som han kunde bära. När vi kom dit, frågade han oss, var den tidigare vägen legat.

Nearchus stannade i trettioen dagar, hela tiden spanande ut över öknen. Slutligen kom där en hop människor, vilka förde med sig tvåhundra elefanter och tusen kameler, lastade med trä, balkar, tåg och andra verktyg, för att dra över vår flotta till det "Medelländska" Havet.

Vi var mycket häpnade över detta och förundrade oss. Men Nearchus berättade för oss, att Kungen ville visa de andra Kungarna, att han var mäktigare än Kungarna av Tyrus någonsin varit.

Vi skulle bara hjälpa till, vilket säkert inte skulle vara till skada för oss. Vi fick ge med oss. Nearchus kunde också styra och ställa så väl med allt, att våra skepp låg i Medelhavet redan innan tre månader förflutit.

Då Alexander hörde, att hans plan lyckats, blev han så övermodig, att han ville låta muddra upp det torrlagda sundet, för att trotsa Irtha. Men Uur-Alda lät hans själ fara hädan. I sin självförhävdelse drunknade han i vin innan han ens hann börja med sin föresats.

Alexander den stores bild förekom på mynt präglade i vitt skilda delar av hans världsvälde. Dessa tre mynt kommer från Kreta, Alexandria och Persemon (en

Alexander och Frisco.

Efter hans död delades hans rike mellan Furstarna. De skulle var och en förvalta sin del åt hans söner. Men det var inte alls deras avsikt. Var och en ville behålla sin del och utöka den. Nearchus önskade nu, att vi skulle bosätta oss vid Phöniziens kust. Men det ville ingen av oss. Vi förklarade, att vi hellre tog risken att återvända till FRYAS land.

Då förde han oss med till Athens nya hamn, dit en gång alla äkta FRYA-barn rest. Därifrån avseglade vi med soldater, livsmedel och vapen. Bland de många Furstarna, hade Nearchus en vän, kallad Antigones. Båda kämpade de, enligt vad de själva påstod, för samma mål! De ville hjälpa det kungliga släktet och därigenom återge alla Grekiska länder deras gamla frihet.

Antigones hade bland många andra en son, som hette Demetrius och som senare fick namnet "Stadsvinnaren". Denne for en gång bort till staden Salamis. Efter att ha kämpat där en lång tid, måste han slåss mot Ptolemeus. Så hette den Fursten, som härskade över Egypten.

Demetrius gick segrande ur kampen, dock inte genom egna krigare, utan med vår hjälp. Detta gjorde vi av vänskap till Nearchus. ty vi var säkra på, att han var av blandblod på grund av sin ljusa hud, blå ögon ochh blonda hår.

Efter sin seger attackerade Demetrius Rhodos, dit vi fraktade hans krigare och livsmedel. När vi gjorde vår sista seglats till Rhodos, var kriget över. Demetrius hade begett sig till Athen. Då vi var underdåniga vår Kung, lät han oss återvända.

När vi nu anlände till hamnen, var hela byn i sorg. Frisco, som var Kung över vår flotta, hade en son och en dotter därhemma. Båda var blonda och fagra, som om de just hade kommit från FRYAS land.

Ryktet om dem flög över Krekalanden och nådde också Demetrius öron. Han var en osedlig usling, som trodde, att han kunde göra precis som han ville. Han lät helt öppet röva bort Friscos dotter. Mamman vågade inte hoppas, att hon skulle få tillbaka sin "JOI". "Joi" kallar Sjömannens hustrur sin man. Ordet betyder glädje. De säger också "Zoethart" (söthjärta). Sjömännen kallar sina fruar "TRAST" och "FRO" eller "FROW" - det betyder glättighet (vreuyde) och är likt glädjen (vreugde).

Eftersom hon inte kunde vänta på sin make, gick hon med sin son till Demetrius och bönföll honom att ge henne tillbaka dottern. Då Demetrius såg sonen, lät han föra honom till sitt palats och gjorde med honom som han gjort med systemen. Han skickade modern en påse guld, men hon kastade den i sjön.

När hon kom hem, greps hon av vanvett. Hon sprang runt på gatorna och skrek ut: "Har någon sett till mina barn? Ve mig! Göm mig hos er! Min man kommer att slå ihjäl mig, därför att jag har förlorat hans barn!"

När Demetrius fick veta, att Frisco återkommit hem, sände han bud till honom och förklarade, att han tagit hans barn till sig för att fostra dem till höga befattningar i staten och gärna ville belöna honom för hans tjänster. Men Frisco, som var stolt och hård, sände bud till sina barn med ett brev, vari han uppmanade dem att vara Demetrius till viljes, eftersom han ville deras bästa. Men budet hade också ett annat brev, som innehöll gift. I detta befallde han sina barn att taga detta, ty, sade han: "Era kroppar har blivit orenade mot er vilja, och det skall inte läggas er till last. Men om era själar skulle bli orena, kommer ni aldrig till Walhalla. Era själar måste då vandra runt på jorden som spöken, utan att någonsin få se ljuset. Likt flädermöss och nattugglor nödgas ni alltid bo i era hålor om dagen och komma ut först på natten för att skria och hoa över våra gravar, därför att FRYA är tvungen att vända sitt ansikte från er."

Barnen lydde sin faders befallning. Demetrius lät kasta deras lik i havet. För folket upp-gavs det, att barnen hade flytt.

Nu ville Frisco segla med alla sina män till FRYAS land, varifrån han stammade. Men många motsatte sig detta. Då gick Frisco bort och stack byn med alla de kungliga förråden i brand. Nu varken kunde eller vågade någon stanna kvar. Alla var glada över att få fara därifrån.

Vi lämnade allt efter oss utom kvinnor och barn. Livsmedel och vapen hade vi lastat ombord. Frisco hade dock ingen ro. Då vi kom fram till den gamla hamnen, gick han iland med sina tappra besättningar och sköt oväntat alla skepp, som han kunde nå med sina pilar, i brand.

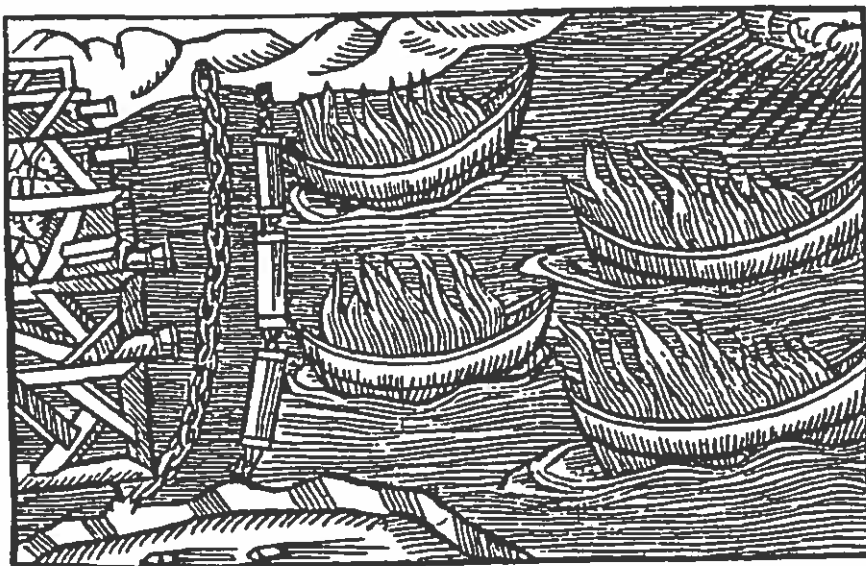
Demetrius krigsflotta kom emot oss. Frisco befallde nu, att lägga de minsta skeppen i en bred linje akterut och de största, med kvinnor och barn ombord, framför oss. Vidare gav han order om, att vi skulle ta bort arm-borsten från fören och fästa dem i aktern. "Ty", sade han, "vi måste slåss, samtidigt som vi retirerar. Ingen får understå sig att förfölja en endaste fiende. Detta är mitt beslut!"

Medan vi verkställde hans order, blåste vinden upp föröver, till fasa för ynkryggar och kvinnor. Vi hade inga slavar ombord, utan bara de män, som frivilligt följt oss. Alltså kunde vi inte undkomma fienden genom att ro.

Men Uur-Alda visste mycket väl, varför detta skedde. Frisco, som också fattade det, lät snabbt lägga pilarna i armborsten. Sedan befallde han, att ingen fick skjuta, förrän han skjutit. Ytterligare menade han, att vi alla skulle lägga an mot det mellersta skeppet. "Om detta mål blir ordentligt träffat" sade han, "skulle de andra komma till hjälp, och då måste alla skjuta så gott de kunde."

Då vi var på en och en halv kabellängds avstånd från dem, började Phönizierna skjuta. Frisco besvarade inte deras skottsälva, förrän den första pilen föll ner sex famnar från hans skepp. Då sköt han och de andra följde genast hans exempel. Som ett eldregn flög våra pilar med vinden och träffade brinnande fiendens skepp ända bort till tredje linjen. Vårt folk jublade av glädje. Men våra motståndares skrin var så högljudda, att våra hjärtan snörptes samman. När Frisco menade, att de fått nog, inställde han skjutandet. Vi ändrade kurs och avlägsnade oss från fienden.

Efter en långsam seglats i två dagar, siktede vi en annan flotta på trettio skepp, som följde oss i hämlarna. När Frisco beordrade "klart skepp", skickade de fram en lätt roddbåt. Deras budbärare bad oss för allt i världen om, att få fara med oss. Ty de var Jonier, som av Demetrius med våld beordrats till den gamla hamnen (Athens), där de hört talas om striden.

Frisco, som seglat vida med Jonierna, tillstyrkte, men Wichirte, vår Sjökung, sade nej. Han menade, att Jonierna var avgudadyrkare. Han hade själv hört, hur de anropat sina avgudar. Frisco menade däremot, att detta kom sig av umgänget med innevånarna i Krekalanden. "Jag har ofta själv gjort det, men ändå är jag en lika god FRYA, som någon av er."

Frisco var mannen, som skulle föra oss till FRYAS land och så kom det sig, att Jonierna fick följa med oss. Det tycktes också vara Uur-Aldas vilja. Ty innan tre månader gått, seglade vi utmed den Brittanniska kusten och tre dagar senare kunde vi ropa: "Huzza - vilken seger!"

FRETHORIK OCH WILJOS SKRIFTER.

Mitt namn är Frethorik med efternamnet Oera Linda d.v.s. "Över Lindarna". I Ljutwardia blev jag vald till Asga (domare). Ljutwardia är en ny befästning innanför borgen Ljudgardas vallgrav, vars namn blivit illa beryktat.

Under min tid hände mycket. Mycket har jag redan skrivit därom, men efteråt har ännu mera berättats för mig. Jag vill skriva en berättelse om ett och annat, som bilaga till denna bok - goda människor till ära och onda till skam.

I min ungdom hörde jag alla klaga över, att onda tider stundade. Och onda tider kom, ty FRYA hade lämnat oss. Hon hade hållit sina Vaktjungfrur borta från oss, eftersom kolossala avgudabilder hade hittats inom vårt lands gränser.

Jag brann av nyfikenhet att se dessa bilder. I vårt grannskap haltade en gammal kvinna ut och in i husen och klagade alltid över de onda tiderna. Jag tog den gamla åt sidan. Hon smekte min kind. Då blev jag modig och frågade, om hon ville visa mig den onda tiden och bilderna. Hon skrattade godmodigt och tog mig med upp till borgen. En gammal gubbe frågade mig, om jag kunde läsa och skriva. Jag nekade till detta. "Då måste du först ge dig iväg och lära dig detta", menade han, "annars kan jag inte visa dig."

Sedan gick jag varje dag till Skrivaren för att lära mig.

Åtta år senare hörde jag, att vår Borgjungfru bedrivit otukt och att några av våra Borgherrar utövat förräderi tillsammans med Magyn. Många människor tog dock deras parti. Överallt uppstod tvedräkt. Barn revolterade mot sina föräldrar och modiga människor blev lönnmördade.

Den gamla kvinnan, som avslöjat allt detta, hittades död i en grop. Min far, som var Domare, ville utkräva straff, men mördades en natt i sitt eget hus. Tre år senare hade Magyn gjort sig till herre över landet utan kamp.

Sachsarna hade förblivit trogna och rättrådiga. Till dem flydde nu alla goda människor. Min mor dog i samband med detta. Nu gjorde jag detsamma som alla andra.

Magyn yvdes över sin slughet. Men Irtha skulle minsann visa honom, att hon inte ville tåla varken Magyn eller några avgudar i sitt heliga sköte, från vilket hon fött FRYA.

Så som vildhästen skakar sin man, efter det den kastat av sin ryttare i gräset, så skakade Irtha sina skogar och berg. Floder översvämmade fälten. Havet kokade. Berg sprutade eld upp mot molnen. Vad de utspytt, kastade molnen tillbaka ner på jorden.

Vid början av Arnemaand - skördemånaden, sänkte sig jorden mot norr och sjönk ner, djupare och djupare. I Welvenmaand, Vargamånaden (december), låg Fryaslandets Denemarker begrävda under havets yta. Skogarna, i vilka avgudabilderna stod, rycktes upp och spreds för vindarna.

Sedan 282 år (587 f. Kr.) hade vi inte haft någon Äromoder. Nu, då allt tycktes förlorat, började man se sig om efter en ny. Lotten föll på Gosa med tillnamnet Makonta. Hon var FRYAS-borgens Borgjungfru på Texland. Begåvad, och med gott omdöme, var hon mycket lämplig, isynnerhet som hennes borg var den enda, som blivit skonad. Häri såg alla en kallelse.

Tio år senare kom Sjomännen från Forana och Lydasborg. De ville driva bort de svarta med sina fruar och barn ur landet. Men först ville de höra Moderns åsikt om detta.

Gosa frågade: "Kan ni föra tillbaka var och en till sitt hemland, så skall ni snabbt göra detta utan dröjsmål, ty annars kommer de aldrig mera i livet att se sina släktingar."

"Nej", sade Sjomännen. Då svarade Gosa: "De har njutit ert salt och ätit ert bröd. Sin kropp och sitt liv ställde de under ert beskydd. Nu måste ni låta era egna hjärtan tala. Ett råd vill jag dock ge er. Låt dem stanna, tills ni har möjlighet att föra dem tillbaka till sina hem igen. Men håll dem utanför era borgar. Vaka över deras seder och undervisa dem, som om de vore FRYAS egna söner. Deras fruar är de starkaste här. Deras blod skall förflyktigas som rök, ända till inget annat finns kvar hos deras ättlingar än FRYAS blod."

På så vis stannade de här. Nu önskar jag bara, att mina efterkommande skall akta därpå, i vilken mån Gosa verkligen sade sanningen.

Då våra länder åter kunde beträdas, kom flyktinghorder av fattiga Sachsare med sina kvinnor till trakterna kring Stavoren och Alderga, för att söka efter guld och andra smycken i den sumpiga jorden. Det ville Sjomännen inte tillåta. Då drog Sachsarna iväg, för att bosätta sig i de övergivna byarna i västra Flyland, för att där skaffa sig livsuppehälle.

DENNA SKRIFT HAR KOMMIT FRÅN NORDLAND ELLER SKENLAND.

På den tiden, då vårt land sjönk i havet, var jag i Skenland och upplevde följande:

Där fanns två stora sjöar, vilka kom upp ur jorden som bubblor. Sedan brast de och ur sprickorna vällde en massa, som liknade glödande järn. Bergens toppar skakade, störtade ner och förintade skogar och byar.

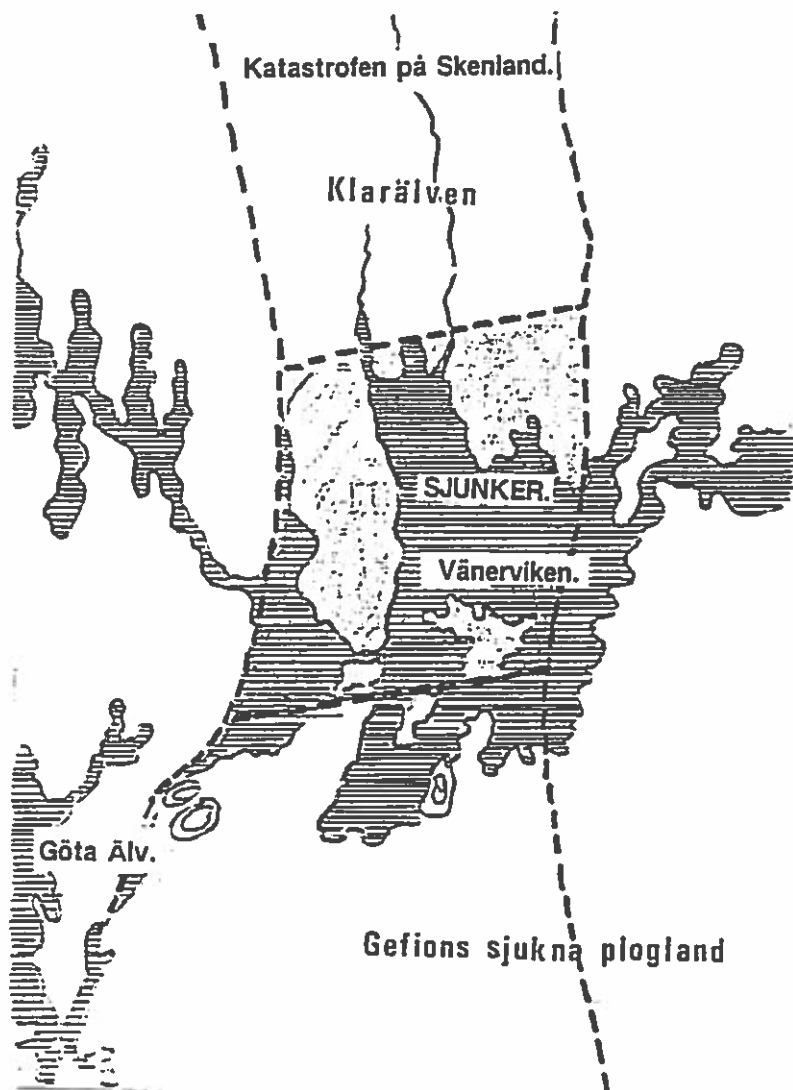
Jag såg själv, hur ett berg slets loss från ett annat och lodrätt sjönk ner i sig själv.

Då jag senare såg dit igen, hade en sjö bildats där. Då jorden åter stadgat sig, kom en Hertig från Lindasborg med sitt folk och en Borgfru. Hon förkunnade överallt: "Magyn är skuld till allt det elände, vi har måst utstå!"

Allteftersom de tågade vidare, blev hären större. Magyn flydde och man fann hans lik. Han hade begått självmord. Finnarna fördrevs till en plats, där de kunde leva. Bland dem fanns även halvblod, som fick stanna. Men flertalet av dem gick med Finnarna.

Hertigen valdes till Kung. De tempel, vilka förblivit oskadade, revs ner. Sedan denna tid besöker de goda Nordmännen oftare Texland, för att hämta råd av Modern. Men vi räknar dem inte längre som äkta FRYAS.

I Denemarken gick allt lugnare till än hos oss. Sjömännen där, som kallar sig "Sekampar", gick ombord på sina skepp, men kom senare tillbaka igen.

HELL!

När Krodar (tiden) rört sig ett varv framåt, kommer de efterkommande att tro, att de lidanden och förbrytelser, som Brokmännen vållade, härrörde från deras förfäder. För den skull vill jag vaka och skriva ner så mycket om deras sedvänjor, som jag sett.

Gertmannerna kan jag lämna därhän, ty med dem har jag inte haft mycket umgänge. Men, efter vad jag känner till, har de flesta av dem hållit fast vid sina seder och sitt språk, vilket jag inte kan säga om de andra.

De, som kom från Krekalanden, talar ett förvanskat språk och deras seder ger jag inte mycket för. Många har bruna ögon och mörkt hår. De är avundsjuka, fräcka och fega på grund av sin vidskepelse. När de talar, tar de de ord först, som borde komma sist. Om "ald" säger de "ad" - "salt" blir "sad" - "ma" för "man" - "sel" för "skil" - "sode" för "skolde" - ja, räkna upp allt vore för mycket.

De har också konstiga, bakvända namn, som man inte kan finna något förnuft i. Jonierna talar bättre, men de slukar H-et och lägger till det, där det inte skall uttalas.

Om någon gör en staty av en avliden, som liknar denne, tror de, att den dödes ande farit in i bilden. Därför har de gömt undan alla bilder av FRYA, Frosta, Medea, Thiania, Hellenia och många andra.

Föds ett barn, kommer släkten tillsammans och ber till FRYA, att hennes tjänarinnor ska komma, för att välsigna barnet.

När de bett, får ingen röra sig eller tala. Börjar barnet skrika och fortsätter en stund, tolkas detta som ett ont tecken och man håller för troligt, att modern bedrivit otukt. Jag har redan sett rysliga saker i samband med detta.

Börjar barnet sova, är det ett tecken på, att Jungfrurna kommit. Skrattar barnet i sömnen, har Jungfrurna välsignat det med lycka.

Dessutom tror de på onda andar, häxor, jättar, dvärgar och älvor, som om de härstammade från Finnarna.

Härmed slutar jag och vill påstå, att jag skrivit mer än mina förfäder.

FRETHORIK

Frethorik, min make, blev sextiotre år gammal. På etthundraåtta år är han den förste av sitt folk, som dött fredligt. Alla andra föll i strid, för att de fick kämpa mot sitt eget folk och främmande, för rätt och av plikt känsla.

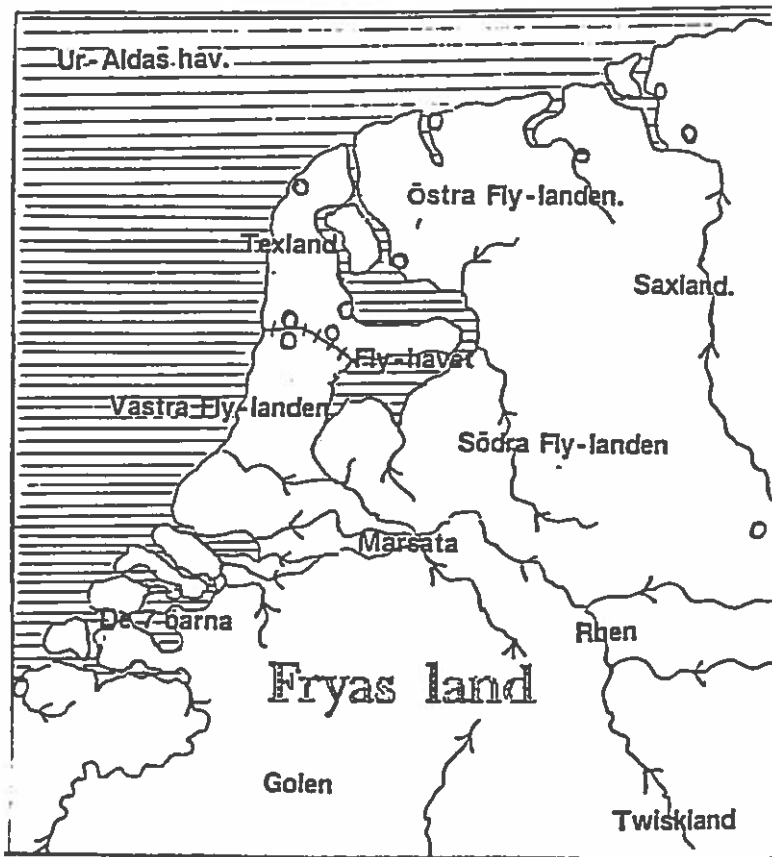
Mitt namn är Wiljo. Jag är den Jungfru, som följde med honom hit från Sachsenmarkerna. Under våra samtal upptäckte vi, att vi båda härstammade från Adelas folk.

Vi förälskade oss i varandra och senare blev vi man och hustru. Han lämnade mig ensam med fem barn, två söner och tre döttrar. Min äldste son he-

- ter Konered, Hochgana min andre. Äldsta dottern heter Adela, den andra Frulik och den yngsta Nocht.

Då jag for till Sachsenmarkerna räddade jag tre böcker: Sångboken, Berättelseboken och Helleniaboken. Jag skriver detta, för att man inte ska tro, att de är av Apollonia. Jag har haft mycket förargelse över detta, men nu vill jag också ha äran. Men jag har gjort mera:

Då Gosa-Makonta dött, vars godhet blev till ett ordspråk, begav jag mig ensam av till Texland, för att skriva av de skrifter, som hon lämnat efter sig. Då Frans sista vilja kom tillrätta, liksom Delas och Hellenias efterlämnade skrifter, gjorde jag det än en gång. Detta är Hellenias skrifter.

NU SKALL JAG SKRIVA OM FRISO.

Friso, som redan genom sitt manskap var en mäktig man, blev också av innevånarna i Stavoren vald till Gaugreve. Han hånade vårt sätt att försvara vårt land och vårt hav. Därför hade han grundat en skola, där han lärde de unga fäktkonsten enligt Krekalandens skick.

Jag tror dock, att han egentligen gjorde det för att knyta de unga till sig. För tio år sedan sände jag dit min bror. Ty jag tänkte, att när vi nu inte längre har någon Moder för att skydda oss för varandra, var det dubbelt nödvändigt att vara på sin vakt, så att han inte blev Herre över oss.

Gosa utnämnde ingen efterföljerska åt oss. Jag vill inte klandra henne för detta. Men här finns nu en del äldre, misstroagna människor, som menar att Modern träffat en överenskommelse med Friso i denna sak.

Då Gosa dött, ville folket från andra orter välja en ny Moder. Men Friso, som höll på att upprätta ett eget rike, frågade varken efter råd eller villkor från Texland.

När innevånarnas sändebud kom till honom, hävdade han: "Gosa var synsk och klokare än alla Grevar tillsammans. Ändå fann hon varken något ljus eller någon utväg i denna sak. Därför hade hon heller inte kurage att utse någon efterföljerska, som var tvivelaktig. Detta insåg hon snart. Därför skrev hon i sitt testamente: Det är bättre för er, att inte ha någon Moder, än en, som ni inte kan lita på."

Friso hade sett sig mycket omkring och var erfaren i krigföring.

Av Golernas och Furstarnas ränker och list hade han samlat och lärt sig precis så mycket, som han behövde för att leda de andra Grevarna dit han ville. Hör här, hur han därmed gick till verket.

Friso hade tagit sig en andra fru, som var dotter till Wilfrethe. Denne var under sin levnad Stavorens Övergreve. Med henne hade han två söner och två döttrar. Genom hans försorg blev Kornelja, hans yngsta dotter, gift med min broder. Kornelja är inget gott FRYA-namn och måste skrivas Kornhelja. Wemod, sin äldsta dotter, förmälde han med Kauch. Kauch, som också gick i skola hos honom, är son till Wichhirte, Gertmannernas Kung. Men Kauch är inte heller något bra FRYA-namn och bör skrivas Kap. De har lärt ut mera dåligt språk än goda seder.

Nu måste jag återvända till min historia. Efter den stora floden, vilken min fader beskrivit, blev många Jutter och Letter utdrivna ur den onda Baldasjön. De drevs av isen iväg över Kategat ner mot Denemarkens kuster. Där stannade de. Inga människor syntes till så därför tog de landet i besittning. Efter sitt eget namn kallade de landet Juttarland.

Senare kom många Denemarkare tillbaka från de höga landen. Men dessa bosatte sig längre söderut.

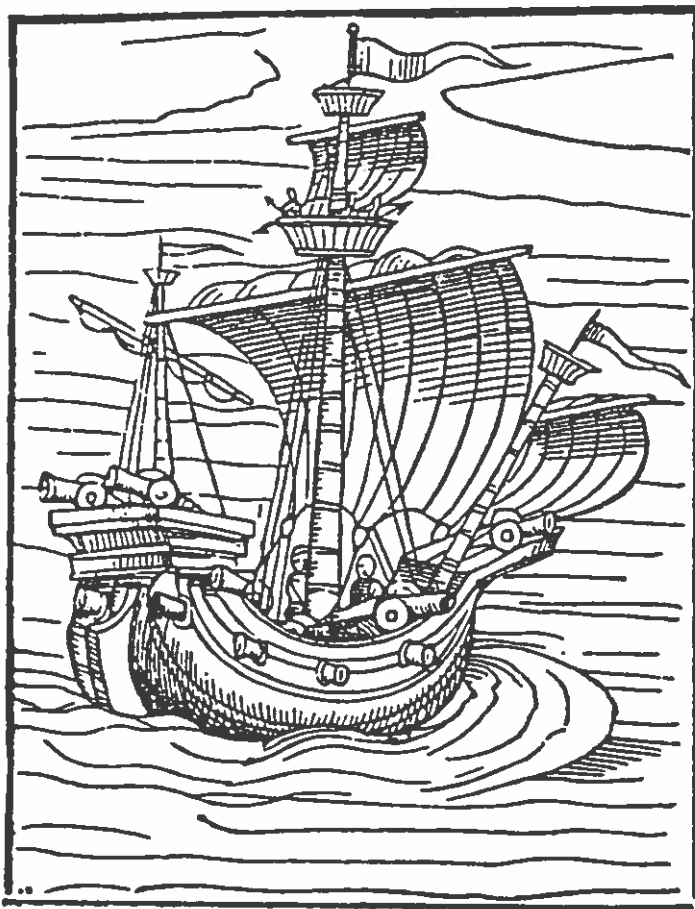
När Sjomännen, de som inte omkommit, återvände, begav de sig med de andra till Seelanden. På så vis kunde Jutterna behålla det land, dit Uur-Alda fört dem.

Seelands Skeppare, som inte nöjde sig med att leva enbart på fiske och som avskydde Golerna, drog iväg för att kapa Feniciska skepp.

Friso.

Vid Skenlands sydvästra hörn ligger Lindasborgen, också kallad Lindasnäsa. Den grundades, som det står i första boken, av vår Apoll. Alla kust- och inlandsinneväanarna hade där förblivit goda FRYAS. Drivna av hämndlystnad mot Golerna och Kältas efterföljare, slog de sig ihop med Seeländarna. Men detta förbund varade inte länge. Seeländarna hade nämligen, i motsats till FRYAS-folket, lärt sig fördärvliga seder och vanor av Magyarerna. Senare for var grupp för sig själv för att röva. Men om så krävdes, bistod de varandra med stor förtrolighet. Till slut blev det ont om goda skepp hos Seeländarna. Deras Skeppsbyggare hade omkommit och deras skogar, liksom deras land, var bortsopade av havet.

En vacker dag kom tre skepp oväntat seglande till vår Borg och ankrade upp vid ringvallen. Genom att vårt land förändrats så mycket efter katastrofen, hade de förrirat sig och missat Flymynningen. Köpmännen, som var med ombord, ville tillhandla sig nya skepp av oss. Därför hade de tagit med sig allehanda fina varor, som de rövat från Kälta-landen och Feniciernas skepp.

Eftersom vi själva inte hade några skepp, gav jag dem istället hästar och fyra beväpnade Budbärare, som skulle söka upp Friso. I Stavoren och utmed Alderga blir nämligen de bästa krigsskeppen av hård ek tillverkade, sådana som aldrig ruttnar.

Medan Seeländarna stannade kvar hos mig, for några Juttar till Texland och därifrån till Friso. Seeländarna hade rövat bort många av deras starkaste pojkar, som nu måste göra roddtjänst på deras skepp. Likaså hade de kidnappat deras största döttrar, för att avla barn med dem. De arma Juttarna kunde inte värja sig mot dem, därför att de inte hade några bra vapen.

När de nu berättat för Friso om sina lidanden och många ord växlats om detta, frågade denne slutligen om de inte hade någon bra hamn i sitt eget land. "Jo då", svarade Juttarna, "t.o.m. en mycket god, skapad av Uur-Alda. Den liknar en ölkruka: Halsen är trång, men i dess mage kan gott och väl ett dussin stora skepp ligga förtöjda. Men vi har varken Borg eller ett Borgförsvar för att värja oss mot rövarskeppen."

"Då måste ni bygga en", sade Friso. "Väl talat", sade Jutterna, "men vi har inga hantverkare eller byggverktyg. Vi som är kvar, är alla fiskare och Jutters (bärnstensfiskare). Alla andra har drunknat eller flytt till de höga landen."

Medan de så talade med varandra, kom mina Budbärare tillsammans med Seeländarna till Frisos gård. Lägg nu märke till, hur Friso visste att bedra alla, och detta till båda parter belåtenhet och till sin egen fördel.

Seeländarna lovade han, att de genom fasta avtal och till fasta priser skulle få femtio goda skepp årligen, utrustade med järnkättingar, armborst och allt, som hör till ett välriggat krigsskepp. Men då skulle de också lova, att lämna Jutterna ifred, liksom allt folk, som hörde till FRYAS stam. Ja, han ville göra ännu mera och uppmana alla våra Sjökämpar att gemensamt med Seeländarna och med honom som anförare, ge sig ut på sjörövarfärder.

När Seeländarna rest, lät han lasta fyrtio gamla skepp med fästningsvapen, ved, hårdbrända stenar, Timmermän, Murare och Smeder för att bygga Borgar.

Sin son Witto (det betyder den vite) skickade han med för att övervaka det hela. Allt vad som hände där, har inte berättats mig. Men så mycket har jag i alla fall fått veta, som att på båda sidor om havsmynningen blev en stark Borg byggd. I den förlades det folk, som Friso dragit till sig från Sachsenlandet. Witto friade till Sichhirte och gjorde henne till sin hustru. Wilhelm, så hette hennes far, var den högste Oldmannen bland Jutterna. Det är en lika hög rang som högste Greve. Wilhelm dog kort därpå och Witto valdes i hans ställe.

FRISOS VIDARE ÖDEN.

Genom sin första hustru hade Friso ärvt två svågrar, som var mycket kloka. Hetto (det betyder den hete), den yngste, skickade han som Sändebud till Kattaborgen, vilken ligger djupt inne i Sachsenmarkerna. Av Friso hade han fått med sig sju hästar, utom sin egen, som alla var lastade med kostbara ting, som de Seeländska sjörövarna kapat.

Två unga Seeländare och två unga Ryttare medföljde varje häst. De var rikt klädda och utrustade med guld i sina pungar.

Liksom Friso skickat Hetto till Kattaborg, sände han nu Bruno (den brune) - sin andre svåger - till Mannagårda-urda. Den har tidigare skrivits Mannagårda-forda i denna bok, men det var felaktigt.

Alla de rikedomar, som Frisos båda svågrar tagit med sig, blev efter omständigheterna bortgivna till Furstar, Furstinnor och utvalda flickor. När Frisos Sändebud kom ut på ängarna för att dansa med ungdomarna, lät de bära fram korgar med kakor och tunnor med det bästa ölet.

Efter dessa Sändebud lät Friso ungdomar ständigt dra igenom Sachsenmarkerna. Alla hade de guld i pungarna och gåvor, som de frikostigt delade ut. På värdshusen spenderade de obekymrat sina pengar tillsammans med de unga flickorna. Då Sachsarnas Väpnare blev avundsjuka på detta, skrattade Frisos Sändebud älskvärt och sade: "Om ni bara vågade bekämpa vår gemensamme fiende, skulle ni kunna ge era brudar mycket rikare skänker och ändå leva på stor fot!"

Frisos båda svågrar giftes bort med döttrar till de ärorikaste Furstar-
na. Senare utvandrade Sachsiska ynglingar och flickor i stora skaror till Flyhavet. Borgjungfrurna och de äldre Jungfrurna,

vet. Borgjungfrurna och de äldre Jungfrurna, som ännu mindes sin forna storhet, tyckte inte om Frisos göranden. Därför talade de inte heller gott om honom.

Men Friso, som var slugare än dem, lät dem prata på. Unga flickor snärjde han för sin sak med gyllene bojor. Överallt kungjorde de: "Vi har sedan länge ingen Moder mera, men det beror på, att vi nu är vuxna. Nu passar oss en Kung bättre, så att vi kan återerövra våra länder, som Mödrarna genom sin lättsinnighet förlorade.

Alla FRYA-barn har rättighet att göra sin röst hörd innan ett Kungaval blir beslutat. Men förrän det går så långt, att ni åter väljer er en Kung, vill vi också uttrycka vår mening. Såvitt vi förstår, är Friso utvald härtill genom Uur-Alda. Ty Uur-Alda har på förunderliga vägar fört honom hit. Friso känner till Golernas ränker och talar deras språk. Han kan därför bevaka deras listigheter. Sedan måste man bekta ytterligare en sak: Vilken Greve skulle väl kunna väljas till Kung, utan att de andra Grevarna avundades honom?"

Sådant tal spreds ut av de unga Jungfrurna, men de gamla Jungfrurna, om redan få till antalet, fann råd ur en annan fatabur. Överallt och till alla, som ville lyssna, förklarade de: "Friso gör som spindlarna. Om natten spinner han sina garn åt alla håll. På dagen överlistar han och fångar i dem sina ansvarslösa vänner. Friso påstår, att han inte tål varken Präster eller främmande Furstar. Men vi hävdar, att han inte tål någon, utom sig själv. För den skull kommer han inte heller att tillåta, att Borgen Stavia återuppbyggs. Detta är orsaken till att han inte vill ha någon Moder mera. Idag är Friso bara er Rådgivare, men imorgon kommer han att bli er Kung och få makt över er alla."

Hos folket uppstod nu två partier: De fattiga och de gamla, som åter ville ha en Moder och ungdomen, som var stridslysten och ville ha en Fader eller Kung, som kunde föra krig. De förstnämnda kallade sig "Moders-söner" och de andra kallade sig "Faders-söner". Men Moders-sönerna var inte mycket att räkna med, ty eftersom många skepp byggdes, fanns det gott om arbete för Skeppsbyggare, Smeder, Segelmakare, Repslagare och andra hantverkare.

Dessutom hade sjörövarna med sig alla slags smycken med vilka de försåg sina fruar, Jungfrurna, flickorna, alla sina släktingar och goda vänner.

Då Friso hållit hov i Stavoren cirka fyrtio år, dog han. Under sina bemödanden hade han återförenat många stater, men om vi hade någon glädje därav, det kan jag inte intyga. Av alla Grevar, som var före honom, blev ingen så ryktbar som Friso. Ty, som jag redan sagt, de unga Jungfrurna älskade honom, medan däremot de gamla gjorde allt för att klandra honom och göra honom avskydd bland folket. Trots detta kunde de gamla Jungfrurna inte störa honom i hans verk. Men genom sitt förtal hade de uppnått så mycket som att han dog utan att ha blivit Kung.

NU VILL JAG BERÄTTA OM FRISOS SON ADEL.

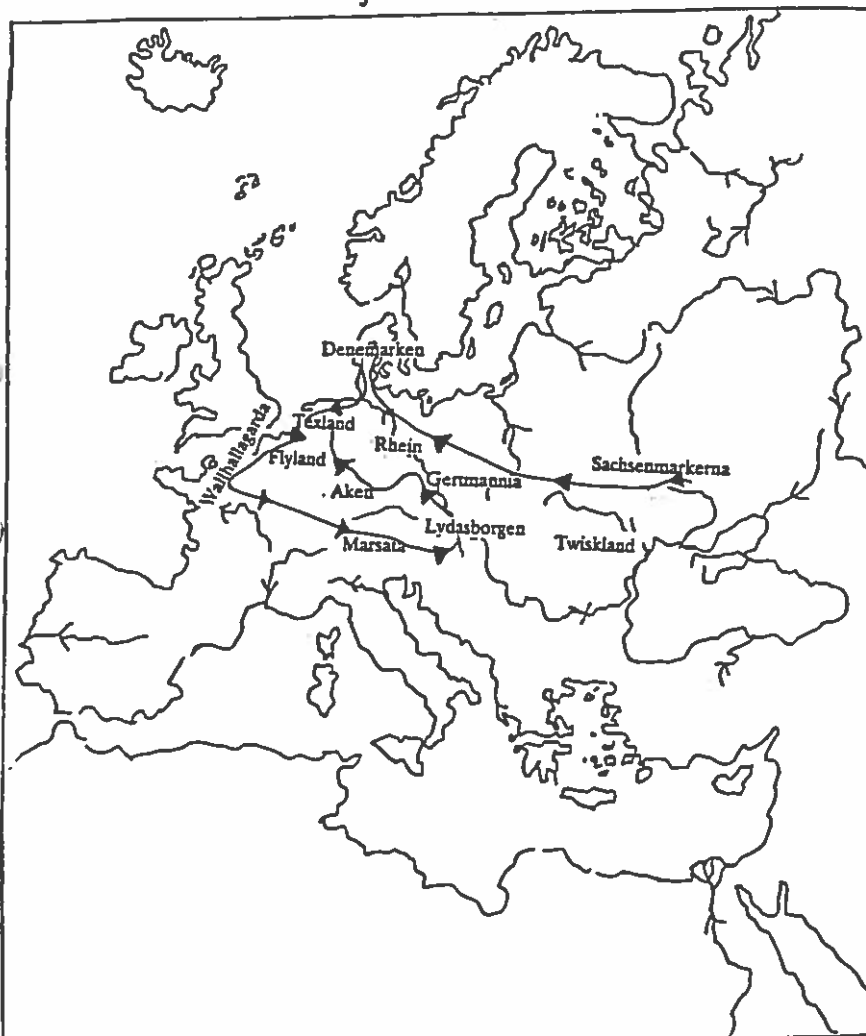
Friso, som lärt vår historia ur Adelingarnas bok, gjorde allt för att vinna deras vänskap. Sin äldste son, som han fick med sin hustru Swethirte, gav han genast namnet Adel.

Även om han med all makt kämpade mot, att Borgar byggdes och återställdes, sände han Adel till Texlands Borg för att han skulle lära känna alla våra lagar, språk och seder.

Då Adel var tjugo år, lät Friso honom gå i sin egen skola. När han var fullärd där, lät han honom resa genom alla stater. Adel var en mycket älskvärd, unga man. På sina resor hade han fått många vänner. Därav kom det sig, att folk kallade honom Atharik (rik på vänner), något som senare var honom mycket till gagn.

Ty då fadern dött, efterträdde han honom utan att någon annan Greve överhuvudtaget kom på tal.

Vid den tiden, då Adel studerade i Texland, fanns på Borgen en mycket älsklig Jungfru. Hon kom från Sachsenmarkerna, från det land, som kallas Suebaland. Därför kallades hon i Texland för Suebene, fast hennes riktiga namn var Ifkja.

Adel hade förälskat sig i henne och hon i Adel. Men hans far befälde honom att vänta litet. Adel lydde, men så fort hans far dött och han själv bestämde, skickade han genast bud till Bertholde, Jungfruns far, för att fråga honom, om han ville skänka honom sin dotter.

Bertholde var en Furste med ofördärvade seder. Han hade skickat Ifkja till Texland i den förhoppningen, att hon en gång skulle väljas till Borgjungfru i landet.

När han nu fick reda på deras böjelse för varandra, gav han dem sin välsignelse.

Ifkja var en flink FRYA-dotter. Såvitt jag lärde känna henne, arbetade hon alltid och bemödade sig om att åter bringa alla FRYAS barn under samma lagar och en "hatt".

För att vinna människorna för sin sak, reste hon med sin make från sitt hem genom alla Sachsenmarkerna och därifrån till Gertmannia.

Gertmannia hade Gertmannerna kallat den stat, som de fått genom Gosas försorg.

Därefter for de till Denemarken och vidare med skepp till Texland. Från Texland reste de till västra Flyland och utmed kusten till Wallhallagarda. Därifrån följde de Zuiderryn, tills de efter stora strapatser på övre Rhein, anlände till Marsaterna, vilka vår Appollonia beskrivit.

Sedan de stannat här en tid, for de åter nedför Rhein till lågländerna. Nedför Rhein kom de fram till trakterna av den gamla borgen Aken. Där blev helt oväntat fyra av deras tjänare mördade och plundrade in på bara kroppen. De hade kommit litet efter de andra. Min bror, som alltid var på sin vakt, hade tidigare strängeligen förbjudit dem detta, men de hade inte lyssnat. Mördarna, som utfört dådet, var Twiskländare. De går numera djärvt över Rhein för att mörda och plundra.

Twiskländarna är fördömda och förlupna FRYA-barn, men sina kvinnor har de rövat från Tartarerna.

Tartarerna är ett brunt FINDA-folk. De kallas så, eftersom de för krig mot alla folk - "Uttarta".

Alla Tartarer är ryttare och banditer. Därför har Twiskländarna också blivit så blodtörstiga. De Twiskländare, som utför sådana grymheter, kallade sig själva fria eller "Franken".

Min bror berättade, att bland dem fanns röda, vita och bruna människor. De som var röda eller bruna, tvättade sitt hår i kalkvatten, tills det blev vitt. Men eftersom deras ansikte förblev brunt, såg de ännu fulare ut genom detta förfarande.

Precis som Appollonia före dem, besökte Adel och Ifkja även Lydasborgen och Alderga. Därefter passerade de genom Stavorens byar till sitt folk. Under sin resa uppträdde de så älskvärt, att människorna överallt ville behålla dem hos sig.

Tre månader senare sände Adel bud till alla vänner, som han skaffat sig och bad dem sända kloka män till honom i Minne-månaden (maj).

/Här fattas två sidor, vilka förmodligen år 1255 e.Kr. blev oläsliga genom vattenskada, eller gick förlorade./

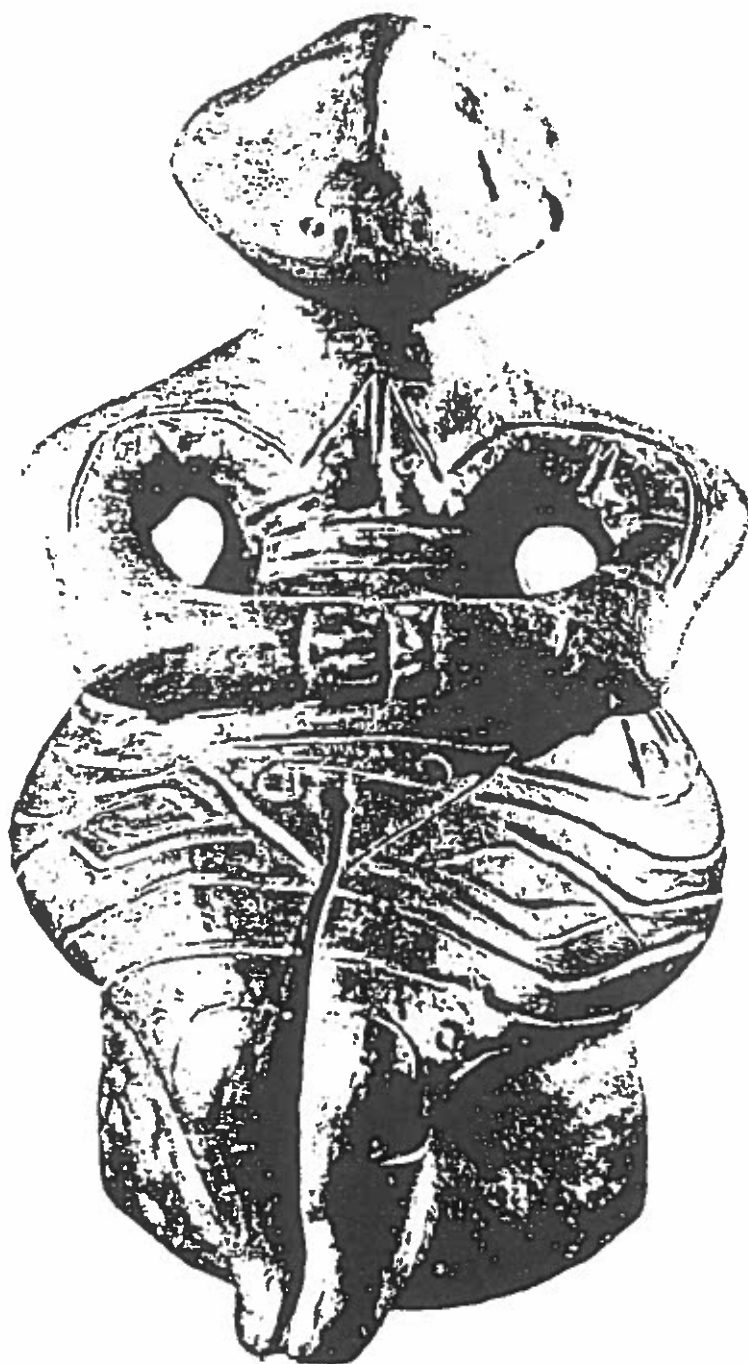
.....hans fru, sade han, som varit Jungfru i Texland, hade fått en avskrift därav. I Texland blev många skrifter funna, som inte är kopierade i Adelingarnas bok. En av dessa skrifter innehöll "Gosas sista vilja" och ofentliggjordes efter Frisos död av den äldsta Jungfrun Albetha.

BEEDENS OCH RIKAS SKRIFTER

Mitt namn är Beeden, son till Hochgana. Konered, min onkel, gifte sig aldrig och dog därför barnlös. Man valde mig i hans ställe. Adel, den tredje Kungen med detta namn, tillstyrkte detta val på det villkoret, att jag erkände honom som min Herre. Utom min onkels hela arv gav han mig mycket mark och jord, som gränsade till min arvslott, på det villkoret, att jag skulle låta människor flytta dit, som aldrig skulle.....

/På detta ställe fattas i Oera-Linda krönikan c:a 20 sidor, på vilka Beeden skrivit om Kungen Adel III. Denne Adel III blev av historieskrivarna också kallad Ubbo./

.....därför vill jag unna honom en plats här.

BREV FRÅN RIKA, GAMMELJUNGFRUN, UPPLÄST I STAVOREN VID EN JUULFEST.

Jag hälsar er alla, som kom hit med Friso.

Ni anser själva, att ni inte är skyldiga till avguder. Den saken vill jag inte tala om nu. Idag vill jag peka på en förbrytelse, som inte är så mycket bättre. Antingen ni känner till det, eller inte, så har Uur-Alda tusen hedersnamn. Dock vet vi, att Uur-Alda kallas Allfader, eftersom han skapade allt och allt växer till hans skapelses livsuppehälle.

Det är sant, att Irtha med tiden också kallades Allnärare, eftersom hon frambragte alla frukter och nötter, av vilka djur och människor livnära sig. Men hon skulle inte kunna frambringa några nötter eller frukter om inte Uur-Alda givit henne kraften därtill. Också kvinnor, som låta sina barn amma vid bröstet, kallas för livnärerskor. Men om Uur-Alda inte givit dem mjölken, hade den inte varit till någon nytta för deras barn.

Så blir Uur-Alda till sist ensam livnäraren. Att Irtha med tiden kallades All-livgiverskan och en Moder-närarinna, är förklarligt. Men när en karl låter kalla sig försörjare, eftersom han är fader, så kränker det logiken.

Men jag vet, varifrån denna dårskap kommer. Hör på mig! Ty den kommer från våra fiender. Om ni skulle ta efter dem, skulle ni bli förslavade till FRYAS smärta och till straff för ert högmod.

Jag ska berätta för er, hur det gick till hos slavfolken. Kanske kan ni ta lärdom därav. Främmande Kungar, som lever efter sina villkor, traktar efter Uur-Aldas krona. Avundsjuka på att Uur-Alda heter Allfader, vill de också kallas folkens fäder. Men nu vet alla, att en Kung inte behärskar jordens fruktbarhet och att hans levebröd kommer från folket. Men trots detta framhärdar de i sitt övermod.

För att nå sitt mål, nöjde de sig inte med frivilliga gåvor, utan beskattade folket. För den skatt, de fick in, värvade de utländska legosoldater, som de förlade på sina gårdar. Sedan tog de många kvinnor till älskarinnor och de mindre Herrarna och Furstarna gjorde likadant. När det senare uppstod strid och missämja i hushållen och man beklagade sig däröver, svarade de: "Varje man är far för sitt hushåll och därför ska han också vara dess Herre och Domare".

Sedan tilltog självsvaldet. På samma sätt som männen godtyckligt härskade över sitt husfolk, regerade Kungarna över länder och folk. När Kungarna genomdrivit, att de kallades folkets fäder, gick de och gjorde statyer av sig själva. Dessa beläten lät de ställa upp i kyrkorna och intill sina avgudar. De som inte ville buga sig inför dem avrättades eller belades med bojar. Era förfäder och Twiskländarna umgicks med de främmande folken och från dem har ni lärt dessa dårskaper.

Men det är inte bara så, att några av era män har gjort sig skyldiga till att åkalla dessa avgudar. Jag måste också beklaga mig över många av era kvinnors vandel. Om det bland er finns män, som vill jämställa sig med Uur-Alda, så finns det också kvinnor, som anser, att de kan mäta sig med FRYA.

Bara för att de fött barn, kallar de sig Moder. Men de glömmar, att FRYA födde barn utan någon mans medverkan. Ja, inte endast FRYA och Äromodern ville de beröva deras ärofulla namn, utan att de i något avseende kunde likställa sig med dem. Precis på samma sätt bär de sig också åt med sin nästas äronamn. Där finns kvinnor, som kallar sig Fru, fast de vet, att denna titel endast tillkommer Furstens Fru. Sina döttrar låter de kallas för Jungfrur, fast de vet, att ingen ung flicka får heta så, om hon inte tjänstgör på en Borg.

Ni inbillar er alla, att ni blir bättre genom att stjäla ett namn. Men ni glömmar, att avund vidlåder detta oskick och att all ondska sås av sin egen avels-kuk. Omvänder ni er inte, kommer ondskan att med tiden växa sig så stark, att man inte kan se en ände på den. Era barn ska plågas av detta, utan att förstå, varför de gisslas.

Trots att ni inte längre bygger några Borgar åt era Jungfrur, utan lämnar dem åt sitt öde, kommer de ändå att stanna kvar hos er. Ur skogar och hålor ska de tränga sig fram och förkunna för era efterkommande, att ni avsiktligt gjorde er skyldiga till alla dessa illgärningar.

Sedan kommer man att förbanna er. Gripna av fasa försöker era vålnader stiga upp ur sina gravar för att åkalla Uur-Alda, FRYA och hennes Jungfrur. Men ingenting kan rädda dem förrän Juul gått in i sitt nya lopp. Detta skall ske först, när 3000 år gått efter detta århundrade.

SLUT PÅ RIKAS BREV.

SVARTE ADELS KRIG.

/Här slutar Beedens skrivelse. Inledningen till den följande skriften har förkommit. Ingen vet, vem som skrivit den. Förmodligen har det varit en son eller sonson till Beeden./

..... Därför vill jag först berätta om den svarte Adel. Svarte Adel var den fjärde Kungen efter Friso. I sin ungdom hade han studerat i Texland, senare i Stavoren och därefter rest genom alla staterna.

När han var 24 år, ordnade hans far, att han blev vald till Asega-Askar (indrivare). Då han nu blivit Askar, verkade han alltid till de fattigas fördel. "De rika", sade han, "begår tillräckligt med orättfärdigheter genom sitt guld. Därför är det inte mer än rätt, att vi ömmar för de fattiga."

Genom denna och liknande åsikter blev han de fattigas vän och de rikas fasa. Till slut gick det så långt, att hans far såg honom med oblida ögon. När fadern dött, intog han dennes plats. Ty han ville också behålla sitt ämbete, så som Kungarna i Östern brukar. De rika fann sig inte i detta, men då sam-mangaddade sig folket och de rika kunde skatta sig lyckliga att undkomma helskinnade från mötet.

Från denna tid hörde man aldrig mer talas om jämlikhet och rättvisa. Svarte Adel dömde de rika och fjäskade för de fattiga. Med deras hjälp kunde han lägga beslag på allt, som han hade ett gott öga till.

Kung Askar, som han alltid kallades, var sju fot lång. Lika väldig som hans gestalt var, lika stora var hans krafter. Han var mycket klok och förstod allt som avhandlades, men i hans planer kunde man inte spåra någon visdom. Han hade ett vackert ansikte, men en hal tunga och ännu svartare än hans hår var hans själ.

När han varit Kung i ett år, tvang han alla ungdomarna i landet att en gång årligen komma till hans läger, för att där hålla en

krigsövning. Först hade han svårigheter med detta. Men till slut blev detta så omtyckt, att såväl gammal som ung kom från alla orter för att fråga, om de fick vara med. Då han kommit så långt, grundade han krigsskolor.

De rika kom, klagade och påpekade, att deras barn numera varken lärde sig skriva eller läsa. Askar brydde sig inte om dessa klagomål. Men då kort därpå en krigsmanöver hölls, klev han upp på en stol och utbrast: "De rika har kommit till mig för att klaga över, att deras pojkar inte längre lär sig att läsa och skriva tillräckligt. Jag har inte svarat på detta. Men här vill jag framföra min mening och låta den allmänna församlingen besluta om detta."

När nu alla nyfiket såg upp mot honom, fortsatte han: "Efter vad jag kan förstå, måste man nuförtiden överlåta läsandet och skrivandet till Jungfrurna och de gamla och visa bland folket. Jag vill inte tala illa om våra förfäder. Men jag hävdar, att under den tiden, som somliga berömmar så högt, spridde Jungfrurna en oenighet i vårt land, som Mödrarna inte förmådde driva bort. Vad värre var: Medan de pratade och debatterade om onyttiga vanor, kom Golerna och erövrade alla våra fina södra länder från oss. Idag har de redan, tillsammans med våra vansläktade bröder och deras krigare överskridit Schelde. Därför måste vi nu bestämma oss för, om vi vill bära ok eller svärd. Om vi önskar förbli fria, måste ungdomen för en tid ersätta läsandet och skrivandet. Istället för att leka WIP och ZWICK på sina möten, måste de öva sig med svärd och lans.

Om vi är grundligt tränade och pojkarna stora nog för att bära hjälm och sköld och handskas med vapen, skall jag med er hjälp kasta mig över våra fiender. Golerna ska då gälda sina hjälpare och krigares nederlag med det blod, som flyter ur deras sår på våra fält. När vi en gång drivit ut fienden, måste vi fortsätta därmed ända tills det inga fler Goler, Slaver eller Tatarer mer finns att fördriva ur FRYAS land."

"Det är rätt!" ropade de flesta och de rika vågade inte längre öppna munnen. Detta tal hade han säkert förberett och låtit skriva ut i förväg. Ty samma kväll fanns avskrifter i tjugo händer och alla var likalydande.

Senare befallde han Sjomännen att tillverka dubbla förstävar, vid vilka man kunde fästa armborst av stål. De som struntade i att göra detta, blev ålagda böter. Kunde någon svära på, att han inte hade tillräckligt med pengar, ålades de rika i byn att betala istället.

Nu ska vi se, hur det hela avlöpte. I Brittaniens nordliga bergstrakter lever ett skottskt folk, som till största delen härstammar från FRYAS folk. Några härstammar från Kältas anhängare, andra från Britter och flyktingar, vilka, allteftersom tiden gick, flydde dit från tenngruvorna. Alla som kom från tenngruvorna hade utländska hustrur eller kvinnor av utländsk härkomst. De lydde under Golernas herravälde.

Deras vapen är bågar av trä och spjut med spetsar av hjorthorn eller av eldstenar (flinta). Husen är byggda av torv och halm och några bor i grottor i bergen. Får, som de rövat, är deras enda rikedom. Bland Kälta-anhängarnas avkomlingar bär några ännu järnvapen, som de ärvt av sina förfäder.

För att ni nu rätt ska förstå mig, måste jag låta min berättelse om det skottska folket vila. Istället skriver jag något om de nära Krekalanden. Des-

sa tillhörde förr bara oss. Men efter de svåra tiderna, har avkomlingar till LYDA och FINDA bosatt sig där. Av de senare kom sent omsider en hel hop från Troja. Troja hette en stad, som folken i det fjärran Krekaland intog och förstörde.

Sedan Trojanerna slagit sig ner i de nära Krekalanden (Italien) byggde de med flit allteftersom tiden gick, en stark stad med vallar och Borgar, som de kallade Rome, det betyder utrymme. När de genomfört detta, gjorde sig folket med list och våld till Herrar i landet.

Innevånarna, som bor på sydkusten av det Medelländska havet, har till största delen kommit från Phönizien. Phönizierna är ett bastardfolk av FRYAS, FINDAS och LYDAS blod. LYDAS folk lever som slavar. Men genom kvinnornas otukt, har dessa svarta män fördärvat folket och färgat det brunt. Detta folk och Romarna kämpa ständigt om herraväldet i Medelhavet.

Romarna lever i fiendskap med Phönizierna. De romerska Prästerna, som ensamma vill behärska riket, kan inte tåla Golerna. Först erövrade de Misselia från Phönizierna och sedan allt land, som ligger söderut, västerut och norrut till och med Brittaniens södra del. Överallt jagade de bort de Phöniziska Prästerna, det är Golerna. Då sökte sig tusentals Goler en fristad i Nordbritannien.

En kort tid innan hade den högste Golen flyttat in i en Borg, som heter Keren-Ak (i Bretange), vilket betyder Horn. Från sitt högkvarter lät han order gå ut till alla Goler. Allt deras guld hade samlats till "Keren Herne" eller Keren-Ak, en Stenborg, som en gång tillhörde Kälta. Därför ville Kälta-anhängarnas Jungfrur ha Borgen tillbaka. På så vis hade fiendskap uppstått mellan Jungfrurna och Golerna. Fejd och strid med mord och brand hade drabbat bergslandet. Våra Sjömän hämtade ofta ylle där, som de bytte till sig mot garvade hudar och skinnvaror. Askar for ofta med dem dit.

I tysthet hade han slutit vänskap med Jungfrurna och några av Furstarna och förbundit sig att jaga ut Golerna ur Keren-Ak. Då han nu återkom, utrustade han Furstarna och Krigsfolket med hjälmar av järn och stålbågar. Kriget bröt ut och kort därpå flöt strömmar av blod nedför bergens sluttningar.

När Askar tyckte, att lyckan stod honom bi, for han med 40 skepp bort till Keren-Ak, som han intog. Golernas hövding med allt sitt guld tog han till fånga. Folket, som kämpat tillsammans med honom mot Golernas krigare, hade han lockat till sig från Sachsenlanden med löften om stort krigsbyte och rov. Alltså blev intet kvar åt Golerna. Efteråt intog han två öar som startplatser för sina skepp. Därifrån utgick han senare för att kapa Phöniziska skepp och plundra de städer, som låg inom räckhåll.

När han återvände, hade han med sig 600 av de starkaste ynglingarna från det skottska bergsfolket. Han påstod, att han tagit dem som gisslan för att försäkra sig om, att deras föräldrar skulle förbli trogna mot honom. Men det var lögn. Han höll dem i själva verket som livvakt vid sin gård, där de dagligen fick undervisning i ridning och hanterandet av vapen.

Svarte Adels krig.

Denemarkarna, som sedan länge ansett sig vara överlägsna "Sekempar" hade först inte hört talas om Askars ärorika dåd. Men när ryktet nådde deras öron, blev de så avundsjuka på honom, att de ville börja krig såväl till sjöss som till lands. Se där, hur han lyckades undvika ett krig!

SÅ LYDER FRANAS SISTA VILJA.

Hell, alla ädla FRYAS! I Uur-Aldas namn hälsar jag er från FRYA och friheten!

Jag ber er, att om jag skulle dö, innan jag utsett en efterföljerska, kalla då Tuntja, som är Borgjungfru på borgen Medeasblick. Hon är för närvarande den bästa.

DETTA HAR GOSA LÄMNAT EFTER SIG.

Hell, alla människor!

Jag har ännu inte utsett någon Äromoder, eftersom jag inte vet någon, som är lämplig. Därför är det bättre för er, att inte ha någon Moder alls, än en, som ni inte kan lita på. Vi har gått igenom en ond tid, men det kommer ännu en. Irtha har inte fött den och Uur-Alda har inte skapat den.

Österifrån kommer den och från Prästernas hjärtan. Så mycket lidande skall den framföda, att Irtha inte mäktar dricka blodet efter alla sina dödade barn.

Mörker skall utbreda sig över människornas sinnen liksom åskmoln framför solljuset. Överallt skall list och avgudar uppträda för att kämpa mot frihet och rättvisa.

Rätt och frihet skall duka under och vi med dem. Men segern skall vedergälla förlusten. Våra efterkommande skall lära folket och slaverna innebörden av tre ord: Kärlek - Frihet - Rättvisa.

Först skall de lysa, men sedan kämpa mot mörkret, tills det blir ljus och klart i människornas huvuden och hjärtan.

Därefter sopas tyranniet bort från jorden, så som åskmolnen av stormvindarna. Inga avgudar skall längre ha någon makt.

GOSA.

KONEREDS SKRIFT.

Mina förfäder har efter varandra skrivit denna bok. Jag vill därför fortsätta den, eftersom det inte längre finns någon Borg i mitt land, där, som förr, minnena kan tecknas upp.

Mitt namn är Konered. Min far hette Frethorik och min mor Wiljo. Efter min faders död, blev jag vald till hans efterträdare. Då jag var 50 år, utsåg man mig till Gaugreve.

Min far har beskrivit, hur Lindaorterna och Ljuthgården blev förödda. Lindahem är ännu försvunnet. Lindaorterna begrovs delvis och den nordliga Ljuthgården helt i salthavet. Det brusande havet slår mot Borgens ringvall.

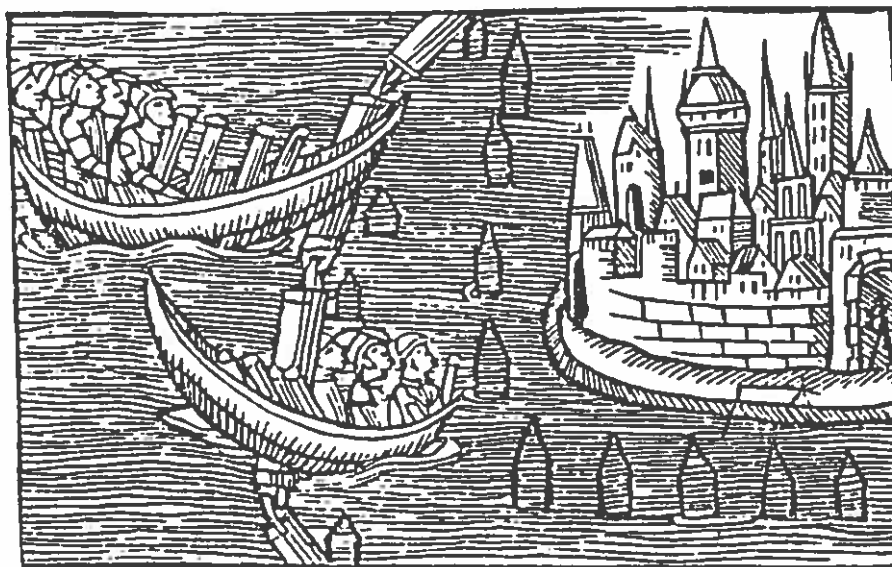
Som min far berättat, gick de människor, som förlorat sina ägodelar dit och byggde sig små hus innanför ringvallen. Därför heter Skansen nu Luitwerd. Sjöfolket säger Luiwerd, men det är tokprat.

I min ungdom var det land, som ligger utanför ringvallen bara sump och träsk. Men FRYAS folk är flitigt och duktigt. Det blir varken för trött eller utmattat för att nå ett mål. Genom att gräva diken och bygga kustdammar av den jord, som kom från dikena, skapade vi oss goda hem utanför ringvallen. Området ser ut som en hov, tre längdmått (5 km) åt öster, tre längdmått söderut och tre längdmått åt väster.

Nu är vi sysselsatta med att påla vattenstockar, för att göra en hamn som skydd för vår ringvall. Tills verket är färdigt, måste vi Sjöfolk hålla ut.

I min ungdom såg det bedrövligt ut här, men idag är de små hyddorna ersatta med hus, som står i rader. Det lidande och de skavanker, som släpades in med fattigdomen, blev åter utdrivna med flit.

Av detta bör var och en lära, att Uur-Alda, vår Allfader, livnär alla skapelser på villkor att de försörjer sig själva och hjälper varandra.

SKRIFTEN MED GOSAS RÅD.

När Uur-Alda gav människosläktets mödrar barn, lade han ett språk på allas läppar och allas tungor. Denna gåva hade Uur-Alda givit människorna, för att de skulle förstå varandra och för att de skulle veta, vad man måste avhålla sig ifrån och vad man måste iakttä för att finna salighet och bevara den för all evighet.

Uur-Alda är vis och god och ser allt i framtiden. Eftersom Uur-Alda visste, att lycka och salighet skulle fly från jorden när ondskan besegrade dygden, hade han kopplat samman språket med en särskild egenskap. Denna egenskap var, att man med språket inte kunde tillgripa lögner eller använda bedrägliga ord utan att stamma och rodna. På så vis kunde man genast känna igen hjärtats ondskan. Eftersom vårt språk alltså banar väg till lycka och välsignelse och vakar över onda böjelser, kan det med rätta kallas för ett Gudsspråk. Alla, som vill hålla det i ära, hedrar därmed sig själva.

Men, vad har hänt! Så snart som det bland våra halvbröder och halvsysstrar framträdde bedragare, som själva utgåvo sig vara gudarnas tjänare, förändrades allt. De svekfulla Prästerna och onda Furstarna, som i alla tider hållit ihop, ville leva efter sitt eget godtycke och handla utan hänsyn till de gudomliga lagarna. I sin ondskan uppfann de ett eget språk, så att de i närvaro av andra kunde tala om onda ting och ovärdiga saker, utan att förråda sig genom att stamma eller att en rodnad missfärgade deras ansikten. Men vad födde detta för följder?

Lika långsamt som frön av goda växter, vilka blivit sådda i dagsljus av goda människor, spirar ur jorden, lika långsamt groer den onda säden mot ljuset. Den säd, som i lönndom och mörker blev sådd av onda människor.

De lättsinniga flickorna och de kvinnliga pojkarna, som kurtiserade med Prästerna och Furstarna, lockade det nya språket ur sina älskare och spred ut det bland folket, tills dessa fullständigt glömt bort Uur-Aldas språk.

Vill ni nu veta resultatet därav? Nu, då stammning och rodnad inte längre förråder deras onda gärningar, har dygden utplånats.

Visheten och friheten följde samma öde. Endräkten krossades och osämjan intog deras platser. Kärleken har flytt. Otukten sitter till bords samman med avunden. Där det förr rådde rättvisa, härskar nu svärdet.

Alla är slavar: Folket under sina Herrar och Herrarna under avunden, de onda lustarna och begären.

Om de bara hade nöjt sig med att uppfinna ett språk, kanske allt hade gått väl ännu en tid. Men de uppfann så många språk som det fanns stater. För den skull förstår det ena folket det andra lika dåligt som kon, hunden och vargen begriper fåret. Det kan Sjöfolket intyga. Därför har det blivit så, att alla slavfolk betraktar varandra som främlingar och att de, som straff för sin tanklöshet och förmäthenhet, måste bekriga varandra, tills de alla är utrotade.

REINTJAS UPPDRAG.

Bland ruinerna av den förstörda Borgen Stavia uppehöll sig fortfarande en klok Borgjungfru med några Jungfrur. Hennes namn var Reintja och hon åtnjöt stort rykte för sin klokhet. Jungfrun erbjöd Askar sin hjälp på villkor att Askar åter skulle bygga upp Staviaborgen. Då han samtyckt till detta, begav sig Reintja med sina tre Jungfrur till Hals (liten stad vid infarten till Aalborg). Hon for nattetid och på dagarna talade hon på alla marknader och möten.

Uur-Alda, sade hon, hade ropat till henne genom åskan, att alla FRYA-folk måste bli vänner. Förenade som systrar och bröder, annars skulle FIN-DA-folket komma och utplåna dem alla från jordens yta. Efter ett åskväder

skulle FRYAS kära Vaktjungfrur ha uppenbarat sig sju nätter å rad. Dessa lär ha sagt:

"FRYAS länder hotas av en olycka med ok och kedjor. Därför måste alla folk, som leder sin härkomst ur FRYAS blod och kallat sig FRYAS barn eller FRYAS folk ta bort sina andra namn och endast kalla sig FRYAS.

Sedan måste alla resa sig och fördriva FINDAS folk från FRYAS fäderne- arv. Om de inte gjorde så, skulle de få slavband om sina halsar. De utländska Herrarna skulle misshandla deras barn och gissla dem, tills blodet flöt ner i gravarna. Sedan kommer era förfäders skuggor att uppenbara sig, för att väcka er och förebrå er för er feghet och tanklöshet."

Det enfaldiga folket, som genom Magyarernas gärningar redan var vana vid dumheter, trodde på allt hon sade och mödrarna tryckte sina barn till bröstet. Då Reintja hade övertalat Kungen av Hals och alla de andra människorna till samverkan, sände hon bud till Askar.

Själv for hon utmed den Baltiska sjöns kuster. Därifrån begav hon sig till Lithauerna, som kallades så, därför att de alltid hugger mot sina fienders ansikten ("onhliethe Hawe" = hugga ansiktet).

Lithauernerna (hlith-hawar) är flyktingar och fördömda av vårt eget folk. De stryker nu omkring i Twisklanden. Sina hustrur har de mest rövat från Tartarerna. Tartarerna är en gren av FINDAS släkte. I Twiskländerna kallas de så, därför att de aldrig kan hålla fred, utan ständigt utmanar folk - "ut tarta" - d.v.s. till strid.

Reintja for vidare bortom Sachsenlanden tvärs genom Twisklanden för att överallt förkunna samma sak. Efter två år kom hon hem utmed Rhein.

I Twiskländerna hade hon utgett sig för att själv vara Moder och sagt, att de alla skulle få komma tillbaka som fria och lojala människor. Men då måste de gå över Rhein och jaga bort Golerna från FRYAS södra länder. Om de gjorde detta, skulle hennes Kung Askar gå över Schelde och återerövra landet där.

Hos Twwiskländarna hade många onda seder smugit sig in genom Magyarerna och Tartarerna, men många hade också hållit fast vid våra lagar. Därför fanns där ännu kvar Jungfrur, som undervisade barnen och delade ut de gamla råden. Först var de avundsjuka på Reintja, men till sist lovordades hon överallt för sina framgångar och anspråkslöshet där det var nyttigt och nödvändigt.

Så snart Askar genom Reintjas sändebud fått besked om, att Juttarna var avundsjuka, sände han genast iväg Budbärare till Kungen i Hals. Skeppet, som Kurirerna reste med, var fullastat med kvinnosmycken. Däribland fanns också en gyllene sköld, på vilken Askars gestalt konstfullt var återgiven.

Budbärarna skulle höra sig för om Askar kunde få Kungens dotter, Fret-hogusta, till hustru. Frethogusta kom ett år senare till Stavoren. I hennes följe fanns också en Magy. Ty Jutterna var sedan länge fördärvade. Kort efter det Askar gift sig med Frethogusta, byggdes ett tempel i Stavoren. Där uppställdes onda och avskyvärda bilder med guldstickade dräkter. Det påstods också, att Askar om natten och i särskilda ofärdstider knäböjde inför dem tillsammans med Frethogusta. Men så mycket är säkert: Borgen Stavia blev aldrig återuppbyggd!

Då Reintja hade återkommit, uppsökte hon vredgad Prontlik, Modern i Texland, för att beklaga sig. Prontlik sände bud överallt, vilka meddelade, att Askar bedrev avguderier...../några rader borta/.....Askar tog ingen notis om detta då en flotta oväntat anlände från Hals. Om natten jagades Jungfrurna ut ur Borgen. På morgonen var allt som fanns kvar av Borgen på Texland en glödande ruinhög. Prontlik och Reintja sökte skydd hos mig. Då jag senare tänkte efter, tycktes det mig, som om detta skulle kunna bli till skada för mitt Gau-område. Därför funderade vi ut en listig plan, som skulle gagna oss.

Se här, hur vi gick till verket! Mitt i Krylwald, öster om Luidwert, ligger vår Flykt- eller Försvarsborg, som man bara kan nå på slingrande stigar. Till denna Borg hade jag sedan länge sänt unga Väktare, som alla hatade Askar. De höll alla andra människor borta från Borgen. Nu hade det hos oss gått så långt, att kvinnor och män berättade spökhistorier om "vita frun" och "ulder-

Reintjas uppdrag.

De folk, som gränsar till Frankerna, kallade sig "Thiots söner", vilket betyder detsamma som "folksöner". De hade förblivit fria människor, då de aldrig ville erkänna varken Kung, Furstar eller herrar, utom dem, som blivit valda efter samfällid vilja och av en allmän församling.

Askar hade tidigare av Reintja fått veta, att Twiskländarnas Furstar för det mesta levde i fiendskap och fejd med varandra. Nu föreslog han dem, att de skulle välja en Hertig ur hans folk, eftersom han oroade sig för, att de annars skulle komma att slåss med varandra om herraväldet. Han framhöll också, att hans Hövdingar kunde tala med Golerna. Detta, menade han, var också Moderns syn på saken. Då möttes Twiskländarnas ledare och efter tre gånger sju ETMAL (tjuogoen dagar) valde de Alrik till Hertig.

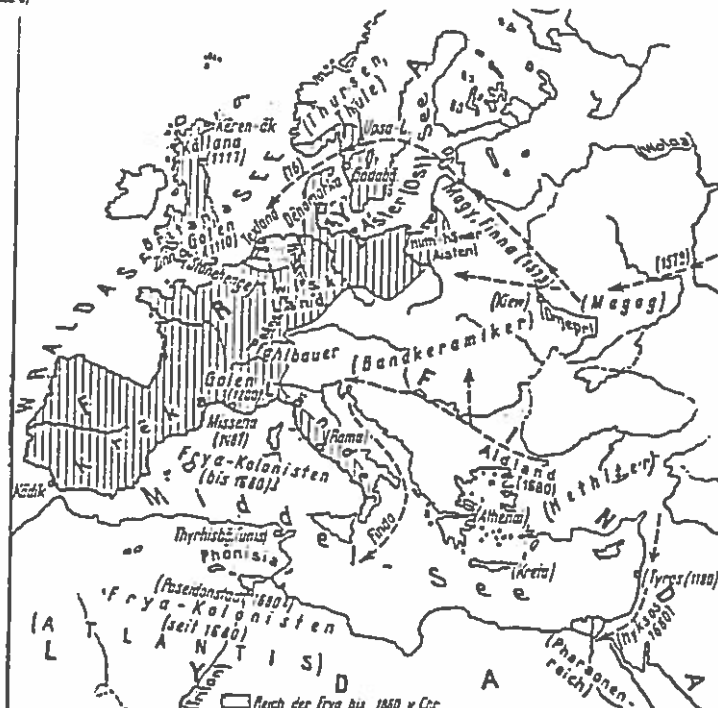
Alrik var Askars brorson. Askar gav Alrik tvåhundra Skottar och hundra av de starkaste Sachsarna som livvakt. Ledarna måste nu sända tre gånger sju av sina söner som gisslan för sin trohet mot Stavoren.

När nu allt så långt förlöpt efter hans önskan och man skulle gå över Rhein, ville Frankernas Kung inte stå under Alriks befäl. På så vis blev allt en enda villervalla. Askar, som trodde, att allt var i sin ordning, landade med sina skepp på andra sidan Schelde. Men där var man redan tidigare underrättad om hans ankomst och på sin vakt.

Lika fort som de kommit, måste de fly och Askar själv blev tillfångatagen. Golerna fattade inte, vem de gripit, så senare blev han utväxlad mot en förnäm Goler, som Askars folk tagit hand om.

Medan detta skedde, drog Magyarerna ännu hänsynslösare än förut fram över våra grannars länder. Vid Egmuda, där förr Borgen Forana stått, lät de uppföra ett tempel, ännu större och rikare än det Askar byggt i Stavoren. Sedan lät de påskina, att Askar förlorat striden mot Golerna därför att hans folk inte ville tro, att Wodin kunde hjälpa dem och för att de inte ville tillbe honom. Därefter gick Magyarerna omkring och rövade unga barn, som de behöll hos sig och uppfostrade i sin fördärvliga läras hemligheter. Där fanns människor.....

/Här slutar Krönikan, vars fortsättning och slut förmodligen gick förlorad år 1255 e. Kr./

FRYAS LAGAR.

HELL! Hälsar jag alla fria! Till sist skall ni återse mig! Dock endast den kan jag erkänna som fri, som varken är slav under någon annan eller under sina egna lidelser. Här är mitt råd:

1. När nöden är stor och goda råd och gärningar inte kan uträtta något, ta då er tillflykt till Uur-Aldas ande. Men ni får inte åkalla honom, förrän alla andra möjligheter uttömts. Dock säger jag er på förhand - och tiden skall utvisa det - de modlösa skall alltid duka under för sina lidanden.

2. Uur-Aldas ande får man endast tillbedja knäböjande. Tre gånger: för det ni har mottagit av honom - för det ni får av honom - och för hoppet, att han hjälper er i onda tider.

3. Ni har sett, hur snabbt jag kom till er hjälp. Gör sammaledes med er nästa. Vänta inte tills hon ber er. Annars kommer de lidande att förbanna er och mina Jungfrur stryker era namn ur boken. Jag vill då inte kännas vid er.

4. Tag aldrig knäböjande emot tack från er nästa. Detta tillkommer endast Uur-Aldas ande. Avund kommer att drabba er, visheten att lämna er och mina Jungfrur att beskylla er för vanvördnad.

5. Fyra ting har givits er till nytta: Luft, vatten, jord och eld, men Uur-Alda är det, som härskar över dem. Därför råder jag er, välj åt er rättskaffens män, som fördelar arbetet och dess frukter rättvist, så att ingen undslipper arbete eller försvar.

6. Om någon av er blir ertappad med att sälja sin egen frihet, så är han inte av ert folk, utan han är en "Horning" med bastard-blod. Jag råder er, att driva ut honom och hans moder ur landet. Upprepa detta för era barn, morgon, middag och kväll, så de har det i tankarna även i drömmen.

7. Var och en, som berövar någon annan hans frihet, även om den andre är skyldig honom något, måste ledas vid en slavinnas förklädesband. Dock råder jag er, att bränna hans och hans moders lik på en kal plats och sedan gräva ner deras aska femtio fot under jorden. Inget gräs får växa därpå, ty sådant gräs skulle förgifta era bästa kreatur.

8. Inlåt er aldrig med LYDAS folk eller FINDAS. Uur-Alda skulle hjälpa dem, så att det våld, som vållades av er, kom att falla tillbaka på ert eget huvud.

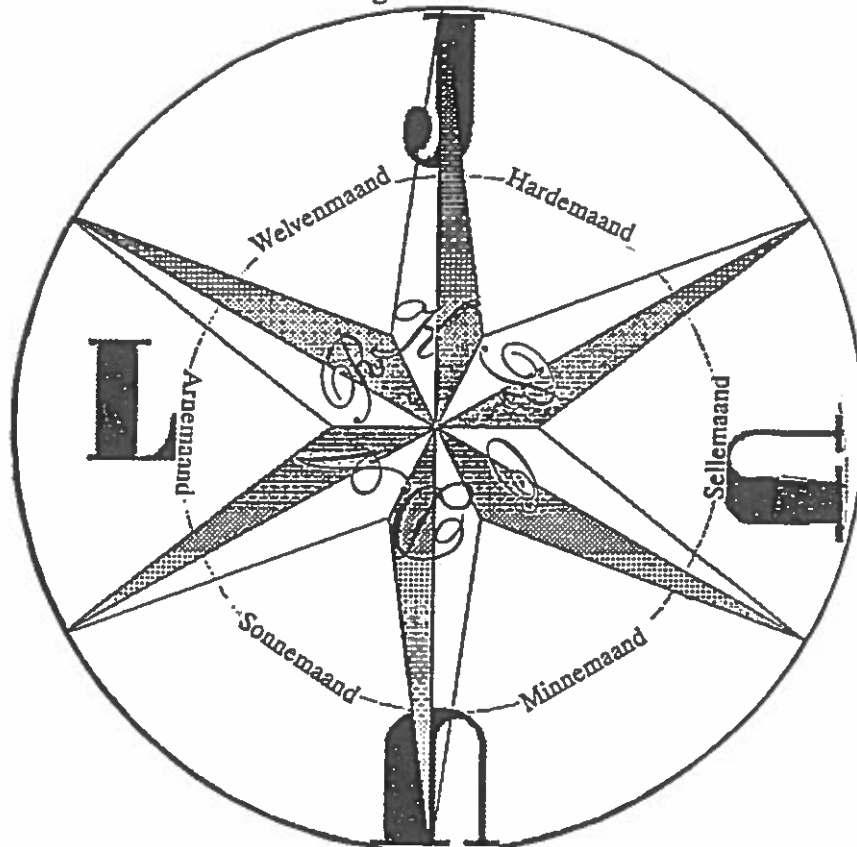
9. Om det skulle vara så, att de begärde råd eller något annat av er, så går det för sig, att ni hjälper dem. Men kommer de för att plundra er, så fall ner över dem som en blixtrande eld.

10. Skulle någon av dem begära en av era döttrar till hustru och hon är med på det, skall ni upplysa henne om hennes dumhet. Vill hon, trots detta, följa sin friare, så skall hon gå i frid.

Fryas och Fastas lagar.

11. Vill era söner ha deras döttrar, så skall ni handla med dem som med era döttrar. Men varken den ene eller den andra får återvända, ty de skulle medföra utländska seder och vanor. Om dessa tolereras hos er, så vill jag inte mer vaka över er.

12. Till min Jungfru Fasta har jag satt allt mitt hopp. Därför måste ni utropa henne till Äromoder. Följer ni nu mitt råd, så skall hon bli min efterföljerska och alla fromma Jungfrur, som följer henne. Då skall Lampan, som jag tänt åt er, aldrig slockna. Dess ljus skall för evigt upplysa ert sinne och ni skall förbli fria från slaveriet, precis så som era sötvattensfloder är rena från saltvattnet i det oändliga havet.

DETTA HAR FASTA SAGT.

Alla föreskrifter, som har gällt i ett sekel, det är hundra år, vilka löpa runt med KRODAR (tiden) och hans JUUL (cykel), måste efter Moderns råd och allmänhetens godkännande, skrivas på väggarna i Borgarna.

När så har skett, är de TEX (lagar). Det är vår plikt, att alltid hålla dem i ära. Skulle av nödtvång någon lag påtvingas oss, som står i motsättning till våra egna lagar och vanor, måste man först foga sig. Men sedan måste vi alltid vända tillbaka till våra gamla lagar och vanor.

Detta är FRYAS vilja och måste bevaras i medvetandet hos alla hennes barn.

FASTA SADE.

Alla göromål, vad det vara må, som man vill påbörja den dag vi helgat åt FRYA, kommer alltid att få ett dåligt slut. Eftersom tiden nu visat, att FRYA hade rätt, så har detta blivit en lag; att man inte utan nöd och tvång skall göra annat på FRYAS dag än fira glada fester.

LAGARNA FÖR BORGARNAS STYRELSER.

1. Var än en Borg är uppbyggd, måste dess Lampa tändas på den första Lampan i Texland. Detta får endast Modern göra.

2. Varje Moder skall välja sina egna Jungfrur, och även de, som är Mödrar på andra Borgar.

3. Texlands Moder skall välja sin efterföljarinna. Men, om hon dör innan hon gjort detta, skall valet ske vid en allmän rådsförsamling för hela nationen.

4. Modern på Texland skall ha tjugoen Jungfrur och sju Noviser, så att alltid sju stycken, dag och natt, kan vakta över Lampan. Hos Jungfrurna, som tjänar Mödrar på andra Borgar, skall det finnas lika många.

5. Om en Jungfru vill gifta sig med en man, måste hon genast meddela Modern detta och avsäga sig sin tjänst, innan hon med sin lidelse besudlar Lampan.

6. Modern och alla Borgjungfrurna skola vardera tilldelas tjugoen Borgherrar; sju visa Aldermän, sju Krigsveteraner och sju erfarna Sjökämpar.

7. Av dessa skall varje år tre av sju vända hem, men dessa skola icke genom sin släkt ersättas intill fjärde led.

8. Varje Borg skall ha trehundra unga Borgförsvarare.

9. Innan de tillträder sin tjänst, skall de lära känna FRYAS råd och lagar genom Aldermännens kunskap, krigarnas stridskonst och av sjökämparna det vetande, som är nödvändigt för fjärran sjöfärder.

10. Av dessa utvalda skall årligen hundra frikallas, men om några blivit invalider, får de stanna på Borgarna under hela sitt liv.

Borgarnas lagar.

11. Vid valet av dessa försvarare skall ingen på Borgen ha någon röst. Varken Gaugrevar eller andra överhuvuden. Endast folket får besluta.

12. Modern på Texland skall förses med tjugo snabba Budbärare och trettiosex hästar. På andra Borgar har varje Borgjungfru tre Budbärare och sju hästar.

13. Varje Borgjungfru skall också ha femtio Bönder, vilka väljes av folket. Till detta skall man endast utse sådana, som inte är starka nog för krigstjänst eller skeppsfart.

14. Varje Borg måste sörja för sitt eget underhåll och leva på sina egna ägor, samt den del, som tillfaller den som torgskatt.

15. Om någon blivit vald till borgtjänst, men tackar nej, kan han inte heller senare bli Borgherre och får aldrig rösta. Är han redan Borgherre, skall han förlora denna befattning.

16. Om någon vill begära råd av Modern eller en Borgjungfru, måste han själv anmäla sig hos Skrivaren. Denne för honom till Borgherren och sedan till den Läkekunnige. Denne måste undersöka, om han är fri från onda begär. Är allt som det skall, lägger han ned sina vapen och sju Krigare eskorterar honom till Modern.

17. Gäller ärendet endast en provins skall bara tre Budbärare komma. Rör det sig om hela FRYAS land, måste ytterligare tjugo vittnen infinna sig. Detta för att förhindra onda svek och bedrägerier.

18. Modern måste alltid ägna största omsorg och akta därpå, att alla hennes barn - det är FRYAS folk - lever så måttfullt som möjligt. Det är hennes största plikt och allas vår plikt att hjälpas åt med detta!

19. Om någon vänt sig till Modern för ett utlåtande i en rättstvist mellan en Gaugreve och allmänheten och hon finner saken tvivelaktig, måste hon döma till allmänhetens fördel, för att frid skall råda och för att det är bättre, att orätt drabbar en person än många.

20. Kommer någon och ber om råd och Modern vet råd, skall hon genast giva detta. Men vet hon inte genast råd, skall hon låta honom vänta sju dagar. Vet hon då inte heller råd, får den frågande gå hem. Han skall inte beklaga sig; ty det är bättre, att inte ge något råd, än att ge ett felaktigt.

21. Har Modern av illvilja gett ett dåligt råd, skall man döda henne eller driva henne ur landet, naken och blottställd.

22. Är Borgherrarna delaktiga i detta, skall man göra sammalunda med dem.

23. Är hennes skuld tvivelaktig eller bara misstänkt, skall man rådslå om detta - om nödvändigt - under en tid av tjugo veckor. Dömer henne hälften till skyldig, skall hon anses oskyldig. Dömer henne två tredjedelar till skyldig, skall man vänta ännu ett helt år. Dömer man då på samma sätt, skall hon hållas för skyldig, men inte dödas.

24. Om det, bland den tredjedelen, som håller henne för oskyldig, finns några, som vill följa den åtalade, skall de göra detta med all sin fasta och lösa egendom. Ingen får därför missakta henne, ty majoriteten kan misstaga sig, likaväl som minoriteten.

ALLMÄNNA LAGAR.

1. Alla fritt födda, är jämlikar. Därför måste de också ha samma rättigheter och detta såväl till lands som till sjöss och till allt, som Uur-Alda ger.

2. Var man må fria efter sitt val till en kvinna. Varje dotter får giva den hon älskar en kärleksdryck.

3. Om någon tagit sig en hustru, så ger man honom hus och mark. Finns där inget hus, måste man bygga ett åt honom.

4. Har en man tagit sig en hustru i en annan by och önskar slå sig ner där, måste man ge honom hus och mark där. Han har dessutom rätt till sin andel i byföreningens inkomster.

5. Varje man måste tilldelas odlingsmark bakom huset, ty ingen skall ha ett framförland vid sitt hus och än mindre en inhägnad. Om dock någon utfört allmännyttigt arbete, skall detta givas honom. Hans yngste son får också ärva detta. Men efter honom skall bygemenskapen ta tillbaka det.

6. Varje by skall ha bymark, som motsvarar dess behov. Greven skall se till, att var och en odlar och sköter sin del så väl, att de efterkommande inte lida någon skada.

7. Varje by skall ha en marknadsplats för inköp, försäljning eller byteshandel. Allt annat land skall vara bebyggt och skogigt. Träden i skogen får inte fällas av någon utan medgivande eller utan Skogsvaktarens vetskap, ty skogarna är till gemensam nytta och därför skall ingen vara herre där.

8. Som torgavgift skall byn inte taga ut mer än elftedelen i skatt av varans värde, varken av de egna ortsborna eller utomstående. Torgskatten skall inte betalas, förrän de andra varorna sålts.

9. Hela torgskatten måste fördelas årligen. Tre dagar före Juul-dagen och då alltsammans på en gång.

10. Gaugreven och hans Grevar skall ha tjugo delar därav. Torgföreståndaren tio delar och hans Tjänare fem delar. Folkmodern en del, Borgjungfrun fyra delar, byn tio delar och de fattiga, som inte kan arbeta mera, femtio delar.

11. De, som idka torghandel, får inte ockra. Om sådant ändå förekommer, är det Jungfrurnas plikt, att göra dem kända över hela landet, så att de aldrig kan väljas till någon befattning, ty sådana människor har giriga hjärtan. För att förvärva skatter skulle de förråda alla - folket, Modern, sin släkt och till slut sig själva.

12. Är någon så onskfull, att han säljer avelsodugliga kreatur eller ruttna varor som felfria, måste Torgdomaren förbjuda honom detta och Jungfrurna offentliggöra hans namn över hela landet.

Förr i tiden var FINDAS folk mest utbredd i sitt fädernesland, som hette Altland, som nu sjunkit ner i havet. De var alltså långt borta från oss. Därför hade vi inte heller några krig. Men då FINDA-folken blev bortdrivna och

Allmänna lagar och regler.

kom hit för att röva och plundra, måste vi försvara oss själva. Vi beväpnade våra arméer och valde Kungar att leda dem i krig. För alla dessa behövdes föreskrifter och ur dessa skapades sedan lagarna.

HÄR FÖLJER DE LAGAR, SOM STADFÄSTES UR DESSA REG- LER:

1. Varje Frya måste bekämpa en fiende och det med alla vapen, som står honom till buds och som han förmår hantera.
2. När en pojke fyllt tolv år, måste han använda den sjunde dagen av sin lärotid till att öva sig i vapnens bruk.
3. Visar han sig tillräckligt skicklig, ger man honom vapen och utnämner honom till Soldat.
4. När han tjänat Soldat i tre år, blir han Borgherre och får delta i valet av anförare.
5. Har han varit Väljare i sju år, får han vara med och välja Härförare eller Kung. Han kan också själv bli vald härtill.
6. Varje år måste han bli återvald.
7. Alla dignitärer utom Kungen blir återvalda, såvida de hållit sig till rättvisan enligt FRYAS råd.
8. Ingen Kung får vara Kung mer än i tre år, för att han inte alltid skall förbli det.
9. Efter sju år kan han bli återvald.
10. Har Kungen fallit i strid mot fienden, kan hans släkt också trakta efter äran att efterträda honom.
11. Har han avgått under sin valperiod eller dött under denna tid, får ingen blodsförvant, som står honom närmare än till fjärde led, efterträda honom.
12. De Kungar, som strider med vapen i handen blir rådlösa i stridsvimmel och kan inte leda sin här. Därför passar det sig inte för en Kung att föra vapen i strid. Hans visdom måste vara hans bästa vapen och Soldaternas kärlek hans sköld.

MÖDRARNAS OCH KUNGARNAS LAGAR:

1. Om kriget utbryter, sänder Modern sina budbärare till Kungen. Han sänder sina budbärare till Gaugrevarna om Landvärnets mobilisering.
2. Gaugrevarna sammankallar sina Borgherrar och avtalar med dem om hur många män var och en skall ställa upp.
3. Alla deras beslut måste genast sändas till Modern med bud och vittnen.
4. Modern överväger alla beslut och väljer den gyllene medelvägen. Härmed måste såväl Kungen som Folket låta sig nöja.
5. Är Lantvärnets redan i strid, behöver Kungen bara rådslå med sina ledare. Dock måste tre av Moderns Borgherrar leda förhandlingarna, dock utan att ha någon rösträtt. Dessa Borgherrar måste dagligen sända bud till Modern, så hon vet, om något gjorts, som strider mot FRYAS bud.
6. Om Kungen vill göra något utan sina rådgivares medgivande, skall han ej verkställa detta.
7. Kommer fienden oväntat, måste man göra, vad Kungen befäller.
8. Finns Kungen inte på plats, måste man lyda hans ställföreträdare, eller den, som följer efter honom i rang.
9. Saknas ledare, måste man välja någon.
10. Finns det ingen tid till detta, skall den träda fram, som känner sig stark nog för detta uppdrag.
11. Har Kungen slagit tillbaka en farlig fiende, får hans ättlingar bära hans namn efter sitt eget. Kungen kan, om han så önskar, bygga sig ett hus som arvedel på en obebyggd plats. Marken skall vara inhägnad och så stor, att Kungen kan gå sjuhundra steg åt alla håll från sitt hus räknat, innan han kommer till gränsen.
12. Hans yngste son får ärva gården och efter honom hans yngste son, men sedan ska kommunen få tillbaka gården.

FRYAS LAGAR, SOM STIFTATS FÖR FRISERNAS TRYGGHET.

1. Om lagar utfärdas eller nya föreskrifter beslutas, får detta blott ske till gemensam nytta. Men aldrig till en enskild människas, enstaka släkters eller enstaka länders fördel. Överhuvudtaget aldrig till förmån för någon privatperson.

2. Om kriget bryter ut och härvid hus eller skepp eller vad det vara mån-de, blir förstört - om det är genom fienden eller av försvarsskäl, åligger det hela folket, att gemensamt gottgöra skadorna, eftersom ingen skall prisge det allmänna bästa, för att behålla sitt eget gods.

3. Såras någon i krig, så att han inte längre kan arbeta, måste hela folket underhålla honom. Vid fester sitter han främst. På så sätt hedrar ungdomen honom.

4. Änkor och föräldrarlösa måste också underhållas. Sönerna får skriva sina fäders namn på sköldarna till släktens ära.

5. Har några blivit tillfångatagna och kommit tillbaka, måste de hållas borta från härläget. Ty de kan ha blivit frigivna mot svekfulla löften. De bryter då inte sitt löfte och förblir ändå ärliga.

6. Om vi själva tillfångatar fiender, skall man föra dem djupt in i landet och lära dem våra fria seder.

7. Om man senare släpper dem fria, skall man göra detta under Jungfrurnas beskydd, så att vi vinner vänner och bundsförvanter istället för motståndare och fiender.

UR MINNOS SKRIFTER.

Om en man är så ond, att han plundrar sin granne, mördar, bränner hus, skändar jungfrur eller annat sådant och våra landsmän vill gå tillrätta med honom, så är det i sin ordning, att man fasttar gärningsmannen och avrättar honom i deras närvaro, så att ingen tvist uppkommer, där den oskyldige måste göra bot inför den skyldige.

Vill de låta honom leva och låta köpa sig fri från hämnden, får detta ske.

Är den skyldige Kung, Gaugreve, Greve eller någon annan myndighetsperson, som skall vaka över sederna, måste vi gottgöra den skada han vållat och den skyldige skall straffas. För han ett äronamn på skölden, skall hans släkt inte längre bära detta namn, för att ej besudla sina anförvanter.

LAGAR FÖR SJÖMÄN.

SJÖMÄN ÄR ETT HEDERSNAMN FÖR UTLANDSFARARNA.

1. Alla FRYAS söner lyder under samma lagar. Därför skall alla starka och duktiga pojkar anmäla sig som Utlandsfarare hos Oldermannen. Denne får inte avvisa någon, så länge det finns platser lediga.
2. Sjömännen får välja sina egna ledare.
3. Köpmännen måste väljas och utses av den samfällighet, som äger godset. Sjömännen har här ingen röst.
4. Om man under resan märker, att Sjökungens är dålig eller inkompetent, får man utse en annan. När de kommer tillbaka, får Sjökungens, om han så önskar, beklaga sig hos Oldermannen.
5. Återkommer flottan hem efter en vinstrik resa, skall vinsten delas så, att Sjömännen får en tredjedel därav, Sjökungens får tolv besättningsandelar, "Skolt by nacht" (= Amiralen) får sju delar, övriga männen får vardera en del, de äldre gossarna får var och en en halv del och de äldsta pojkarna får vardera tvåtredjedels del.
6. Har någon av Sjöfolket invalidiserats, måste hela samfälligheten sörja för underhållet. Dessa handikappade skall vid de allmänna festerna hedras med att sitta längst fram, likaledes vid husfester och överhuvudtaget vid alla festligheter.
7. Har Sjöman omkommit under resan, skall hans närmaste ärva hans andel.
8. Deras änkor och föräldrarlösa barn måste hela samfundet gemensamt underhålla. Har de fallit i strid, får sönerna föra fädernas namn på sina sköldar.
9. Har en Skeppsgosse omkommit, skall hans arvingar få en hel manskapsdel.
10. Om han var förlovad, skall hans trolovade fodra sju manskapsdelar för att resa en minnessten åt sin fästman. Men i så fall, måste hon för denna äras skull förbli ogift i hela sitt liv.
11. När en samfällighet utrustar en flotta, måste de sörja för leverans av de bästa livsmedel för resan samt också för Sjömännens kvarvarande hus-trur och barn.
12. Är en Sjöman utsliten och fattig och varken har hus eller arvegods, måste man ge honom detta. Vill han inte ha hus eller arv, får hans vänner ta upp honom i sitt hus och samfälligheten måste ersätta detta efter hans rang, såvida inte hans vänner undanber sig denna fördel.

REGLER FÖR AVUNDSJUKA MÄNNISKOR:

1. Om någon i hastigt mod eller av avund bryter benen på någon annan, sticker ut ett öga, slår ut en tand eller vad det vara månne, måste gärningsmannen betala vad den skadade fodrar. Kan han inte det, måste han offentligt undergå samma behandling som han gjorde med den andre. Vill han inte utsättas för detta, kan han vända sig till Borgjungfrun och begära, att istället få arbeta i Järn- eller Tenngruvorna tills hans skuld är sonad i enlighet med allmän lag.

2. Om någon är så ond, att han slår ihjäl en FRYA, måste han straffas med döden. Dock kan hans Borgjungfru istället sända honom till Tennlanden för alltid. Men hon måste göra detta innan han blir fasttagen.

3. Om mördaren med vittnen kan bevisa, att det skedda var en olyckshändelse, skall han vara fri. Händer det en gång till, skickas han obevekligen till Tennlanden, för att därigenom undvika all hämnd och fejd.

BESTÄMMELSER FÖR "HORNINGAR":

1. Om någon av avund tänder eld på en annans hus, är han ingen riktig FRYA. Han är en "horning" av bastardblod. Kan man ta fast honom på bar gärning, måste man kasta honom i elden. Om han kan fly, så får han det. Men han skall ingenstans gå säker för den hämnande handen.

2. Ingen äkta FRYA får tala dåraktigt eller illa om sin nästas nöd. Skadar någon sig själv, men inte gör någon annan illa, får han själv ta konsekvenserna. Men är han så skurkaktig, att han blir farlig för andra, måste man anmäla detta till Greven.

Om någon anger en annan bakom dennes rygg, istället för att göra det till Greven, är han en "horning". På torget skall han bindas vid pålen, så att de unga kan spotta på honom. Sedan skall man föra honom över gränsen. Men inte till Tennlanden, ty en bakdantare fruktas även där.

3. Om någon förrädare varit så usel, att han förrått oss och visat fienden stigar och småvägar, så att denne om natten, när man sover, kan närma sig Borgarna, kan han bara vara av FINDAS blod. Han skall brännas levande. Sjömän skall föra hans mor och alla hans blodsförvanter till en öde ö och där strö ut hans aska, så att där inte ens kan växa giftiga örter.

Jungfrurna måste förbanna hans namn i alla våra länder. Inget barn får mera bära hans namn och hans stamfäder måste förneka honom.

Kriget var över, men hungersnöd hade kommit över landet. Då var där tre människor, som var och en stulit en säck säd från olika ägare. Alla tre blev fasttagna. Den förste ägaren gick iväg och tog med sig tjuven till Domaren. Jungfrurna kungjorde överallt, att han handlat helt rätt.

Den andre ägaren tog tillbaka säden från tjuven och lät honom gå i frid. Jungfrurna sade, att han handlat riktigt.

Men den tredje ägaren gick in i tjuvens hus. När han såg, hur stor nöd, som härskade därinne, gick han bort och återvände med en vagn, fylld med livsmedel, varigenom han lindrade deras armod. När Jungfrurna fick veta detta, skrev de hans gärning i den "Eviga boken" och utplånade alla hans synder. Detta blev omtalat för Äromodern och hon lät kungöra det över hela landet.

VAD SOM STÅR HÄRNEDAN, ÄR SKRIVET PÅ WARABORGENS VÄGGAR:

Vad som står att läsa här är Juulens tecken. Detta är Uur-Aldas första symbol och också ursprunget och begynnelsen, då Tiden föddes. Detta är Krodar, som för evigt måste gå runt med Juulen.

Därefter utformade FRYA den skriften, som hon använde för att nedteckna sin TEX (lag).

Då sedan Fasta blev Äromoder, skapade hon därur "RUN"-skriften (d.v.s. den löpande skriften). Sjökungens Gotfried Den Gamle formade sedan, av standardskriften och den löpande skriften, speciella tal-tecken.

Det är därför helt naturligt, att vi årligen fira en fest till åminnelse av detta. Vi skall därför vara Uur-Alda evigt tecksamma, att han lät sin ande påverka våra förfäder så starkt.

På sin tid hade också FINDA uppfunnit en skrift. Men den var så högförmäm och späckad med fraser och floskler, att hennes ättlingar snart förlorade meningen med den. Senare lärde de sig vår skrift. Nämligen Finnarna, Tyrierna och innevånarna i Krekalanden.

Men de visste inte, att denna skrift härrörde från Juul och att den därför alltid måste skrivas rund som solen och från vänster till höger. Dessutom önskade de, att deras skrift skulle vara oläsbar för andra, därför att de hade sina hemligheter. Så den avvek så starkt från vårt skrivsätt, att deras egna barn till sist knappt kunde läsa sina föräldrars skrifter.

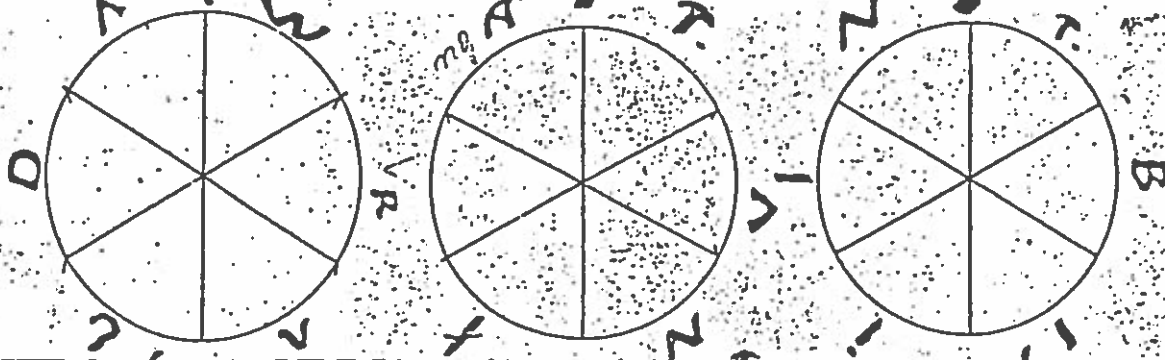
Vi däremot kan läsa våra allra äldsta skrifter precis lika bara som om de vore skrivna igår.

Här återges handstilen och därunder run-skriften och tal-tecknen ur båda skriftstilarna: /för jämförelses skull har också medtagits gammalgrekiska bokstäver samt äldre och yngre runor./

Skivan av lera från Phaistos.

ΛΑΤΑΙΡ ΒΟΥΡΕ ΣΤΑΤ ΙΣ ΙΝΟΥΤ ΛΑ ΒΛΟΠΡ ΛΕΡΕ
 WARA BURCA WRITEN

ΛΝΑΤΑΙΡ ΒΟΡΡΑ ΣΤΑΤ ΣΕΝΔΑΙ ΤΕ ΚΝΑ ΙΟΝ

ΑΑΤΙΟΛ ΚΑΤΕΣΛΑΤΙΟΡΜΑ ΣΙΝΝΕ ΒΙΛΔ ΒΡΑΛ

ΟΑΣ ΑΚΤΟΝ ΤΑ ΝΤΑΙΟ ΙΕΡΑ Τ ΒΙΙΝ ΒΟΡΥΤ

ΤΙΟ ΚΕΜ ΑΑΤ ΙΣ ΠΕΝΕ ΚΡΟΠΕΡ ΛΕΡ ΟΥΟ ΜΙΑ

ΑΑΤΙΟΛ ΜΟΓ ΟΜΜΕΣ ΑΛΛΕΡΕ ΑΛΛΑ ΛΕΛ ΤΡΙΑ

ΑΑΤ ΣΤΑΝΔ ΣΚΡΙΤ ΑΑΤ ΚΙΑ ΒΕΥΚΤΕ ΤΟ ΑΙΡΑ

ΤΕΧ ΑΑ ΤΑ ΣΤΑ ΕΡΕ ΜΟΔΕΡ ΒΟΡΕ ΛΕΛ ΑΙΟ

Ρ ΑΑΤ ΚΟΥ ΙΕΡΑ Α ΑΡΑΝ ΔΕ ΣΚΡΙΤ ΚΟΝ ΜΑΚ

ΛΟ ΛΕΡ ΒΙΤ ΚΕΝΙΑ ΑΑΤ ΙΣ ΣΕΚΕΝΙΑ ΟΟΔ

ΚΡΕΙΑ Α ΛΕΝΕ ΑΛΔΑ ΛΕΛ ΑΕΡ ΑΣ ΒΝΔΕΡ ΟΛΝΑ

ΤΕΛ ΝΟΜΑΡ ΙΟΝ ΜΑΚΑΔ ΤΑΚ ΣΤΑΝΔ ΑΝΔ

ΚΟΥ ΣΚΡΙΤ ΒΕΔΕ ΤΙΣ ΑΕΡ ΒΜΒΕ ΝΑΥΤ ΤΟ ΟΡΟΚ

ΑΑΤ ΒΙ ΙΕΡ ΛΙΚΣ ΘΑΙΣ ΛΕΣΤ ΒΕ ΤΡΙΑ ΒΥΤ ΜΩΟ

ΟΝ ΒΕΛΔΑ ΕΥΟ ΑΑΝΚ ΤΟ ΒΥΙΑ ΑΑΤ ΑΙΣ ΙΑΝ

ΟΑΣΤ ΣΑ ΑΕΡ ΔΕ ΙΑΝ Ρ ΒΣΑ ΘΕΛΑ ΛΕΛ ΤΑΡΑ

ΛΕΤΑΝ ΒΝΔΕΡ ΑΙΡΑ ΤΙΔ ΑΕΛ ΑΙΝΔΑ ΛΕ ΕΝ ΣΕΡ

ΗΤ ΟΥΤ ΒΝΔΕΑ ΜΕΝ ΑΑΤ ΒΕΡΕ ΣΑ ΑΑΟ ΤΑΡ

ΑΝΟΕ ΑΝΔ ΚΥΛ ΑΙΑ ΚΡΙΣΙΑ ΑΝΟ ΚΡΟΛΟΜΑ

ΑΑΤ ΑΑ ΑΙΣ ΕΚΕΜ ΑΝΔΑ ΑΕΡ ΟΤ ΑΙΟ ΒΙΥΤΥΔ

ΜΕΣΕ ΡΙΑ ΒΕΛΕΡΕΝ ΑΑΝΕ ΑΙΕΡ ΑΘΙ ΑΑΝΟΝ

ΑΙΑ ΒΣ ΣΚΡΙΤ ΛΕΡΕΔ ΒΙΝΟΜΑ ΑΑ ΤΙΝΑ Α

ΑΑ ΑΙΡΙΑΡ ΑΝΔ ΑΑ ΚΡΕ ΚΑΛΑΝΔΑΚ ΜΕΝ ΑΙΑ

ΝΙΣΤΟΝ ΝΑΥΤ ΟΟΔ ΑΑΤ ΕΤ ΙΟΝ ΕΤ ΙΟΛ ΜΑΚΑΔ

WAS ΑΝΔ ΑΑΤ Ε ΑΕΡ ΒΜΒΕ ΑΛΤΙΔ ΣΚΡΕΒΕΝ

Υ ΜΑΚΑΔ

W. 45 van het H.S. het Bok thera Adela Gølstur.

ALFABET.

Frisfolkens Tecken.	Gammalpraktiska	Äldre runor.	Yngre runor.	
	A	𐌱	†	A
	Ω			Å
				Ä
	EH	H	*	H
				Ö
	○	⋈	‡	O
	○ ○ ○	∩	∩	U

Frisfolkens Tecken.	Gammalpraktiska	Äldre runor.	Yngre runor.	
				Ü
	V	Y		Ü
	E	𐌺		EI
	Ǝ	Ǝ	M	E
	∑	I	I	I
		∂		J
				Y

Frisfolkens Tecken.	Gammalpraktiska	Äldre runor.	Yngre runor.	
				YJ
	ƆB	ᚷ	ᚷ	B
	CΓ	𐌺		P
	T	↑	↑	T
	⊗ ⊙	ᚷ	ᚷ	TH
	DΔ	𐌹		D
	FΓ	‡	ƿ	F

Frisfolkens Tecken.	Gammalpraktiska	Äldre runor.	Yngre runor.	
	Ɔ			V
	ƆPR	ᚷ	ᚷ	R
	N	†	†	N
				NV
	M	𐌹	ƿ	M
	∨L	†	†	L
	AΛ	X		G
	≡			KS
				GS

Frisfolkens Tecken.	Gammalpraktiska	Äldre runor.	Yngre runor.	
	K	<	ƿ	K
	∑Z	{	h	S
				C

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ORDLISTA.

Flera ord, ortnamn och uttryck i denna bok kan till en början verka främmande för många av läsarna. Denna ordlista kan tjäna som enkel handledning för bättre förståelse av innehållet.

ADEL: Frisos son.

ADELA: Drottning över FRYA-folket. Under tre år Burgtmaagd, eller föreståndare för Jungfrurnas Råd. Författarinna till den första berättelsen i Oera-Linda-Krönikan. Apolls hustru.

ADELBROST: Son till Apoll och Adela. Tillsammans med sin syster Apollonia skrev han andra delen av Oera-Linda-Krönikan.

ALDERGAMUDE: OUDDORP, den gamle Sjökungens STENRIK'S hem, nära Alkmaar, en stad tolv mil NNV om Amsterdam.

APOLL: Adelas make. Härskare över "Linda"-landet. Tre gånger Sjökung. Grevet-man av Ost-Flyland och Linda-orten. Styresman för städerna: Lindgarda, Lindahem och Stavia.

ATHENS: Gammalfrisiskt ord för vänner. Ett namn, som ättlingarna från Altland gav den grekiska huvudstaden. Det är egendomligt, att, frånsatt kopplingen till den grekiska gudinnan Athena, saknar ordet innebörd för grekerna.

ALTLAND: eller Aldland; Sjömännens namn på "Det gamla landet" - FRYA-folkets hemland. En landmassa nordost om de Brittiska Öarna, som sjönk vid den naturkatastrof, som inträffade år 2193 f.Kr.

BEEEDEN: Sonson till FRETHORIK och WILJOW. Författare till femte delen av Oera-Linda-Krönikan.

BURGTMAAGD: Bokstavligen "borgjungfru". Ordförande i Jungfrurnas Rådsförsamling. Den bestod av tjugo Jungfrur och sju Noviser. Väktare av den evigt brinnande Lampan (se FODDICK). Upprätthållare av lag och ordning. Ansvarig inför EEREMOEDERN.

EEREMOEDER: Jorde-modern. Högsta ledarinna för BURGTMAAGDEN.

EVA: (eller EVIN) den medfödda rättskänslan hos varje man, nedärvd från den store guden UR-ALDA. Det betyder också stilla och lugn.

FASTA: Den första EEREMOEDERN, som utsågs av FRYA. Senare den romerska gudinnan VESTA, härdens beskyddarinna. Under henne tjänstgjorde sex Vestaliska Jungfrur, vilkas uppgift det var, att bevara den eviga elden (se FODDICK).

FINNS: Ättlingar till FINDA. Ett gulhyat folk, som kom från öster.

FLYLAND: VLIELAND, en tillflyktsort eller fristad i väster, där FRYA utfärdade sin TEX, eller lagar.

FODDICK: Den evigt brinnande Lampan med magisk kraft. Bevarad av Jungfruprästinnan Fasta. En symbol för FRYAS "eviga ljus"-religion. Originalen förvarades i Citadellet på Texland. Alla andra heliga Lampor måste tändas på denna.

FRANA: EERENMOEDER på Texland, mördad år 589 f.Kr. av MAGY, Magyarernas Konung.

ORDLISTA.

FRETHORIK: Medförfattare till den tredje berättelsen i Oera-Linda-Krönikan, vars text vid hans död övertogs av änkan WILJOW.

FRISO: En Prinskonung, härstammande från Friserna. Han återvände till Europa med en flotta under befäl av NEARCHUS, en av Alexander den Stores Amiraler, från en Frisisk koloni i PUNJAB, femton och ett halvt sekel f.Kr.

FRYA: Stammoder till de ljusa (vita) raserna på det gamla ALTLAND. Troligen förebilden till den nordiska kärleksgudinnan FREYA, syster till FREY, fredens och fruktbarhetens gud.

GEERT: Prästinna, under vars ledning Frisos koloni grundades i PUNJAB.

GEERTMEN: Frisiska kolonister i PUNJAB, uppkallade efter GEERT.

GOLEN: Druider, missionärspräster från Sidon (se TRUIWENDEN)

GREVETMEN: Borgherrar.

HEERMAN: Befälhavare.

IFKJA: ADELS hustru.

INKA: Amiral. Brorson till STENRIK. Han seglade västerut på jakt efter överlevande från Altland. Med all sannolikhet landade han i Sydamerika, där han grundade INKA-dynastin i Peru. "Inca" betyder för de Peruanska indianerna "kung".

IRTHA: Jorden, enligt den Altlandska mytologien.

JUULFEEST: Midvinterfirande av FRYAS dag. Man bakade då kakor, som skulle föreställa JUUL, eller solhjulet. Det var från Hjulfiguren, som FRYA formade de bokstäver hon använde, för att nedteckna sina lagar. Kanske var detta ursprunget till runorna. Juulfest är utan tvivel upprinnelsen till den hedniska YULETIDE, ur vilken det sentida julfirandet framväxte.

JON: Sjökonung, som seglade till Tyrus tillsammans med MINERVA. Senare grundade han "De Joniska Öarna" eller "Sjörövar-Öarna".

KADHEMAR: På feniciska: Kustbor.

KALIP: Burgtmaagd, på WALHALLAGARA (WALCHEREN) år 1188 f.Kr. Hon kallades så på grund av sin framskjutande underläpp. Hon tog emot Odyssevs, när han kom seglande på jakt efter den evigt brinnande Lampan. Hon var troligen förebilden till Homerus CALYPSO.

KATA: Trolös Burgtmaagd, efter vilken Kelterna fått sitt namn.

KAT: (eller KATERINE). Överprästinna, som hoppade överbord från ett skepp i havet mellan Jylland och Sverige, vilket gav havet dess namn: KATTEGAT.

KONERED: Son till FRETHORIK och WILJOW, författare till den fjärde delen av Oera-Linda-Krönikan.

KREKALAND: Frisiskt namn på Grekland.

LYDA: Stam-moder till den svarta rasen.

LUMKAMAKIA: EMBDEN, WODINS hem.

ORDLISTA.

MAAGDEN: Jungfrur.

MAGY: Prästkonung. Magyarernas hövding.

MAGYAR: Ättlingar till **FINDA**'s folk, som tillsammans med Finnarna invaderade Nord-Europa österifrån.

MARSATEN: Schweiziska sjöbor, som besöktes av **APOLLONIA** år 540 f.Kr. och av **ADEL** år 250 f.Kr.

MIDDELBURG: Stad på Walcheren, där **MIN-ERVA** härskade år 1630 f.Kr.

MIN-ERVA: Med tillnamnet **NYHELLENIA**, Frisisk Burgtmaagd, prinsessa av **FRYA** i **WALHALLAGARA**. Hon blev Romarnas vishetsgudinna och Grekernas **ATHENA**, till vilkens ära Athens Akropolis byggdes.

MINNA: Eerenmoeder på Texland vid tiden för den Magyariska invasionen år 2012 f.Kr.

MINNO: Frisisk Sjökonung, född i **LINDA-OORD**, mellan **WIERINGEN** och **KREYL**. Han blev sedermera **MINOS**, den Kretensiske lagstiftaren.

MIS-SELLJA: Marseilles, köpt av Fenicierna från Friserna.

NY-HELLENIA: **MIN-ERVAS** tillnamn. Ursprunget kommer från Helenerna, det klassiska namnet på Grekerna.

SCHOONLAND: eller **SKENLAND:** Skandinavien (Skåne?)

STENRIK: Gammal Sjökonung från **ALDERGAMUDE (OUDDORP)** Farbror till: **WODIN**, **TEUNIS** och **INKA**.

TEUNIS: Sjökonung, brorson till **STENRIK**. Han anförde sitt folk till Fenicien år 2000 f.Kr., där han grundade Tyrus. Även känd som **NEEF TEUNIS** (kusin Teunis), från vilken den Romerske havsguden **NEPTUNUS** fått sitt namn.

TEX: **FRYA**'s lag. Även ett skriftspråk; jämför det Grekiska **LEXIKOGRAFI**.

TEXLAND: Ett ortnamn för att hedra **FRYA**'s lagar. Här byggdes en borg, på vars väggar **TEX**-lagarna ristades.

THYR: Frisisk gud, son till **WODIN**.

THYRISBURGT: **TYRUS**, den gamla Feniciska staden, som grundades av **TEUNIS**.

TRIUWENDEN: Druider, med betydelsen "avfallingar från den rätta tron". Friserna kallade dem **GOLEN**, missionärer, som kom från **SIDON**.

UR-ALDA: Det eviga, oföränderliga, fulländade, allsmäktiga väsendet. Skaparen av Kosmos och Alltings bevarare. Den Urgamle.

VOLKSMOEDER: Drottning: Folkets Moder.

WALHALLAGARA: **WALCHEREN**, ön, där **MIN-ERVA** **VAR** **BURGTMAAGD**. Jämför **VALHALLA**, de Nordiska hjältarnas "himmel".

WILJOW: **FRETHORIKS** änka. Hon övertog vid sin makes död nedtecknandet av den tredje delen av **Oera-Linda-Krönikan**.

WODIN: Kung och Hövding. **STERIKS** brorson.

LITTERATURFÖRTECKNING.

- Asmus, W.D. Bronzezeit im Norden und östlicher Mittelmeerraum
- Bibeln. Douay-översättningen.
- Fazer, J.G. The Golden Bough 1922
- Fügner, W.G. Wahrheit, Weistum, Weltgeschichte 1988
 Runen, Symbole und Schöpfungsziel 1985
- Gimbutas, M. The Language of the Goddess 1989
- Hantl, O. Externstein 1986
- Hapgod, C.H. Maps of the ancient Seakings 1965
- Hepp, A.E. Völker und Stämme in Deutschland 1986
- Herrmann, A. Unsere Ahnen und Atlantis 1985
- Lambardt, A. Ursymbole der Megalithkultur 1935
- List, G. Die Religionen der Ario-Germanen 1910
- Magnus, O. Historia om de nordiska folken 1539
- Mundrak, V.E. Die Sagen der Germanen 1961
- Neumann, E. Die grosse Mutter 1974
- Richter von, A.
- Gornes, G. Deutsche Heldensagen. 1931
- Scrutton, R. The other Atlantis 1977
- Scrutton, R. Secrets of the lost Atland. 1978
- Spanuth, J. Die Atlanter 1985
- Stridsberg, B. Skräll i Dalarna. 1983
- Teudt, W. Germanische Heiligtümer 1936
- Velikovskiy, I. Worlds in Collision 1950
- " Ages in Chaos 1952
- " Earth in Upheavel 1955
- " Oedipus and Akhnaton 1960
- " Peoples of the Sea 1977
- " Ramses II and his Time 1978
- Wendt, V.K. Die Geheimnisse der Hyperboréer 1984
- Wirth, H. Allmutter 1974

ALTLAND - DEN SJUNKNA KONTINENTEN.

Denna häpnadsväckande bok avslöjar en förgången, hemlighetsfull civilisation. Den innebär en historisk sensation, som väl kan mäta sig med legenderna om Atlantis, Avalon och landet Mu, som en gång uppslukades av havet.

ALTLAND var den försvunna ö-kontinent, där en överlägsen folkras utvecklades tusentals år före vår tidräkning. Det var hemlandet för ett folk, vars okända ättlingar än i denna dag lever bland oss, skingrade över hela världen.

År 2193 f. Kr. förintades Altland genom en enorm katastrof av samma slag, som skildras i Immanuel Velikovskys bok: "Worlds in Collision".

En förmymd asteroid träffade jorden och rubbade jordaxelns lutning, vilket fick konsekvenser för såväl klimatet som den seismiska aktiviteten.

Men några av dess forna innevånare och kolonister runt om i världen, som klarade sig undan förödelsen, lyckades rädda denna halvt bortglömda urkund, som beskriver FRYA-folkets historia, äventyr, lagar och dagliga liv.

Första gången Oera Linda-Krönikan på 1870-talet översattes från ett ålderdomligt frisiskt språk, väckte den stormig debatt, men avfärdades sedan som en bluff och glömdes.

I ljuset av arkeologins framsteg, geologiska och vetenskapliga landvinningar och ändrad uppfattning om esoteriska ting, pockar berättelsen om det sjunkna ALTLAND på återupprättelse.

Översatt till svenska och illustrerad
av Ulla och John Hamilton.